

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 05077

DRAY POR ZAYDENE ZOKN

Panteleimon Romanov

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

פאנטעליימאז ראמאנאוו

דר"י פאר זיידענע זאקו

יידיש — ע. זאקס

Y R 750-1

COP. 3

65155 10

פאריזאג שלמה גאלדסארט

1933

ווארשע

PRINTED IN POLAND

Pantelejmon Romanow
Trzy Pary Jedwabnych Pończoch

Wydawnictwo Sz. Goldfarb
W a r s z a w a, ul. Zamenhofs 31

Druk. „Rekord”, ul. Zamenhofs 18

I

איפאָליט קיסליאָקאָוו איז אין עטלעכע טעג אַרום אַוועק
צו זיין גוטן פריינט אַרקאָדי. כדי אים מיט זיין ווייב איינצו-
לענדן אין אַ רעסטאָראַציע אויף אַ מיטאָק, ווי ער האָט עס
געוואָלט.

ס'האָט זיך אָבער אַרויסגעוויזן, אז פון די הונדערט רובל,
וואָס זיין ווייב יעדענע וויקטאָראָוונע האָט אים איבערגעלאָזט,
איז ביי אים געבליבן פינפֿאינזעכציק. ווי אַווי זענען ביי אים
אָוועקגעגאַנגען פינפֿ-נורייסיק רובל, — האָט קיינער נישט גע-
וויסט און אפֿילו קיסליאָקאָוו נישט אויך נישט.

טראָצדעם איז ער אַזעלן צו אַרקאָדין מיט אַ פאַרשלאַג,
זיי זאָלן גיין צוזאַמען אין רעסטאָראַן עסן מיטאָק. אַרקאָדי און
טאַמאַרע האָבן מיט פאַרגעניגן מסכים געווען צו גיין, און זיי
זענען אָוועקגעגאַנגען.

קיסליאָקאָוו האָט געוואָלט זיי אָוועקפירן אין נישט קיין
טייערן רעסטאָראַן, נאָר ווען זיי זענען פאַרבייגעגאַנגען פאַרביי
א גרויסער רעסטאָראַציע מיט שפיגל-מענצטער, מיט פאַלמזן
פון יענער זייט מענצטער און מיט פילקאָלירקע אָבאָזשורן —
ראַזיקע, געלע — האָט טאַמאַרע מיט אַן אָנגענעמער פאַרווונ-
דערונג געפרעגט:

— וואָס, מיר גייען אַהער, אין דערדאָזיקער רעסטאָראַציע?
קיסליאָקאָוו האָט נישט געקאָנט זאָגן: „ניין, נישט אַהער.“

מיר גייען אהין, ווי די שפיין זענען נישט אַזעלכע גוטע אין
ווי ס'קאָסט ביליקער, און ער האָט געזאָגט.
— יאָ מיר גייען אַריין אַהער.

דאָס האַרץ האָט אים אָבער באַלד פּחד־מדיק אַ קלעם
געטון און ווי דורכגעלאָזט איין טאַקט ווייניקער...

זיי האָבן אַראָפּגענומען פון זיך זיי אייבער-מלבושים און
אויפגעהויבן זיך העכער איבער ברייטע שטיגן, וואָס זענען גע-
ווען באַדעקט מיט אַ דיקן טעפּיך. קיסליצקאָוו האָט זיי געוויילט
מיט אַ געשרעך און מיט אַן אויסזען פון אַ מענטשן, וואָס
איז דאָ אַן אָפּטער גאַסט, האָט ער זיך לוסטיק אַרומגעקוקט
איבערן זאָל, זוכנדיק, ווי זיך אַנידערצוועצן, בעזען די פרייע
קעלנער האָבן פאַרפּאָלגט זיינע בליקן און זיך ראַפּטום אַ הייב
אויף געטון פון זייערע צרטער, ווען ער האָט זיך נאָר אָפּגע-
שטעלט מיט די אויגן אויף עפעס אַ טישלעך.

לויט זייערע דיבערשע באַזעגונגען איז געווען צו זען,
אַז זיי וואַרטן אויף אַ גוטער באַשטעלונג און אויף פּיין טרינק-
געלט. הגם אויף דער וואַנט איז געהאַנגען אַ פּלאַקאַט, וואָס
האַט גערעדט וועגן פאַרבאַט צו געבן די דינער טרינק-געלט,
האַבן פּונדעסטוועגן די מענטשן, וואָס פלעגן קומען אַהער עסן
מיטאַק, און געוואָלט באַקומען די באַשטעלטע מאַכלים, וואָס גי-
כער און „גוטע חלקים“ — געוויינטלעך געמאַכט אַן אָנשטעלעך.
אַז זיי באַמערקן נישט דעם פּלאַקאַט, נישט באַמערקט, אָבער
ריכטיקער, זיך געמאַכט נישט באַמערקן האָבן אים אויך די קעל-
קער גופא.

וואָס מער ביי קיסליצקאָוו איז דאָס פנים געווען אויסער-
לעך פרייעכער, אַלץ מער פּחד־מדיק, האָט אין אים געקלאַפּט
דאָס האַרץ, פּונקט ווי ער וואָלט געגאַנגען צום קאַרטן-טיש פּון
אַן אַזאַרד-שפּיל, ווי ער האָט ריזיקירט צו פאַרשפּילן אַ העלפּט
פון זיין פאַרמעגן.

און ווען דער קעלנער האָט צוגעטראָגן שטולן, אַ מאַך טו-
פּנדיק מיט דער פּערוועטקע איבערן טיש און אַוועקגעלייגט צוויי
גרויסע קאַרטן פון די מאַכלים און וויינען, האָט קיסליצקאָוו

דערפילט, אז ער האָט - זאָל זיין וואָס עס וויל-איינגעשטעלט
אין קאָן אַ גרויסע סטאַווקע. און אָפּשטעלן זיך, איז שוין געווען
אוממעגלעך.

ער האָט העפלעך צוגערוקט די קאַרטע דער דאַמע און
האַט אַליין אפילו זיך איינגעפויגן מיט א פריילעך און זאָרגלאָז
אויסוען, אָבער זיינע אויגן האָבן קעגן זיין ווילן זיך צוגעקוקט,
אויף וועלכע געריכטן און ווייגען טאַמאַרע האָט זיך אָפּגעשטעלט
און וויפיל זיי קאָסטן.

ער איז גאָך אַלץ געווען פריילעך, אָבער שוין מיט צפעס
אַ גערודעישער שאַטירונג - ער האָט שוין איצט אָפּטער אַראָפּ-
גענומען און אָנגעטון די פענסע, וואס פלעגט ביי אים שטענ-
דיק דינען אַלס סימן פון אַ צעשטערטער אינערלעכער גלייכגע-
וויכט און איינמאָל האָט ער אין צעשטרייטקייט צעקנייטשט די
סערוועטקע און זי געוואָלט אנשטאַט דער מעניו-קאַרטע אַרייני-
לייגן אין טאַש אַריין. גאָר דער אָפּזיענט האָט אים פון דעם
אָפּגעהאַלטן.

ווען מ'האַט דערלאָנגט דעם מיטאַק און די געסט האָבן זיך
געשמאַק גענומען צו די מאכלים, האָט ער קעגן זיין ווילן, אין
די געדאַנקען אויסערעכנט, וויפיל ס'וועט אים אין ערגסטן פאַר
בלייבן געלט פון די פינפּאונזעכציק רובל, וואס ער האט גאָך
געחאַט און וויאזוי וועט ער קאָנען לעבן אויפן רעשט געלט ביזן
סוף חודש, ביז ער וועט באַקומען די פרישע פענסיע.

דערדאָזיקער שטענדיקער פחד האָט לכּוֹף געברענגט דערצו
וואס ער האָט אויפגעהערט צו שמייכען, וואס ער איז געוואָרן
גאָך מער צעשטרייט און אים האט זיך אויסגעוויזן, און דער
קעלנער האָט שוין לאַנג אַלץ איבערגעלייענט וואס עס כּוּט זיך
ביי אים אין דער נשמה און ער האָט שוין איצט אויסגעמיטן צו
קוקן זיי אין פנים אַריין.

טאַמאַרע, וועלכע האָט צום מיטאַק אָנגעטון אַ נייעם זשאַ-
קעט אַ „לוסטיקע“, איבער די אויגן אַראָפּגערוקטן קאַפּעלוש און
ווידענע זאָקן, הייט זיך פריילעך אַרומגעקוקט אַרום זיך און גע-
שמייכלט צו קיסליצקאָוון און אַרקאַדין, זי איז, אפּנים, געווען

שטאַק צום ייִדן פֿון דעם, זיי האבן געגעסן מיטאַק מצא־גבירים
און אין אירע בליקן, וועלכע זי האט פֿון צייט צו צייט געוואָרפֿן
אויף קיסליאַקאַוו, האָבן בולט אויסגעדריקט צו פֿרידנקייט און
שטאַלץ.

— ווי שיין און היימלעך דאָ איז — האָט טאַמאַרע גע-
זאָגט, פֿאַרעסנדיק אַ היים געריכט, פֿון טייערע פֿיש, און אַרומ-
קיקנדיק זיך אויף אלע זייטן.

— נאָר דאָ קאָן מען זיך גוט אָפרוען — האט קיסליאַקאַוו
באַמערקט.

— דו קעכסט אונדז שוין צו פֿיל — מיר זענען דאָרט
אינגאַנצן אָפּגעוויינט פֿון רעסטאָראַנען.

— אַט דאָס איז גוט — האָט קיסליאַקאַוו געזאָגט און
אַליין האָט ער זיך געטרעכט, אַז אַפּשר וועט אַרקאַדי פֿאַרלייגן
צו באַצאָלן אַ העלפט; דאָן וואָלט דאָס לאַך אין זיין בידזשעט
נישט געווען אַזוי גרויס. ווען נישט וועט זיין זייער שלעכט.

פֿון דידאָזיקע געדאַנקען האָט ער אינגאַנצן פֿאַרליירן דעם
אַפּעטיט און גאָרנישט געגעסן. און די געריכטן האָט ער פֿאַר זיך
אויסגעקליבן די סאַמע ביליקע, אָבער מיט אַזאַ אויסזען, פֿונקט
ווי זיי וואָלטן געווען די, וועלכע ער האָט שוין לאַנג געזוכט.
וואהין-זשע וועלן מיר גיין נאָכמיטאַק? — האָט ער גע-
פרעגט, ווען מ'האט שוין זיך געהייסן דערלאָנגען אַ רעכענונג
און געוואָרט מיט אַ האַרץ-קלאַפּעניש, אַז טאַמאַרע וועט זיך אָפּ-
רופֿן: „לאָמיר ערגעץ ווי פֿאַרן מיט אַן אויטאָ“.

נאָר אַרקאַדי האָט פֿאַרגעלייגט צוצוגיין צו זיי אַהיים
און טאַמאַרע איז אויף דעם איינגעגאַנגען.

ווען מ'האָט דערלאָנגט דעם רעכענונג, האָט קיסליאַקאַוו
זיך באַמייט נישט צו קוקן אין אַרקאַדיס זייט, פֿדי נישט צו
דערלאָזן זיינע אויגן צו כאַפֿן אַ קוק, צי וועט זיין פֿריינט אַר-
קאַדי נישט אַפּשר אַ קוק טון אין טאַש אַריין נאָכן טייסטער.
אַרקאַדי האָט אַ רוק געטון זיין האַנט אין טאַש-בוועם.
— וואס איז — האָט קיסליאַקאַוו האַסטיק אַ פרעג געטון.

— איך א העלפט און דו א העלפט—האָט אַרקאַדי געשטאַמלט—
כ׳ויל נישט דו זאָלסט אינגאַנצן באַצאָלן...

— גיי שוין גיי, דו מיט דיין פרוי זענט איצט ביי מיר
צוגאַסט — האָט קיסליאַקאָוו אים נישט געלאָזט אַרויסנעמען דעם
טייסטער און אויסגעצויגן די האַנט נאָך דעם דערלאָנגטן רעכע-
נונג. זיינז אויגן האבן קודם-פֿל געזוכט דעם סך-הפֿל, וויפֿיל עס
קומט אויט צו באַצאָלן פֿאַרן מיטאַק מיטן וויין. דידאָויקע סומע
האָט זיך אַרויסגעוויזן אַלס אַ גרעסערע, ווי די, וועלכע ער האָט
געהאט אויסגערעכנט איז קאָפּ, בעת ער האָט געפירט דעם
געשפרעך מיט זיין פריינט. ער האט פֿאַרגעסן, אז די וויינען
קאָסטן טאַפֿט אים דאָזיקן רעסטאראַן בעתן מיטאַק. ס׳האט זיך
אַרויסגעוויזן, אז זיי האבן זיך אַלע דריי געלאָזט ווילגיין אויף
פינפֿאונצוואַנציק רובל: אַזוי האט באַטראַפֿן דער סך-הפֿל פֿון
דעם רעכענונג. צוויי רובל האט מען נאך געדאַרפט געבן דעם
קעלנער, חוצדעם דעם שוויצער אויך. קומט אויס אַזוואַרום, אז
אין זיינע פינאַנסן וועט ווערן אַ ליַאָך פֿון גאַנצע דרייסיק רובל.
און דער עיקר, — ביי טאַמאַרן האט זיך אויסגעארבעט
אן איינדרוק, אַז ער האט געלט און אז זי האָלט, אז גויסנעפֿן
פינף—צען רובל איז פֿאַר אַ גאַרנישט.

זיי זענען געגאַנגען צום פֿלאַץ. קיסליאַקאָוו האט פֿלוצלינג
באַמערקט, אז ביים פֿלאַץ אַרום טומלט זיך מיט בילומען-
פֿאַרקייפֿער, וואס שטייען אַזוי חוצפֿהדיק צו צו די דורכגייער, מ׳זאָל
ביי זיי קויפֿן, און האט אַ געשריי געטון צו אַרקאַדין, אַז אויף
רעכטס, דורכן געסל, וועט באַקוועמער און נענטער זיין צו גיין,
ווי דורכן פֿלאַץ.

ער האט אָבער אַ געשריי געטון אַזוי דערשראקן, פֿונקט
ווי אויף אַרקאַדין וואָלט אנגעפֿאלן אַן אויטאַמביל, וועלכער יע-
נער האט נישט דערזען און אַרקאַדי האט ווירקלעך א שפרונג צפֿ
געטון ביי קיסליאַקאָוו אויסגעשריי.

אַהיים זענען זיי געקומען שוין פֿאַרנאַכט און נישט אַנציני-
דנדיק קיין פייער, האבן זיי זיך אַנידערגעזעצט זאָלבעדריט אויף
דער אַטאַמאַנע.

טעמארע איז געוואָרן זייער צערטלעך צו צרקאָדין. קיס-
ליאַקאָון האָט זיך אויסגעוויזן, אז דידאָזיקע צערטלעכקייט האָט
צו אים אויך א שייכות. ס'קאָן זייער זיין, אז ווען ער וואָלט
דאָ נישט געווען וואָלט זי נישט אַרויסגעוויזן אַזוי פיל צערטלעכ-
קייט צום מאַן, וועלכן זי זעט יעדן טאָג.

— ווי גוט דאס איז, וואס אין אַזאָ שטימונג ווילט זיך
נישט טראַכטן וועגן קיין שום אומאַנגענעמס, — האָט זי געזאָגט
מיינענדיק, אפנים, מיטן וואָרט אומאַנגענעמס איר דורכפאַרן מיט
איר שטרעבונג אַנצוקומען אויף דער בינע און, די שווערע מינוטן
וואס זענען פארבינדן מיט דידאָזיקע דורכפאַרן.

אָוועקלייגנדיק אַרקאָדיס האָט צו זיך אויף דער פלייצע,
האָט זי געגלעט זיין פלייצע און אָן איר זיך געריבן מיט דער
באָק און אירע אויגן האבן זיך עטלעכע מאָל איינגעקוקט אין
קיסליאַקאָון.

ס'האט א קלונג געטון דער טעלעפאָן. טעמארע האט זיך
אויפגעהויבן.

— איך בין פארנומען, — האט זי געזאָגט שאַרף און מיט
א לייכטער גרימאַסע.

— ווער איז דאס? — האָט אַרקאָדי געענטפערט.

— דאס איז א חברטע.

טעמארע האט זיך ווידער אַנירערגעזעצט אויף דער אָטאָ-
מאַנע, אַבער איר שטימונג האט זיך געענדערט און זי האט גע-
זאָגט מיט בענקשאַפט.

— קאָן עס געמאָלט זיין, אז איך זאָל זיך דורכשלאָגן אַ
וועג צו דער בינע? צי אפשר איז מעגלעך, אז דאָס זאָל קיינ-
מאָל נישט געשען?

— ס'וועט געשען, ס'וועט געשען. כ'בין אין דעם זיכער—
האט זיך אָפגערוסן קיסליאַקאָון. אָט האָסטו מיינ האָנט און זאָל
זיין מיט מיל.

טעמארע האָט גענומען זיין האָנט. איר אַ דריק געטון
דערנאָך פאַרטראַכט אַ גלעט געטון. און אַרקאָדי האָט אויף
זיי געקוקט מיט אַ שמייכל, ווי אויף קינדער, און איז געווען

שטאַלץ און ס'האַט אים געפרייט, האָס צוויי מענטשן, די נאָ-
ענטסטע מענטשן זיינע זיצן, ווי אַ ברודער מיט אַ שוועסטער.
אים איז נאָר פאַרגעקומען אויסטערליש, וואָס זיי קאָנען
זיך נאָך נישט צוגעוויינען איינער צום אַנדערן, זיי האָבן ווי
מורא געהאַט צו בלייבן זאַלבעצווייט אויף דער אַטאַמאַנט און
ווען אַרקאָדי, וועלכע האָט געהאַט אַ טבע צו רעדן בעתן גיין
האַט אַרוםגעשפּרייזט איבערן צימער אַהין און צוויק און גע-
רעדט, האָבן זיי אים ביידע ווי מיט אַין שטים גערופן, ער
זאָג זיך זעצן מיט זיי אויף דער אַטאַמאַנט.

— צוואַס זיצטו נישט? ס'איז צוויי היימלעך אין באַקוועם
ווען מיר זיצן זאַלבעדריט צוזאַמען — האָט טאַמאַרע געזאָגט,
אליין זיך אויפהייבנדיק גיך פון דער אַטאַמאַנט.
אַרקאָדי איז פאַר זיי געווען אַ מין פאַרייניקונג: ווען
ער איז געווען צוזאַמען מיט זיי, האָט טאַמאַרע, ווי פון אונטער
זיין שוץ, געקאָנט קוקן אויף קיסליצאַקאָוו, גלעטן אים די האַנט,
וואָס עס וואָלט איר נאָטירלעך געווען נישט באַקוועם, ווען
זיי, זי און קיסליצאַקאָוו, וואָלטן געזעסן זאַלבעצווייט און נישט
זאַלבעדריט.

— פאַרוואָס זשע ביסטו אַליין אַראָפּגעשפּרונגען פון דער
אַטאַמאַנט און זיצט נישט? — האָט אַסקאָדי געפרעגט.
— איך וויל נישט אָן דיר זיצן.

— וואָס, איר האָט מורא איינער פאַרן אַנדערן, וואָס?
ווען וועל איך איך שוין אויסלערנען! דו קאָנסט זיך נישט
פאַרשטעלן, ווי איך בין איצט גליקלעך — האָט ער געזאָגט,
ווענדנדיק זיך צום פריינט. — ווען איר זאָגט זיך איינס דעם
צווייטן „רו“ פיל איך אַ גרויסע פרייד אין האַרצן.

— מיר אַליין קומט אויך אויס אויסטערליש, וואָס ביי
מיין גאַנצן וועג, קאָן איך נישט קוקן אויף טאַמאַרע ווי אויף
אַ פרוי — האָט קיסליצאַקאָוו געזאָגט.

זאָגנדיק דאָס האָט ער מיט אַ שמייכל אַ קוק געטון
אויף טאַמאַרע, ווי וועלנדיק פאַרשאַפן אַר פרייד דורך זיין
פולער ריינקייט, און נישט פאַראינטערעסירטקייט.

אירע אויגן האָבן אויף אים געקוקט, נאָר זי האָט גאָר-
נישט געזאָגט, נישט געענטפערט אויף זיין שמייכל און האט
זיך וועגן עפעס פארטרעכט, קוקנדיק אָן אַ זייט.
קיסליאַקאָוו האָט דערפילט, אַז זי איז מיט עפעס נישט
צופרידן און געוואָלט אויפכאַפן זיין בליק, נאָר זי האָט אויף
אים נישט געקוקט.

— מיר טוט שטארק הנאה, וואָס איר זענט צווישן זיך
באַפריינדעט אויך צוליב דעם, וואָס טאַמאַרע שטרעבט איצט
ווייניקער צו דער געזעלשאַפט פֿון אירע חברטאָרנס. עס ציט
זי שוין נישט אזוי שטארק צו זיי, ווי פריער. נאָר איר שעמט
זיך נאָך עפעס איינער פארן אנדערן.

— מ'קאָן דאָך נישט אזוי גיך זיך צוגעוויינען — האָט
טאַמאַרע געזאָגט.

— טאָ געוויינט-זשע זיך צו.

אין ווען קיסליאַקאָוו האָט זיך אויפגעהויבן, כדי זיך
צו געזעגענען, האָט ארקאדי אויף א שפּאַס פאַרייניקט זייערע
קעפּ און געזאָגט.

— נו, טו אים א קוש כאַטש איינמאָל, דיין פארקנסטן
ברודער.

טאַמאַרע האָט ארומגענומען קיסליאַקאָוו פארן האַלדו און
אים א קוש געטן פּראָסט, ווי א שוועסטער, נאָר זי האָט זיך
צו האַסטיק אָפגעקערט אָן א זייט.

— שרעקלעך פונדעסטוועגן — האָט ארקאדי געזאָגט,
אויפכאַפנדיק איר באוועגונג.

— אָט וועל איך זיך צוגעוויינען, דעמאָלט וועט שוין
נישט זיין שרעקלעך — האָט טאַמאַרע געענטפערט.

אין פֿך-הוה, אין א געוויסער צייט ארום, האָט זי שוין,
פריי און פּראָסט, ווי א שוועסטער, באגריסנדיק זיך מיט קיסל-
יאַקאָוו אים געקושט, ווען ער פלעגט קומען צו זיי צו גיין.
זי פלעגט געוויינטלעך קומען צו גיין פון שטאַט אין א
צושטאנד פון א פולער פאַרצווייפֿלונג, ארקאדי פלעגט איר

אריינברענגען אין כעס דורכדעם, וואָס ער האָט זיך באַצויגן צו
אירע דורכפאלן נישט גענוג ערנסט.

— ער קוקט אלץ אויף מיר, ווי אויף א קליין מיידעלע,
וועלכע מ'האָט איבערגעלאָזט אָן שפּילעכלעך. ווי אזוי קאָן ער
נישט פארשטיין, אז פאר מיר שטייט א טויבע וואנט. און וואס
פארע יסורים דאָס פארשאפט מיר! — האָט אויפגעערעגט טאמא-
רע זיך נעקלאגט — ווי אזוי קאן ער נישט פארשטיין די דאזיקע
צרה. מיר ווילט זיך צייטנווייז צעשמעטערן זיך דעם קאפ אן
דער וואנט. איך וויל זיך פארנעמען מיט דעם ביי וועלכן איך
קאן מיך ארויסווייזן, ווער איך בין און וואס עס באשטייען מייע
פעיקייטן. און ער פארשטייט דאס נישט.

— יא, איך פארשטיי, האָט זיך אַרקאדי פאַרענטפערט —
נאָר וואָס-זשע קאָן מען טון?

— אַך, וואָס צו טון? — האָט טאַמאַרע לעבעדיק זיך
צרויפגעוואָרפן מיט כעס און פאַרביטערונג, — אָט דאָס איז אַן
אַנדער פראגע. אַנדערע געמונען, וואָס צו טון.

— ווער זענען עס די „אַנדערע“?

— זכור אַנדערע... ווער עס קוקט פשוטער אויף זאכן.
און מיר ווילט זיך טיילמאָל אַ שפיי טון אויף אַלץ. ווי באַלד
איך עקזעסטיר נישט אין לעבן, אַלס מענטש, איז פאַר מיר
אַלץ איינס.

— געדענק, וואָס דו רעדסט!

— כ'האָב נישט, וואָס צו געדענקען. כ'רעד און ווער
רעדן.

אין אזעלכע מינוטן פלעגן אַרקאדיס טרייסט-ווערטער
צרויכרופן ביי איר נאָר אַ צערייצטקייט. געוירקט אויף איר
אַבער האָבן דאָך קיסליצקאָחס באַרויגונגען, וועלכער פלעגט
שטענדיק באַהויפטן, אַז פריער אַדער עפעטער וועט זי זיין
אויף דער בינע.

ווען ער פלעגט זיך אויפהייבן פון דער אַטאַמאַנע, פרי
צו גיין אַהיים, פלעגט זי נערוועיש אַ כאַפ טון זיין האַנט און זאָגן.
— גייט נישט אַוועק!...

ארקאדי האט איצט שטענדיק געשיקט קיסליצקאוו זי
פארזיין אין די מינוטן, ווען זי איז געווען אין א געדריקטער
שטימונג.

- גיי זי פאָרגט דיך מערו - פלעגט ער זאָגן.

אמאָל איז קיסליאקאָוו געקומען, ווען אַרמאדי איז נישט געווען אינדערהיים. טאָמאַרע האָט אַרומגעשפּרייט איבערן צי-מער. אויף די פלייצעס ביי איר איז געווען לייכט אַרומגע-וויקלט אַ ווייס-זיידענע פּאַציילע מיט לאַנגע פּראַנזן, וואָס האָבן זיך אַראָפּגעלאָזט ביז די קני. זי האָט די פּאַציילע אַרומגע-וויקלט אַרום דער ברוסט, ווי איר וואָלט געווען קאַלט.

- נה, ווי גייט עס ביי דיר?
- ווי מיר גייט... מיר איז אַלצאיינס — האָט טאָמאַרע צערייצט זיך אָפּגערופּן.
- ווי איז אַרקאַדי?
- ער איז נישטאָ אינדערהיים.
- זיצטו דאָ, הייסט עס, אליין.
- יאָ, אליין...

ביי קיסליאקאָוו האָט שטאַרק אָנגעהויבן צו קלאַפּן דאָס האַרץ.

אירע אויגן האָבן זייטער, ווי פריער, אויף אים געקוקט. נאָר אים איז איינגעפאלן אַ געדאַנק — צי מיינט זי אפשר נישט, אָז ער איז געקומען בפּיוון, ווען אַרקאַדי איז נישט-טאָ אינדערהיים און צו איז זי אים אפשר חוּשד אין נישט ריי-גע פּונות. פּאַרוואָס קוקט זי עפּעס אזוי אויף אים?
 - איך האָב געמיינט, אָז ער איז שוין דאָ אינדערהיים — האָט ער געזאָגט.

טאמארע האָט נאָך אַ געוויסע צייט אויף אים געקוקט
שווייגנדיק, דערנאך האָט זי זיך אָפגערוקט אָן א זייט און אַני-
געהויבן גערוועיש צו צייכנען איבער דער פארשוויצטער שויב
עפעס סתם אין דער וועלט אריין.

קיסליאקאָוו, נישט וויסנדיק וואָס צו טון, איז צוגעגאנגען
צו איר און גענומען איר האנט פון אונטער דער פאצייִלע. זי
האָט אים געגעבן די האנט — און שנעל זיך אומגעדרייט. ווי-
דער האבן אירע אויגן אויף אים מאַדנע געקוקט.

קיסליאקאָוו האט פאלד ארויסגעלאָזט איר האנט פון זיי-
נער. אים איז איינגעפאלן אַ געדאנק, אז זי וויל אויספרובירן
זיין אָרגנטלעכקייט. אויב ער וועט צו צערטלעך גלעטן איר
האנט, וועט זי דערנאך זאָגן ארקאדין: „איך האב זיך נישט
טאָרגעשטעלט, אויף ווי ווייט אַ מאדערנער אינטעליגענט איז גע-
מיין און נידערטרעכטיק; זאָל עס אפילו זיין דאס ווייב פון זיין
צעסטן פריינט“, נאר אויב זי וועט זיך אונטערן איינפלוס פונם
דורכפאל, זיך געמונען אין אַ היסטערישן צושטאנד און פארלירן
דעם גלייכגעוויכט, — וועט ער נישט אדורכלאָזן די געלעגנהייט
און באגיין די גרעסטע געמיינקייט און נידערטרעכטיקייט לגבי
זיין גוטן פריינט.“

דערדאָזיקער געדאנק האָט אַזוי פארפלאַנטערט קיסלאקאָווס
שטימונג, אז ער האָט נישט געווסט, ווי אזוי זיך צו פארהאלטן
מיט טאמארען.

זי האָט איינגעראבן די גאָמבע אין דער פאצייִלע און
האט רעטזעלהאפט געקוקט אויף אים פון אונטערן שטערן אטער.

— וואָס קוקסטו עפעס אַזוי כאַדנע אויף מיר ?

— ווי-זשע דען זאָל איך קוקן? — האט זי זיך אָנגערופן
מאכנדיק אַ טריט צו אים גענטער.

קיסליאקאָוו האָט ארויסגענומען אַ פאפיראס און פארייכערט
טאמארע האָט געקוקט, ווי ער פארייכערט, דערנאָך ווידער אַ
קוק געטון אויף אים.

— כּהאַב אויף אייך שטארק געוואַרט — האט זי געזאָגט

— און איך זע, אז איר זענט גאָרנישט צופרידן, וואס איר זעט
מיר.

— איך בין נישט צופרידן? ווי פאלט עס איך איין?
פון וואנען זעט איר עס?

— איך בין פאר איך לחלוטן „אלצאיינס“

— פון וואנען נעמסטו דאָס?

— איר האָט אליין אמאָל געזאגט.

— כ'האָב געזאגט, אז איך קאָן אויף אייך נישט קוקן ווי
אויף אַ פרוי.

— ווי דען-זשע?

— ווי אויף אַ שוועסטער?

— ווען אַ מאַנספערשויך רעדט אַזוי, פארבאָרגט ער נאָר
דערמיט אין אַ פיינער פאָרם זיין גלייכגילטיקייט. געוויס, ווען
איך וואָלט געווען אַ באַרימטע אַרטיסטן, וואָלט איך נישט גע-
ווען אַזוי „אלצאיינס“, אבער איצט וואָס בין איך דען...
זי האָט זיך שאַרף אַקער-אַפּ געטון פון אים און זיך
וידער אַנידערגעשטעלט מיטן רוקן צו אים.

קיסליאקאו האט געווסט, אז אַ פרוי קערט זיך אָפּ מיטן
רוקן צום מאַנספערשויך אין צוויי פאַלן: אָדער ווען זי פילט
זיך באַליידיקט, אדער ווען זי חיל אים געבן פרייהייט בנוגע
זיך, „פרייע הענט“. קיסליאקאו וואָלט איצט געקאָנט פריי זי
אַרומנעמען פון הינטן פאַרן העלדו, ער וואָלט זיך געקאָנט אָנ-
רירן מיט די ליפן צו איר וויסן פּוּכקן גאַקן, נאָר ער האָט
באַשלאָסן צו זיין יעדנפאַלס פאַרזיכטיק. טאַמאַרע וואָלט דע-
מאָלט דערציילט אַרקאדין: „אַט דאָס איז דער איינציקער ער-
פּעכער מענטש און פריינט, וועלכער וועט דיך קיינמאָל נישט
פאַראַטן; ביי אים זענען נאָך, בעת דער אַלגעמיינער מאַראַלי-
שער ירידה און צעפאַלונג פון דער אינטעליגענץ, פאַרגליבן די
העכערע ווערטן אין לעבן, ער האָט אַ ווילן און פאַרעמונגס-
צענטרען“.

— פון וואנען ווייסטו עס? — וועט אַרקאדי איר פּרעגן.

— ווייל איך האָב אין דיין אַפּוועזנהייט — וועט זיין איר

ענטפער - באשלאסן אים אויסצופוון און זיך מאַכן פאַר אַ פּרינציפּלאַז פּרוי, ווי מיינע חברטאַרינס, וועגן וועלכע דו האָסט אים דערציילט אין ער האָט זיך גאַרנישט דערלויבט, געווען פעסט ווי אַ פעלו.

אַזוי ווי ער האָט זיך וועגן דעם פאַרטראַכט, איז ער גע- נוג פּאַנג אָפּגעשטאַנען אַזוי הינטער טאַמאַרן, נישט אַרויסרעדנ- דיק קיין וואָרט.

זי האָט ענדלעך מיט אַ באַווונדערונג זיך אומגעקוקט אויף אים און, אָפּגייענדיק פון פענצטער, האָט זי זיך צערייצט אָני- דערגעזעט אויף דער אָטאַמאַנע.

אין דער זעלבער צייט האָט זיך געעפנט די טיר און ס'איז אַריינגעקומען אַרקאַדי.

- אַ, ענדלעך ביסטו שוין דאָ! - האָט קיסליאַקאָוו אויס- געשריגן.

פון גאַולעננהייט האָט ער זיך אָויקע ווערטער אַרויסגע- רעדט איבערטיילן פּ יידיק, פּרי אַרקאַדי זאָל עפעס נישט מיי- נען, ווענדיק זי ביי דע זאַמלען.

נאָר דאָס איז ביי אים אויסגעקומען זייער אומגעלומפערט, ס'איז אויסגעקומען, זינקט הי מאַמאַדע וואָלט אים שטאַרק נימאום געוואָרן מיט איר אינהאַלטלעאַזיקייט און אים האָט אויפריכטיק הנאה געטון וואָס ס'איז אָנגעקומען זיין פּריינט, וועלכער וועט אים געבן די מעגלעכקייט אטיר צו ווערן פון איר אָנוועזנהייט און ווייטער אויסצוהערן אירע גאַרישע רייד.

אַרקאַדי האָט געבראַכט מיט זיך פאַרשידענע זאַכן, וואָס ער האָט איינגעקויפט אין שטאַט - פּלעשלעך, בייכיקע פּלעש- לעך א. א. וו. - אין אונטערשטעלנדיק קיסליאַקאָוו ביי דע טשאַן פון זיין פּאַלטאַ, האָט ער געזאָגט:

- פאַק אויס.

טאַמאַרע איז אומבאַוועגלעך געווען אויף דער אָטאַמאַנע, אָנציענדיק אויף די קני די עקן פון דער פּאַצייילע און באַ- האַלטנדיק אין דעם איר גאַנצע. זי האָט אפילו נישט קיין קוק געטון אין דער זייט פונם אַריינגעקומענעם מאַן.

— וואָס איזוּ אין וואָס האַנדלט זיך עס? — האָט אַרְקאַד
די געפרעגט. אַ קוק טוענדיק אויף זיין פרוי, דערנאָך אויף קיס-
ליאַקאָוו — זיך צעקריגט?

— יאָ, אַ קליינע פּרינציפּיעלע מחלוקה — האָט קיסליאַ-
קאָוו געזאָגט.

— קיין שום פּרינציפּיעלע מחלוקה — האָט טאַמאַרע אָפּ-
געלייקנט, גראָב אָפּשטויסנדיק אַרְקאַדין, וועלכער האָט איר גע-
וואָלט אַ קיש טון — כ'האַב פשוט געמיינט, אַז מען באַהאַנדלט
מיך בעסער, ווי עס האָט זיך אַרויסגעוויזן אינדעראַמתן.

קיסליאַקאָוו האָט זיך דערשראָקן, מיינענדיק, אַז זי וועט
באַלד זאָגן עפעס שרעקלעכס. למשל, אַז ער האָט אין אָפּוועג-
הייט פון איר מאָן דייטלעך געהאַט בדעה צוצוגיין צו איר ווי
צו אַ פּרינציפּיאַלער פרוי, ווי אירע חברטאָרינס, און האָט זיך
אויף דעם גישט דעצידירט גאָר אויס מורא, אַז זי וועט וועגן
דעם דערציילן דעם מאָן.

— אין וואָס-ושע האַנדלט זיך עס?

— אין דעם, אַז דיין פּריינט האָט בשום-אופן זיך גישט
געקאַנט דערוואַרטן אויף דיין קומען צוריק: אים איז געווען
לאַנגווייליק צו זיצן מיט אַ פרוי, וואָס שטעלט גאָרנישט פאַר
מיט זיך. און הוצדעם ביסטו פאַר אים אַזאַ הייליקטום, אַז אויף
קיין שום אַנדער זאָך, איז ער גישט אומשטאַנד צו קוקן.

דער טאָן פון אירע ווערטער איז געווען אַ שפּאַסיקער, גאָר
אין זיי האָט זיך דייטלעך געהערט אַ צערייצטקייט.

— וואָס הייסט אויף קיין אַנדערן איז ער גישט אומשטאַנד
צו קוקן? — האָט קיסליאַקאָוו אַבערגעפרעגט.

— גאַנץ פשוט — האָט טאַמאַרע געענטפערט, גישט אַ קוק
טוענדיק אויף אים.

ווען מ'האַט זיך געוועזט צום נאַכט-עסן האָט טאַמאַרע אָנ-
געהויבן טרינקען איין קעלישעקל נאָך דעם אַנדערן. אַרְקאַדי האָט
איר געפרוּווט אָפּצושטעלן, זי האָט גראָב, גאָרנישט צו דערוואַרטן
פון איר, איינמאָל אַ שטוב אָפּ געטון זיין האַנט און אַ זאָג געטון:
— גיי צו אַילע רוחות!

זי האָט עס געזאָגט אַזוי, ווי אירע חברטאָרינס וואָלטן גע-
 זאָגט. ביידע פריינט אין געוואָרן נישט באַקוועם.
 יערע ווענדונג אַרקאָדיס האָט ביי איר אַרויסגערוּפֿן אַ צע-
 רייצטקייט. און אפילו ווען קיסליאַקאָו פלעגט זי אָנהייבן צו באַי-
 רויקן, פלעגט זי ענטפערן מיט אַ קאַלט. עקשנותדיק שטילשוייגן.
 אַזוי אז ער האָט עפעס געפילט זיך שולדיק אין דעדאָזיקער
 פאַמיליען-מחלוקה.
 פלוצלינג איז זי אַ פּרונג אויף געטון און איז אַריינגע-
 לאָפֿן אין שלאָף-צימער. אַרקאָדי האָט פּחדיםדיק איר נאַכגעקוקט.
 - גיי, טו אַ קוק וואָס מיט איר איז - האָט קיסליאַקאָו
 געזאָגט אַרקאָדין.
 אַרקאָדי איז אַריינגעגאַנגען אין שלאָפֿצימער, דערנאָך איז
 ער פון דאָרט אַרויסגעקומען אומגעשיקט, אויף די שפּין-פינגער,
 מיט אַ פּוסט גלאָז אין דער האַנט.
 - מ'האָט איר נישט געדאַרפט לאָזן טרונקען קיין ווין -
 האָט ער געזאָגט, אָנגיסנדיק איין גלאָז פון דער קאַרעפּקע אויפֿן
 קרעדענץ וואָסער - כּוועל זי באַלד לייגן אין בעט אַריין.
 אין אַ מינוט ארום האָט ער אַרויסגעקוקט פון שלאָף-צימער.
 - זי רופֿט דיך.
 קיסליאַקאָו האָט פאַרלאָשן זיין פאַפּיראַס, וועלכן ער האט
 גאַר-וואס געהאַט פאַרייכערט און איז אַריינגעגאַנגען אין שלאָף-
 צימער, ווי עס גייט אַדאַקטאַר צו אַ קראַנקן, ווען אַלע הכּנות
 צו זיין קומען זענען שוין געכאַכט געוואָרן.
 טאַמאַרע איז געלעגן אין בעט, באַדעקט ביז דער נאָמפּע
 מיט אַ קאַלדרע, מיט אַ נאַסן פאַרדרייטן האַנטוך אויפֿן קאַפּ. אויף
 אַ שטול ביים בעט זענען געלעגן אירע קליידער. אירע אויגן זע-
 נען געווען פאַרמאַכט.
 - זעצט זיך אָט דאָ - האָט זי געזאָגט קוים צו הערן.
 עפענענדיק אַביסל אויף אַ מינוט די אויגן און אָנווייזנדיק אים
 אַן אָרט אויפֿן עק בעט נעבן זיך.
 קיסליאַקאָו האט זיך געזעצט, אָנרירנדיק מיט דער זייט
 אָן איר האַנט, וואָס איז געלעגן אונטער דער קאַלדרע. ער האט

אָנגעטאַפּט איר האַנט און אָנגעהויבן די האַנט צו גלעטן דורך
זער קאָלדער, ווי עס גלעט א דאָקטאָר די האַנט פון א פּאַציענט
פרי אים צו באַרויקן.

אַרקאדי האָט זיך געזעצט פון דער אַנדערער זייט. טאַמאַרע
האט נישט געקוקט אויף זיין זייט, ווי מען קוקט נישט אויף
קיין מענטשן, וועלכער רייצט אייך מיט אייער אָנווענהייט, און
זאָגן אים וועגן דעם קאָן מען נישט. זי האט נאָר יעדע מינוט
געבעטן איר דערלאַנגען דאָ דאס און דאָ — יענן און גיך גע-
וואָרן צערייצט, ווען ער האט געטון עפעס נישט ווי עס געהער
צו זיין.

קיסליצקאָוו ווידער האט זיך געפילט נישט באַקוועם פון
דעם, וואס זי באַגייט זיך אין זיין קעגנזאָרט אַזוי שאַרף און
שטרענג מיט אַרקאדין און אים איז געווען נישט באַקוועם זיך
צו באַגעגענען מיט די בליקן פון זיין פריינט. ביי אַזאַ פּריווי-
לעגירטע לאַגע. ס'איז געווען שוין צו קלאָר און אויפפאַלנדיק,
אז זי באַציט זיך צו אים א סך ווייכער און טאָלעראַנטער, ווי
צום מאַן. איינמאָל האט זי אמילו נערוועיש א דריק געטון דורך
דער קאָלדער קיסליצקאָוס האַנט. יענער האט איר אויף דעם
געענטפערט מיט אַ לייכטן דרוק אין האַנט צוריק. ווען ער האט
איר צורעכטגעמאַכט דאס נאָס האַנטוך אויפן קאָפּ איז זי נישט
צערייצט געוואָרן, ווי ביי יעדן צורירן זיך צו איר פון צראַקא-
דין, און האט נאָר עפעגענדיק די זוגן, אויף אים געקוקט
שווייגנדיק און ערנסט.

זי האט נאָכמאָל פעסט אַ דרוק געטון קיסליצקאָוו די
האַנט און נישט אַרויסלאָזנדיק זי פון איר האַנט, איז זי לאַנג
געלעגן אומבאַוועגלעך מיט פאַרמאַכטע אויגן. קיסליצקאָוו האט
איר געענטפערט דערמיט, וואס ער האט שטיל גערירט מיט זיין
האַנט איר האַנט, פּדי ער זאָל אין אירע אויגן נישט אויסקומען
ווי א געפיללאָזער און גלייכגילטיקער צושויער, וועלכן מ'האַט
אַנדערגעזעצט און געצוונגען, ווי א ניאַניע צו פלעגן א קראַנקן.
— אפשר גיבן איר גאָך וואַלעריאַן-טראָפּן — האט אַרקאדי
יעפּרעגט.

טאמאָרעס פנים האט זיך צאָרנדיק פאַרקרומט. זי האט גע-
מאַכט א אומגעוולדיקע באַוועגונג, ווי נישט וויסנדיק ווו זיך
אַהינצוטון פון דעם פסדרדיקן זאַרגזאַמען צושטיין וואס זענען
איר שוין נמאס געוואָרן. דערנאָך האט זי זיך גובר זייענדיק,
א זאָג געטון :

— דערלאַנג סענאַצעטין.

— מיר האָבן נישט קיין סענאַצעטין— האט אַרקאַדי געענטפערט.

— אויב ס'איז נישט דאָ הייסט עס, אז מען דאַרף קויפן.

קיסליאַקאָוו האט דערפילט. אז ער האט געדאַרפט א שפּרונג

אויף טון און זאָגן :

— אָט וועל איך גיין קויפן...

נאָר ער האָט נישט געטון קיין שפּרונג אין גאַרנישט גע-
זאָגט — בפרט נאָך וואָס טאמאָרעס האַנט האָט אין יענער צייט

נאָך שטאַרקער אַ דריק געטון זיין האַנט, פּונקט ווי זי איז גע-
ווען צופרידן פון דער געלעגנהייט, כאָטש אויף אַ מינוט זיך

אַפצויווען פון אַרקאַדיס זאַרגזאַמען פאַרען זיך אַרום איר.

אַרקאַדי איז אַרויסגעגאַנגען. טאמאָרע האָט באַלד אַראָפּ-

געוואָרפן פון קאָפּ דאָס האַנטוך, אַוועקגעלייגט אירע קיילעכיקע

הענט אויף דער קאָלדערע און געקוקט אויף קיסלעאַקאָוו מיט

יענעם אויסטערלישן בליק, פאַר וועלכן ער פלעגט זיך פאַרלירן

און נישט געוויסט וויאָזוי זיך צו האַלטן.

— איז נאָר אייך משמעות אַרקאַדי טייערער פון אַלץ אויף

דער וועלט. אייך איז נאָר מיט אים אינטערעסאַנט צו פירן אַ געשפּרעך.

אַדער מיט יענע פּרויען, וועלכע צייכענען זיך אויס מיט עפעס

און האָבן זיך דעראַבערט אַ אָנגעזעענע פּאַזיציע אין דער גע-
זעלשאַפט ? — האָט טאמאָרע געזאָגט, קוקנדיק אויף קיסליאַקאָוו

מיטן זעלבן בליק, זי האָט גענימען זיין האַנט און שטיל צוגע-

צויגן זי צו זיך.

קיסליאַקאָוו האָט נישט געוויסט וואָס צו ענטפערן און באַ-

שלאָסן צו קוקן אויף איר מיטן זעלבן שווייגנדיקן בליק, מיט

וועלכן זי פלעגט קוקן אויף אים. זי האָט דעמדאָזיקן בליק, גע-
קאָנט אויסטייטשן, ווי זי וויל, נאָר איז דער זעלבער צייט, האָט

ער זיך איר אונטערגעגעבן נישט אַקעגנשטעלנדיק זיך איר האנט
אזוי אַז אין א געוויסער צייט אַרום איז זיין פנים געווען גאָר-
גאָר נאָענט פון איר פנים.

- אַלואָ, בין איך פאַר איך נישט מער הי „אַלאַאיניקע“
קרובה? — האָט טאַמאַרע געפּרעגט.

ער האָט געזעען נאָענט פאַר זיך אירע אויגן און די צי-
טערדיקע נאָזלעכער. האָט אפילו געפרווט מאַכן אַזוי, אַז ביי
אים זאָלן אויך ציטערן די נאָזלעכער, וואס עס האָט, אפנים גע-
זאָלט באַדייטן, אַז ער האָט אַ ליידיגשאַפּטלעכע נאטור.

- בלוז אַ קרובה? — האָט טאַמאַרע שטיל איבערגעחזרט.
און איר האנט, וואָס האָט שוין יטאַרק געציטערט, האָט
צוגעצויגן צו זיך אַלץ מער און מער, ביז ער האָט פּלוּצלינג
ווי דערפילט אויף זיינע ליפּן די קעלט פון אירע פייכטע גע-
עפנטע ליפּן.

אַלץ איז געשען אינגאַנצן אומגעריכט...

ער געדענקט נאָר, אַז בעת ער האָט געהערט א קלאַפּ אין
דער איינגאַנגס-טיר. האָט ער אונגעשיקט א שפּרונג צפּ געטון,
זיך פאַרטשעפעט מיטן פּוס אָם טעפּיך אן איז שיער נישט קיין פאַל
געטון מיט דער נאָז אויפן קראַנ פון וואָס טישל. אַ דאַנק דיים
האָט ער שוין נישט געהאַט קיין זיינ רויק, ווי פריער זיך
אַנידערצוזעצן אויפן געלעגער אין ער וואָט נאָר באַזון זיך
אַנידערצוזעצן אויף א שטול נעבן פעצטער.

דאָס איז אַרויסגעקומען נאָריש: פאַרחאַט איז ער אין
מאַנס קעגנוואָרט געזעסן אויפן בענ, און אַצינד — אויף אַזאַ
מרחק פון איר, אויפן שטול?

אַרקאַדי האָט אפילו פאַרחיוושט א קוק געטון אויף זיי
ביידן אין געמערענט:

- וואָס, זיך ווידער צעקריגט?

- יאָ, — האָט קיסליאַקאָוו געזאָגט אין אַנגעהויבן זיך
געזעגענען.

III

ער איז געגאנגען אהיים, נישט פילנדיק די ערד אונטער
די פיס, פונקט ווי אים וואָלט א כאַפּ געטון און געטראָגן אַ
שטורעם, וועגן וועלכן ער האָט נישט געטראַכט און אויף וועלכן
ער האָט זיך נישט געריכט.

ער האָט געהאט נאָר איין געדאַנק - אַז ער איז, ווי עס
ווייזט זיך אַרויס, פעיק אויף אַ שטאַרקער ליידנשאַפט, וועלכע
פאַרנעפּלט און מאַכט פינצטער דעם קלאָרן פאַרשטאַנד און וועל-
כער איז אויף זיין וועג אַלץ מנצח.

ער קאָן קומען צו אַרקאַדין און זאָגן :

- משפט מיך ווי דו ווילסט אַליין, נאָר איך בין געווען
אַן ערלעכער מענטש און אַזעלכער וועל איך בלייבן אויף ווייטער;
איך דערקלער דיר גאַנץ אָפּן, אז מיך איז באַפּאַלן אַ תּאוּה וואָס
איז אַ טך שטאַרקער פאַר מיר, שטאַרקער נאָך פון אַלץ אין דער
וועלט; דאָס איז מיין אומגליק און דאס גרעסטע וואַגליק וויל
איך פיל, אז איך לעב נאָך. דאס קאָן מען פאַרגלייכן מיט דעם,
וואָס דער מענטש האָט נישט געקאַנט ביישטיין דעם נסיון צוליב
זיין שוואַכן ווילן, פּריציפּלאַזיקייט און צוליבן נישט האָבן אין
זיך קיין האַמעווענדיקע צענטערן, דאס איז געשעען מחמת אַ עטי-
גערונג פון לעבן, וואס מאַכט ביי אַזעלכע פּאַרן דעם מענטש
פאַר משוגע און פעיק צום גרעסטן פאַרברעכן.
אַט וואס ער וואָלט געזאָגט אַרקאַדיו, ווען יענער וואָלט
איצט געווען מיט אים.

אויב נאָר ביי טאַמאַרן וואָלט זיך אַרויסגעוויזן אויך צו
שטאַרק געפיל צו אים, קיסליאַקאָון.

אים האָט נאָר אויף א רגע געשראַקן דער געדאַנק אַז זי
זאָל נאָר פלוצלינג פון יענעם מאַמענט אָן נישט קאָנען בלייבן
מיט אַרקאַדין אונטער איין דאָך און א קשיא אויף איר? - זי
קאָן נאָך דאס אַפּטון גראַב און ברוטאַלי און דער עיקר - ער
וועט נישט באַווייזן צו זאָגן צו אַרקאַדין:
- משפּט מיך ווי דו ווילסט א. א. וו.

נאָר ער האָט זיך באַרויקט דערמיט, וואס טאַמאַרע וועט
אָן זיין הזכּם און וואַרענונג נישט מאַכן קיין דעצידירנדיקן שריט
אין דער ריכטונג.

צומאָרגנס האָט ער זיך אויפגעכאַפט פרי אין מיט א ברען
און היץ, וועלכע ער האָט שוין לאַנג נישט געהאַט. האָט ער
געאַרבעט א גאַנצע שעה איבערן פּראָיעקט פון רעאָרגאַניזירן זיין
אינסטיטוציע.

פלוצלינג האָט עמיץ אָנגעקוינגען דריי מאָל. דאס איז צו
אים. אין קאָרידאָר האָבן, ווי שטענדיק, אָנגעהויבן בילן די הינט,
אן אַ גאַנץ צענדליק קעפּ האָבן זיך אַרויסגערוקט פון די טירן,
פּדי צו ראַטעווען פון די הינט, אויב דאס וועט זיין אַ פּרעמדער,
זייטיקער מענטש. די מיצעסטשאַנקע האָט זיך אַרויסגערוקט, און
פּאַנטאַפּל אָן זאָקן, - פריער פון אַלע.

קיסליאַקאָו, נישט קאָנענדיק פאַרשטיין, ווער דאָס קאָן זיין
איז געגאַנגען עפענען די טיר. אים האָט אַ פּליץ געטון אין מוח
אַ געדאַנק, אפשר האָט זיך צוריקגעקערט זיין פּרוי. דאָס וואָלט
געווען מער ווי נישט צו דער צייט... איר קומען וואָלט אים
גאָר, נאָר נישט געווען אָנגענעם... אָדער ס'קאָן זיין, אַז ס'וואָלט
אים אפשר גלייכער געווען און גוט, וואָס זי איז איצט געקומען:
דאָן וואָלט ער איר געקאָנט דערציילן אַלץ.

ער האָט געעפנט די טיר און פאַרשטאַרט און שוים וואַרטנ-
דיק, האָט ער נישט געווסט וואָס ער האָט צו טון, וואָס צו זאָגן.
אויף דער שוועל איז אין אַן אַראַפּגעלאָטן ביז די אויגן באַקאָנטן
קאַפּעלוש געשטאַנען - טאַמאַרע.

דער מענטשלעכער געדאנק צייכנט זיך אויס מיט אן אויסער-
 געוויינטלעכער, אמת בליציקער שנעלקייט. אין יענע קורצע רגע
 וואס איז אריבער פונם מאָמענט ווען ער האָט געעפנט די טיר
 בין ערשטן וואָרט, מיט וועלכן ער האָט זיך געווענדט צו טא-
 מאַרן, האָבן זיך אין זיין מוח, ווי עלעקטרישע פּונקטן, דורכגע-
 טראָגן געדאַנקען וועגן דער באַדייטונג פון איר קומען צו אים
 איצט, אַזוי פרי, ווען ס'איז נאָך קיין עפֿף אַ זייגער נישט.
 אים האָט, קודם-פֿל, ווי מיט א שייט האַרץ, א קלאַפ גע-
 טון דער געדאַנק, אז זי האָט שוין אַלץ דערציילט אַרקאַדין,
 מיט אים איבערגעריסן און איז געקומען וויינען צו אים, קיס-
 ליאַקאָון, נישט וויסנדיק, אַז ער איז אַ באַווייבטער. זי
 וועט זיך נאָך, ווער ווייסט צו אים איצט צובינדן מיטן גאַנצן
 פּוּח פון דער יונגער ליידנשאַפט. ווי וועט ער דעמאָלט נעמען
 געלט זי אויסצוהאַלטן? ווו וועט ער זי איינאַרדענען?
 דאָס אַלץ האָט זיך איבערגעטראָגן ביי אים אין קאַפּ אין
 איין רגע, אין א פּהרף-עין.

— ווי קומסטו אָהער? ביסט אַליין, אָדער מיט אַרקאַדין?—
 האָט מיט א פריידיקער באַוונדערונג קיסליאַקאָון אויסגעשריגן פֿדי
 די שכנים זאָלן הערן און מיינען, אַז דאָס איז זיינע אַ קרובה.
 — איך בין נאָר וואָס געגאַנגען אויף דער בערזע און מיר
 האָט זיך פאַרוואָלט זען ווי דו לעבסט, — האָט טאַמאַרע געזאָגט—
 מ'קאָן אַריינגיין?

ביי קיסליאַקאָון איז ווי א שטיין אַראָפּגעכאַפֿן פון הערצן
 זי האָט, לפחות, זיך אויף אים נישט אַ וואָרף געטון האַלדזן און קושן
 אין די אויגן פון אַלע שכנים און האָט נישט געזאָגט: „נעם מיך
 אַוועק פון מיין מאַן, כּקאָן מיט אים נישט לעבן“.

— אויסגעצייכנט. גיי אַריין גיכער!

ער האָט דערזען די דאַמע אין לייאַוון קאַשנע, וואָס איז
 דורכגעגאַנגען אין באַד-צימער אַריין און האָט בכּיפּוּ, פֿדי זי זאָל
 זען, גענומען טאַמאַרן אונטערן אַרעם און אַריינגעפירט צו זיך
 אין צימער אַריין. זי איז געשטאַנען אַ יונגע, הויכע, איר פּלאַצער
 האַרבסט-קאָסטיום און זער הוט וואָס איז געווען אַראָפּגעזאָוט

נידעריק, ביז די אויערן, האָבן אונטערגעשטרעכטן די יונגע ווייס-
קייט פֿין איר פנים און האַרדן און די בולטיקייט פון אירע
נישט געפארבטע לייפן.

דערנאָך האָט זי אַ קוק געטון אויף קיסליצקאָון און אַ
שמיכל געטון מיט אַ לאנגזאָמען שמיכל, מיט וועלכן עס שמיכלעך
מענטשן וואָס זענען נישט לאַנג געוואָרן באַזעט צווישן זיך, ווען
זיי בלייבן זאַלבעצווייט.

און קיסליצקאָו האָט פּלוצלינג פּאַרמאַכט די אויגן מיט
דער האַנט, שטייענדיק אינמיטן צימער.

— כ'האַב זיך שרעקלעך געקוועלט אַ באַזעצ נאַכט... —
האַט ער געזאָגט, קוים צו הערן, אלץ נאָך נישט אַראָפּגעמענדיק
די הענט פון די אויגן — כ'האַב זיך קוים דערוואַרט ס'זאָל אַנ-
הייבן טאָגן.

טאַמאַרע איז צו אים צוגעגאַנגען. איבער איר פנים האָט
א שימער געטון א רויק, צופרידן שמיכלעך, פונקט ווי זי האָט
דערפילט איר פאַרצוג, איר איבערמאַכט איבער אים, ווען ער
האַט געזאָגט, אַז ער האָט זיך אָן איר געקוועלט.
— פון וואָס האָט איר זיך געקוועלט?

— פון דעם, וואָס איך בין א געמיינער יונג! — האָט ער
געענטפערט מיט א פאַרצווייפלונג אין דער שטים.

ער האָט אַרעפּגענומען די האַנט פון די אויגן און, ווי
נישט האָבנדיק קיין פּוח צו קוקן גלייך אין די אויגן אַריין זיין
קרבן אָדער מיטהעלפערין, איז ער צוגאַנגען צום פענצטער און
איז דאָרט געשטאַנען א געוויסע צייט, נישט אומקוקנדיק זיך.
הינטער זיין פלייצע איז געווען א שוויגן, פונקט ווי זיין
ענטפער, איז געווען גאַרנישט יענער, ווי דער, אויף וועלכן זי
האַט פון אים געוואַרט, ווען ער האָט אָנגעהויבן רעדן וועגן זיינע
צרות און קוועלענישן.

— פאַרוואָס רעדסטו אַזוי? — האַט טאַמאַרע געזאָגט צוגייענ-
דיק צו אים מיט אַזאַ פאַרויכטיקן טאָן, פונקט ווי זי וואָלט גע-

ווען גרייט זיך צו באליידיקן, ווען ער וועט ארויסזאגן זיין גע-
דאנק קלאָרער און באשטימט.
— ווייל איך האָב אָפגענארט מיין בעסטן פריינט, דעם
איינציגן פריינט.
איבער טאמארעס פנים האָט זיך אדורכגעטראָגן א קאלטע
באוונדערונג.

— איך האָב אָנערקענט, אז איך באַגיי אַ ניוערטרעכטיקייט,
אין האָב גאַרנישט געקאָנט אין קאָן נישט מיט זיך טון, ווייל
דאָס געפיל צו דיר האָט מיך פאַרכאפט און באַהערשט מיך אינ-
גאַנצן — האָט קיסליאַקאָוו געזאָגט, ציגעבנדיק זיינע ווערטער
א ביסל אָן אַנדער זין, ווייל ער האָט מורא געהאַט אַז טאמארע
זאָל זיך נישט דערשרעקן און אַהיימגיין.

טאמארע האָט גענומען זיין האַנט און פאַרויכטיק, ליבלעך
בלעטנדיק זיינע פינגער, געפרעגט:

— צי איז דען אפשר שלעכט, ווען מ'האַט צו טון מיט
אונז שטאַרק געפיל? צי איז דען דאָס נישט ערגער פון דעם,
ווען ס'איז גאַרנישט נישט אָ.

— יא, אָבער איך קאָן זיך נישט אָן שרעק פאַרשטעלן,
ווי וועל איך אים קוקן אין די אויגן ווען ער וועט זיך דער-
וויסן...

— פון וואָנען זאל ער זיך דערוויסן? איך קלייב זיך גאַרנישט
אים וועגן דעם צו דערציילן אָדער אים פאַרלאָזן. איך קוק אויף
דעם גאַנץ פשוט, אָן שום מיסטישן שרעק. פאַר אים אָבער איז
דער געדאַנק וועגן מיין פאַר אַט — האָט טאמארע געזאָגט, שפאַ-
טיש אונטערשרייכנדיק דאָס וואָרט „פאַראַט“ — אויף אַזוי ווייט
אומגעלעך, שרעקלעך, אז ס'איז א סך באַקוועמער און בעסער
אים גאַרנישט צו דערציילן.

— גלויבט דער אייבערשטער! — האָט קיסליאַקאָוו אויס-
געשריגן מיט פאַרלייכטערונג.

ער האט טאמארען אוועקגעזעצט אויף דער אַטאַמאַנע און
אַליין זיך אַנדערגעזעצט אויפן טעפּיך ביי אירע פיס און מיט
אַנציקונג און ליידנשאַפט אָנגעהויבן באַשיטן מיט קישו אירע

הענט, פלייצעט און בלייבט זיך אָנג פֿון איר אַרצפֿאַר.
 נומען דעם הוט, זשאַקעט, באַמיענדיק זיך דערביי נישט איבער-
 צורייסן די קושן, פֿדי זי זאָל זיין פֿאַרשיפֿורט.
 - וואָס טוטו? ... מ'דאַרף נישט... - האָט טאמאַרע גע-
 זאָגט, שווער זיך אָפֿשלאָנגנדיק פֿון אים און אים אָפֿשטויסנדיק
 פֿון זיך.

פֿלוצלינג האָט פֿון יענער זייט וואָנט, אין דער מיטעסטשאַנ-
 קעט צימער, אָנגעהויבן צו קלאַפֿען עפעס אַזעלכעס, וואָס איז
 ענדלעך צו אַ טראַמבע פֿון אַ טאַמאַוואַר. טעמאַרע האָט דער-
 שראָקן זיך אַ הייב געטון מיט אַ שפּרונג פֿון דער אַטאַמאַנע.
 - דאָס איז גאַרנישט... דאָס איז גאַרנישט... - האט קיס-
 ליאַקאָוו זי באַרוקט, זי חידער אַוועקצוגעבנדיק אויף דער אַטאַ-
 מאַנע און, אַרומגעמענדיק זי, זיך באַמיט זי צוצוציען צו זיך,
 הגם דער געדאַנק זיינער האָט שוין אינדערזעלבער צייט געאַר-
 בעט איבער דעם, אַז די מיטעטשאַנקע הערט זיך צו מן-הסתּם
 און פֿאַרשטייט, וואָס דאָ קומט פֿאַר.

ער האט זיך אַנידערגעשטעלט פֿאַר טאַמאַרן אויף די קני-
 מיט איין האַנט געהאַלטן איר גרויסע האַנט, און מיט דער אַנ-
 דערער שטיל געגלעט איר קיילעכיקן רוקן און לייכט זי צוציענ-
 דיק צו זיך, איר געשעפטשעט לייפלעכע ווערטער. און זי, מיט
 אַ לייכטן נעפל אין די אַרין און אַ בלאַנדזשענדיקן שטייכל האָט
 זיך געגריבלט אין זיינע האַר, און זיי געגלעט. נאָר קיסליאַ-
 קאַוון האָט זיך אויסגעוויזן, אַז איר בליק איז געווען געווענדט
 נישט אויף אים, נאָר פֿאַרביי זיין קאַפּ - אויף דער זייט פֿון
 אַנטקעגנאיבער.

- נו, טו-זשע אַ קוק אויף מיר... - האָט ער געזאָגט
 באַמיענדיק זיך אַ קער צו טון איר קאַפּ אַזוי, אַז זי זאָל אַ
 קוק טון אויף אים. פֿלוצלינג האָט אים ווי דורכגעשטאַכן אַ גע-
 דאַנק, פֿון וועלכן עס האָט אים אַ שלאַג געטון מיט אַ וואַרעמי-
 קייט אונטער די האַר, אַז זי זעט אויף דער וואַנט אַ וואַנץ און
 ער האט, אַ דאַנק זיין קורצזיכטיקייט, אפילו נישט געקאַנט זען,
 צי אויף דער וואַנט איז פֿאַרזען אַ וואַנץ אָדער נישט.

פונדעסטוועגן האָט דערדאָזיקער פאַרדרייטלעכער געדאַנק
פּלוצלינג איבערגעהאַקט, איבערגעריסן יעדע שטימונג, יעדן
שווינג פון וועלכן ביי אים האָבן זיך אזוי פריי געהאַט אַרויס-
געגאַסן ליידנשאַפטלעכע ווערטער.

טאַמאַרע האָט מיט באַוונדערונג אַ קיך געטון אויף איר קאַוואַ-
ליער, וועלכער איז פּלוצלינג מאַדנע שטיל געבליבן און אין זיין גאַ-
צער פּאָזע מיט דער האַנט, וואָס איז געלעגן אויף טאַמאַרן, איז
געווען אַ אימנאַטירלעכקייט, וועלכע ס'איז צו באַמערקן ביי מנטשן,
וואָס נעמען אַן אַ ענטשפּרעכנדיקע פּאָזע פאַרן פּאַטאַגראַפּישן אַפּאַ-
ראַט און בלייבן ווי פאַרגליווערט אין אַזאַ פּאָזי.

— וואָס איז מיט אייך? — האָט טאַמאַרע פאַרחידושט, גע-
פרעגט. און איר בליק האָט פאַרלוירן יעדן שפור פון נעפּל און
אויסגעדרוקט נאָר פאַרחידושקייט.

— איך, גאַרנישט, — דאָט זיך קיסליאַקאָו אָפּגערופּן, רויט
ווערנדיק. ער האָט זיך אויפּגעהויבן פון טעפּיך און אַנידערשטעלנ-
דיק זיך פאַר דער יונגער פרוי, האָט ער רעטזעלהאַפּט איר געקוקט
אין די אויגן פאַרשטעלנדיק גלייכצייטיק מיט זיין קערפּער פון איר
די וואַנט פון אַנטקייגנאיבער.

פּלוצלינג איז אים איינגעפאַלן און אים דערלאַנגט איבערן
קאַפּ ווי מיט אַ שייטל האַלץ, א נייער געדאַנק, וועגן וועלכן ער
האַט נאָר-וואָס אינגאַנצן געהאַט פאַרגעסן: א געדאַנק וועגן דער
מעגלעכקייט אַז ס'וועט קומען אויף דער וועלט א קינד. דערמיט אגב
וואַלט טאַמאַרע געקאַנט דערקלערן זיין משונהדיק אויפפירן זיך.
— דו האַסט נישט קיין מורא פאַר... א קינד? — האָט ער
געפרעגט.

— וואָס איז דען? — האָט פּלוצלינג פּויל און גלייכגיל-
טיק טאַמאַרע געוואָגט.

— ס'הייסט, וואָס איז דען? לויט דער ענדלעכקייט וועט
מען דאָך זען, וועמעס קינד עס איז.

— נו, דאָס וועט נאָך אזוי גיך נישט זיין.

— ס'הייסט, נישט גיך? —

= צוויי - גישט גיך. צבער האָט זיך איך ? ס'איז שוין
א פערטל אויף צוועלף. איך דארף אויף דער בערוזע.
זי האָט זיך אָנגעהויבן אינדערגיך אָנטון דעם הוט,
די הענטשקעס, גישט קוקנדיק דערביי אויף קיסליצקאָון.
ווען זי איז צוועקגעאָנגען, האָט קיסליצקאָו קודם-פל זיך
א וואָרף געטון צו דער וואַנט און זי באַקוקט, אויף דער וואַנט
איז גאַרנישט געווען.
מ'האָט געדאַרפט גיין צו דער אַרבעט אין מוויי. ער איז
אַרויסגעגאַנגען אין קאַרידאָר און דאָ האָט ער זיך באַלד אָנגע-
געשטיסן אויף אַ קעגנשטאַנד, וועלכער האָט געצוונגען זיין
האַרץ אָנצוהייבן קלאַפן מיט פחד.

IV

וידער איז אויף דעם טאמען זעלבן אָרט אַקעגן זיין טיר
 געהאַנגען אַן אויסגעמאַלטער בויגן פּאַפּיר, וואָס האָט געבראַכט
 די זעלבע סצענעס פון זיין ביאַגראַפּיע, וועלכע זענען געווען
 דאָס פּאַריקע מאָדל, ווען ער האָט פון פעס אַראָפּגעריסן דעם
 בויגן פּאַפּיר פון וואָנט.

ער האָט שוין געהאַט אויסגעשטרעקט די האַנט, פּדי לויטן
 ביישפּיל פון פּריערדיקן מאָדל, אַראָפּצורייסן דאָס פּאַפּיר, ווי זיין
 האַנט איז אים פּויל געבליבן הענגען אין לופטן. ער האָט
 איבערגעלייענט דעם קאַפּ: „אַ וואָנט-צייטונג פון דער אָפּטיילונג
 אין נאַמען פון בודיעני“.

מיט אַ האַרק, וואָס האָט שטאַרק געקלאַפט פון אויפּרע-
 גונג: אַן עמפּערונג, האָט ער זיך אַראָפּגעלאָזט איבער די שטיגן
 צום פּאַרוואַלטער פון הויז, וועלכער איז געזעסן אין אַ קעלער-
 שטוב מיט אַ געוועזענען סימט, איבער אַ ביורקע און קאַנטראָ-
 לירט עפעס קוויטונגען.

קיסליאַקאָוו איז אויף אים אָנגעשלינגן און אין אַ בייזער-
 דיקן טאָן אים אָנגעהויבן צו דערציילן וועגן די נבלות און עקל-
 האַפטע מעשים, וואָס עס דערלויבן זיך צו באַגיין די קינדער
 פון דער דירה נומער 6.

דער הויז-פּאַרוואַלטער אין אַ מאַרינאַרקע און בלאַע בלוזע
 וואָס פּאַרשפּילעט זיך אין אַ קרומער ליניע (קאַסאוואַראַטקע), אַ
 קוק טוענדיק אויפן באַזוכער, האָט ווייטער געטון זיין אַרבעט,

פאנעצנדיק די פונגער און איבערבלעטערנדיק די קוויטונגען. זיין גראבער נאקן און קיפקעלע האָר אויפן קאָפּ זענען בשעת-מעשה געווען גלייכגילטיק צו דעם, וואָס קיסליאַקאָוו האָט דער-צוילט. נאָר וואָס מער ער האָט גערעדט, אַז מיר איז אָפּגע-פאלן זיין טאָן און אַרץ ווייניקער האָט ער אַליין געפילט די איבערצייגטקייט פון דעם, וואָס ער האָט גערעדט.

— וואָס-זשע ווילט איר? — האָט ענדלעך דער הויז-פאָר-וואלטער זיך אָפּגערוסן, — זיי האָבן ס'פולע רעכט אויף זייער צייטונג. זיי האָבן אַריינגעגעבן אַן אנטשפרעכנדיקע מיטטיילונג און אַ ביטע וועגן רעגיסטרירן זייער צייטונג. און הגם מיר קאָ-נען נאָטיירלעך, נישט מאַכן קיין שום רעגיסטראַציע, זענען מיר פונדעסטוועגן, אזוי צו זאָגן, מחויב אפילו זיי אַריינצוגעבן חשק און נישט שטערן די קינדערשע אָרגאַניזאַציעס.

ער האָט זיך ווידער פאַרטיפט אין די קוויטאַנציעס. קיס-ליאַקאָוו איז געשטאַנען פאַר אים, ווי אַ שילדער, וואָס האָט פאַר-לוירן דעם פאָדעם פון ענטפער, ביי אים האָט נאָר מיט אַן אויסערגעוויינטלעכער קראַפט געקלאַפט דאָס האַרץ און ס'האָט זיך אים עפעס געדאַכט, אַז אויסן שפּיץ קאָפּ הייבן זיך ביי אים אויף די האָר, הגם זיי זענען געווען זייער קירצע. ער האָט אפילו זיך אַ פיר געטון מיט דער דלאַניע איבער אייבערשן טייל קאָפּ.

— און אויב איר האַלט עס פאַר נישט ריכטיק, קאָנט איר דערלאַנגען אַן אנטשפרעכנדיקע דערקלערונג — מיר וועלן קאָנט-ראַלירן די פאַקטן אין פאַר פון רכילות.

קיסליאַקאָוו איז איינגעפאלן, אַז אויב ער וועט דערלאַנג-גען וועגן דעם אַ דערקלערונג, וועלן אַ העלפט שכנים מיט פאַר-געניגן און מיט פולער גרייטקייט באַשטעטיקן, אַז דאָס, וואָס ס'איז געווען אויסגעמאַלט אין דער וואַנט-צייטונג, איז פולשטענ-דיק אמת. אים האָט אַ זעץ געטון אַ היץ אין פנים אריין ציים געדאַנק, וואָס פאַר אַ שענדלעכע באַווייזן עס זענען פאַראַן קעגן אים אַליין.

ס'איז געווען קלאַר, אַז קיין שום דערקלערונג דאַרף מען

גישט אריינגעפן. הייסט עס, אז עס קומט אויס זיך צו אנער-
קענען אלס א באזיגער. ווער-זשע האָט איבער אים אָפּגעהאלטן א
נצחון? און אָרגאַניזאַציע פון בירגער, וואָס דער עלצטער פון זיי
איז אַלט דרייצן יאָר.

און ער האָט דערפילט, אז ער האָט דאָ צו טון מיט א
קראַפט, מיט וועלכער ער קאָן גישט קעמפן.

די אָפטיילונג איז באשטאנען ווי שוין געזאָגט, פון צען
נפשות: קינדער פון צוויי ארבייטער-פאַמיליעס און אַ רויט יאַטל
מיט זומערשפּרינקלעך, דער מיעסטשאַנקעס בנאָק.

דאָ איז שוין געווען אַ געוויסע אויסגעקרוםטקייט פון דער
קלאַסן-ליניע.

נאָר דער רויטער איז, ראשית געווען שטאַרקער פון אַלע
און והשנית — האָט ער דערווייזן זיין קאַיאָלקייט דערמיט,
וואָס ער האָט מלחמה געהאַלטן מיט דער מוטער אין אַלע פּרינ-
ציפּעלע פּראָגן. נאטירלעך איז געווען קלאָר, אז ער האָט זיך
באַדעקט מיט אידעאָלאָגיע, פרי נאָר צו קאמאנדעווען מיט אַ
לעבעדיקער קראַפט פון גיין נפשות.

זומער איז דער חברה-מאַן געגאנגען בלויז אין הויזן מיט
אַ שעלקע איבער דער פלייצע אויף אַ קנאַפ, און אין האַרבסט
האָט ער געטראָגן אַ קירטקע מיט איין מעשענעם קנאַפ אינ-
דערהיין.

דער צווייטער הברה-מאַן פון דער אָפטיילונג האָט געהאַט
אַ קרענקלעכן חשק צו שרייבן: ער פלעגט שרייבן פּראָטאָקאָלן,
פירן אַ צייטונג און מאַכן קאַריקאַטורן. זיין פנים האָט געהאַט
זייער אַ כּמורנעם אויסדרוק. אים איז, אפנים, מער פון אַלץ
אין זיך געפעלן געווען די כּמורנעקייט און ער פלעגט אפט
אַליין שווינגנדיק אַומשפּאַצירן איבערן קאַרידאָר, פאַרלייגנדיק
די הענט פון הינטן, דערביי פלעגט ער טיילמאַץ גישט אויס-
האַלטן לאַנג אזא פּאָוע און זיך ווילן דערמיט, וואָס ער
האט זיך ביי מיט צו גיין, גישט אָפּגינגדיק, איבערן שוואַרצן
פאַס פון די פּאַסאַדקעס ביי דער וואַנט.

און, דאָס דריטע יאַטל לטוף — סאַניאַ טוויקאָו, וועלכער

האָט שטענדיק געהאַט אַ שטיל, ערנסט (נישט קיין שטייגן) אַ
בליק, איז געבאָנגען אַראָפּגעלאָזט דעם קאָפּ, ווי עס גייט
נאַטשעלסטע-לייט, ווי באַמיענדיק זיך אויסצומיידן די דערעסנ-
דיקע צושטייענישן פון יענע, וואָס זענען געקומען עפעס בעטן
אַדער וועגן עפעס זיך משתדל זיין.

סאָניא טוויקאָוו איז געווען דאָס געוויסן פון דער פּיאַנערן-
אַפטיילונג. אויב דער זון פון דער מיסטשענקע, חבר פּיעט-
שאַנקין האָט זיך געיאָגט נאָך פּערזענלעכע אייגנוציקע צוועקן
פון הערשן איבער אַנדערע, אויב גרישע צודיקאָוו — אויך אַן
אַנגעזעענער מיטגליד פון דער פּיאַנערן-אַפטיילונג האָט זיך גע-
יאָגט נאָך מפורסמדיקייט, געוואָלט באַזיצן אַ גוטן סטיל און
קאָנען מאַלן גיפטיקע צייכנונגען, איז סאָניא טוויקאָוו אין אַלע
הינזיכטן געשטאנען שטאַל און איין פּאַר דער אַפטיילונג, זי
פאַרטיידיקט מיט אַלע מעגלעכקייטן, זיך געזאָרגט וועגן איר מער
פון אַלץ, און, ווי ס'האַט אויסגעוויזן, נישט געהאַט קיין פּאַר-
זענדלעך לעבן. ער איז געווען אינגאַנצן פאַרשלינגען פון דער
רעכטלעכער זייט און דער סטרוקטור פון דער אַפטיילונג. ער
האַט פּאָנאָדערגעטיילט די ראָלן, דורכגעפירט פאַרזאַמלונגען,
געשריבן רעזאָלוציעס.

די איבעריקע זעקס „לייט“ זענען געווען פּראָסט-מאַסע.
א דאַנק דעם, וואָס זיי זענען נאָך געווען קינער, פלעגן זיי אָפט
דערלאָנגען א קלאָפּ אין רוקן פון דער אַפטיילונגס אַרגאַניזירטקייט.
זייערע אַרויסטרעטונגען האָבן געטראָגן נישט קיין אַרגאַניזירטן
כאַראַקטער און די אָנפירער פון דער אַפטיילונג האָט געקאָסט
איבערמענטשלעכע באַמיונגען זיי אַריינצופירן אינם רגל כאַטש פון
דער סאַמער עלעמענטאַרער דיסציפלין.

זיי האָבן אָפט איבער א נאַרישקייט ממש פאַרלוירן זייער
ווערט. דערזענע דיק, צום ביישפּיל, ביי עפעס א „פּריצל“ מיט נאַ-
קעטע פּיסלעך ביז די קני און אין קאַמאַשלעך זייער א שיינ שפּי-
לעכר, ווי א פליענדיקן אַערצפּלאַן, פלעגן זיי, פאַרגעסנדיק אַן
אַלץ אין דער וועלט, זיך דערנידעריקן און אַרויסווייזן קנעכטישע
הכנעהדיקייט פאַר אים. ביזוואָנען ס'פלעגט זיך, ענדלעך, נישט באַ-

ווייזן עמיץ פון די אַנפירער און זיי רופן צו אַרדענונג—די פאַר-
געפלטע קעפלעך זייערע.

בכלל זענען די „מאסן“ קינדער געווען וואַקלדיק און נישט
שטאַנדהאַפטיק און אָפט פלעגן זיי צוליב א נאַרישקייט, ווי אַ נאַ-
שעריי, א טשאַסטע מקריב זיין די אינטערעסן פון דער גאַנצער
אַרגאַניזאַציע. אויב מען פלעגט זיך נאָר באַצייטנס אויף זיי נישט
אומקוקן

נאָר וואָס ווייטער, אלץ מער האָבן זיי אָנגעהויבן צו אנער-
קענען זייער ווערט — ריכטיקער, די נוצן פון דער אַרגאַניזירטער
צוגעבונדנקייט. צום ביישפּיל, דער זעלבער פּיעטשאַנקין: אים האָט
סאָפיע פאַולאַווע דיאַקאָנאווע עפעס סאַרגעלייגט אַ „לאַפּווקע“
דערפאַר, אַז ער זאָל איבערפירן דאָס שטיין עון דער אָפּטיילונג
ביי דער טיר פון איר צימער ערגעץ ווייטער, אין אַ צווייטן אָרט.
די „לאַפּווקע“ איז באַשטאַנען פון אַ גאַנצע פּליטקע שאַקאַלאַד
ביי פּיעטשאַנק יגען האָבן פון גרויס אַרעמקייט אַרויסגעטרעטן טרערן
אויף די אויגן ביים אָנזען פונם שאַקאַלאַד, ער איז אָבער בייגע-
שטאַנען דעם גרויסן נסיון.

דאָס איז געווען נישט דער איינציקער פאַל. און דער
היסטאָרישער סיכסוך מיטן הויז-פאַרוואַלטער...

דער פּיעל-יוצא דערפון איז געווען, וואָס יעדער מיטגליד
פון דער אָפּטיילונג, וואָס איז נאָך נישט אַלט אַפילו קיין זיבן
יאָר, האָט זיך אַרויסגעוויזן פאַר שטאַרקער פאַר יעדן פון די
דערוואַקסענע שכנים, וועלכע האָבן מיט זיך נישט פאַרגעשטעלט
קיין אַרגאַניזירטן קאַלעקטיוו, ווי די אָפּטיילונג אין נאָמען פון
בודיעני.

באַזונדערס האָבן זיך געפונען אין נישט קיין גינסטיקער
לאַגע די אינטעליגענטן, וועלכע האָבן לגמרי נישט איבערגעטראָגן
קיין שום אַרגאַניזאַציע, וואָס שמידט און פענטעט די פּרייהייט
פון אַ פּערוואַן. אין דער גאַנצער פּוילקייט האָט די נישט גינצ-
קייט פון אַזאַ לאַגע, דער ערשטער דערפילט אויף זיך איפאַ-
ליט קיסליאַקאו.

אינם מאַמענט. ווען ער האָט באַקוקט די קאַריקאַטור,

ווי מ'האט אים אויסגעמאלט, האט די גאנצע אפטיילונג אויף אים מיט הארצקלאפעניש געקוקט פון באד-צימער ארויס, ווי יעגער קוקן נאך א טיגער, וואס גייט צו צו דער אנלאקונגס-נעץ. און ווען קיסליאקאו איז אוועקגעלאפן צום הויז-פארוואל-טער, איז צונויפגערופן געווארן אן עקסטערע באראטינג, פדי אויפצוקלערן די ווייטערדיקע ליניע, וואס צו טון און ווי צו האנדלען.

פריער פון אלץ איז סאניא טוויקאו אראפגעלאפן, נאך קיסליאקאוס אוועקגיין, צום הויז-פארוואלטער און געפרעגט אפיצ-יער, אן יעדן רמו, אז ער בעט הכנעהדיק א טובה, צי עס בלייבט די וואנט-צייטונג נאך דער דערקלערונג פונם בירגער קיסליאקאו, וועלכער איז נאך-וואס געמאכט געווארן, אדער זי, די צייטונג, ווערט אראפגענומען פון דער וואנט:

דער הויז-פארוואלטער האט, מאכנדיק מיט דער האנט, ווי ער וואלט אפגעיאגט א בייזע פליג, געזאגט, אז די צייטונג בלייבט און געבעטן, ער זאל נישט קריכן צו אים און אים לאזן צו רי.

סאניא טוויקאו האט זיך אויפגעהויבן אין דערהייך און א מאך טועניק מיט דער האנט צו די חברים, וואס האבן אויף אים געווארט, האט ער געזאגט:

— אין די קושאקעס!

— פלי-זמן ס'איז נאך געווען ווארעם, איז די ארבעט פון דער אפטיילונג פארגעקומען הויפטזעכלעך אויפן הויף, אין די בעז-קושאקעס. און ווען מ'האט צונויפגערופן א פארוואלטונג, האט מען געזאגט.

— פארוואס גייסטו נישט אין די קושאקעס? מ'האט דאך נאך נעכטן וועגן דעם מיטגעטיילט.
אדער:

— די דאזיקע פראגע איז שוין דערוועקט געווארן אין די קושאקעס, וואס, דו ביסט דעמאלט געשלאפן?

אויב אבער ס'האט אין דרויסן גערעגנט, האט זיך דער קארידאר אין די נאכמיטאק-שעהן אנגעפילט מיט די יאטן פון

דער אָפטיילונג און מיט די הינט. לגבי די הינט זענען געווען באַצייגט פון פאַרשידענע שאַטירונגען. דער קלאַסן-חילוק האָט זיך אַרויסגעוויזן דער עיקרשט אויף קיסליאַקאָוס הינט. דאָס איז געווען דערפאַר, וואָס זייערע עפעס אַ פריזישע אייגנשאַפט האט זיך באַלד געוואָרפן אין די אויגן. שטענדיק זענען זיי ביידע — דזשערי און דער בילראָג — געגאַנגען מיט לעדער-לעך אויפן האַלדז און זענען געווען שווער צו זאָגן: אָדער גדלותדיק, אָדער נערוועיש, נאָר זיי האָבן נישט איבערגעטראָגן קיין ליאַרעם, מיט וועלכן ס'פלעגט באַגלייט זיין יעדער אַקציע פון דער אָפטיילונג אין קאָרידאָר. זיי פלעגן אַהין אַרויסשפּרוינגען און מיט דער וואָל, וואָס האָט זיך ביי זיי געשטעלט קאפויער און מיט די אויסגעשטירעטע ציינן זייערע ביי אַ בילדעריי, אויף וואָס די מיטגלידער פון דער אָפטיילונג פלעגן אָפּענטפערן מיט אַן אַנטשפּרעכנדיקן אַרויסטריט.

נאַטאַנסאָנס הינט, גרויסע, דייטשע שעפּסן-הינט, זענען להיפך צו קיסליאַקאָוס הינט, רויק עפעס אַריין אין לעבן פון דער אָפטיילונג, בעת די פאַרזאַמלונגען זענען זיי באַשיידן גע-זעסן ערגעץ אין דער נאַענט און געדרייט מיט די וויינדלעך, אויפהייבנדיק דערמיט אַ שטויב אין מיסט אויף דער פּאָדלעגע. צייטנווייז פלעגט מען זיי אפילו איינשפּאַנען אין אַ וועגעלע פאַר פיצלעך קינדער און זיי האָבן גאַנץ גערן געפירט דעם ווועק אַהין און אַהער איבערן קאָרידאָר.

אין דעם טאָג איז אויפן הויף געווען ווצרעם און זויניק. דעריבער איז די אָפטיילונג אַוועק אין די קושאַקעס.

לעבנספעיק איז דער, וועלכער ווייסט, וואָס ער וויל. די אָפטיילונג לכּבוד בודיענין האָט געוואַסט, וואָס זי וויל. זי האָט קודם-כל געוואָלט האבן איר טעריטאָריע. אויף דערדאָזיקער טע-ריטאָריע האָט זי געוואָרפן אַן אויג און זי אָנגעמערקט אַפצוי-נעמען ביי אַפּאַליט קיסליאַקאָון. אָפּשניידנדיק ביי אים נאָך איין פענצטער. אַלס אַ טאַקטישן שריט האָט מען אָנגעווענדט דאָס אַרויסגעבן אַ וואַנט-צייטונג (אַ ראַיאָן-צייטונג), אין וועלכן ס'איז באַשלאָסן געוואָרן צו מאַכן רעוואַלוציעס אין יעדן נומער

וועגן דעם לעבן פון די לאַקאטאָרן און דער עיקר פון איפאָ-
דיט קיסליאַקאָון.

די פאַרזאַמלונג פון די פּיאָנערן האָט זיך געעפנט מיט אַ
רעדע פון סאַניאַ טוויקאָו, וועלכע האָט בקצור מיטגעטיילט
וועגן דער לאַגע אין יענעם מאָמענט.

טוויקאָו האָט געהאַט אַ טבע אַריינצוקוקן בעת דער רעדע
אין קאַיעט, וואָס איז געלעגן פאַר איר (דאָס בוך פון די פּראָ-
טאַקאָלן) און קלאָפן אויף דעם מיטן בליישיטיפט. זיין שטערן
פלעגט זיך דעמאָלט פאַרדעווען און אַליין פלעגט ער מיט די
הפּסקות טאַכן האַסטיקע באַוועגונגען מיטן האַרדן, כדי אַיינצו-
שלינגען די סלינע.

— איך האָלט קיסליאַקאָון פאַר אַ פרעמדן און דערצו
אַ קאַיעט מאַכנדיקן עלעמענט. — האָט סאַניאַ געזאָגט — און
דעריבער איז קלאָר... אונדזער ליניע דאַרף מען פאַרזעצן בײַן
סוף.

ער האָט עס געזאָגט און זיך באַמיט נישט צו קוקן אין
קאַיעט פון גרישע צוויקאָו, וועלכער איז געווען אויף דער
רעכטער זייט פון אים און איז געווען שטאַרק פאַרנומען מיט ציי-
כענען אַ נייער קאַריקאַטור. שמייכלענדיק צו זיך גופא האָט
צוויקאָו פון צייט צו צייט אָפּגערוקט זיין אייבערשטן האַלבן
קערפער פון פאַפיר, כדי אַיינצוקוקן זיך אין דעם פון דער-
ווייטן.

די „מאַסן“ האָבן אויך אויסגעצויגן די העלדזער און זיך
באַמיט צו כאַפן אַ קיך אויפן בויגן פאַפיר.

די יינגלעך-פּיאָנערן זענען בכלל געווען שוואַך אויפן שכל
צו באַציען זיך צום ענין מיט דער געהעריקער אויפמערקזאַמקייט,
באַזונדערס, ווען זיי איז אויסגעקומען לאַנג אויסז הערן דעם
רעפערענט. דעמאָלט פלעגן זיי ווי גיך אָפּגעוועקט ווערן, זיך
גריבלענדיק אין די נעזער, באַגלייטנדיק מיטן בליק יעדן הינט,
וואָס איז פאַרבייגעגאַנגען און אַריינגעקוקט אין די קושאַקעס.
זיי פלעגן זיך בשעת-מעשה שטאַרק פאַראַינטערעסירן מיט די
קלייניקע קינדער, וואָס לויטן ארום איבערן הויף און דאָס

פלעגט זיי שטארק וויילן. דער פרעזעס האָט געדאַרפט אַ גרינט-
לעך געשריי טון אויף זיי, פֿרי צו ברענגען זיי אינם געהעריקן
צושטאַנד זייערע פֿאַרמיסטיקטע מוחות.

הוצדעם איז ביי זיי נישט געווען קיין דיסציפּלין פֿון
נעדאַנקען, אַזוי, צומביישפּיל, האָט איינער פֿון די יאָטן בעת טו-
זינקאַווס דערקלערונג פֿלוצלינג מיטגעטיילט, אַז זיין מוטער האָט
היינט געקויפט זייער אַ גרויסן אַרביז. דער פרעזעס, זענדריק אין
פֿאַרצווייפֿלונג, ווי די דאָזיקע זייטיקע מיטטיילונג האָט מיטאַמאַל
אַריינגעבראַכט אין די רייען פֿון דער אָפּטיילונג אַ טרוימערשע
שטימונג, האָט געמוזט אָנווענדן די לעצטע אָגשטרענגונגען פֿרי
צו ליקווידירן די פֿלוצלינגדיקע ירידה פֿון דער פֿאַרמעלער פֿאַר-
האַנדלונג.

אַבער דאָס באַווסטזיין פֿון דער נויטוענדיקייט זיך צו
האַלטן ביי אַ שטרענגער דיסציפּלין, האָט שוין אָנגעהויבן געבוירן
צו ווערן און יעדן פֿון די פּיאָנערן - אפילו ביי די סאַמע
נישט באַווסטזיניקע.

יעדן אויסגעשריי האָבן זיי זיך אונטערגעוואָרפֿן אין גע-
פּאַלגט אָן שום טענות-ומענות.

די פֿאַרזאַמלונג האָט אַרויסגעטראָגן אַ רעזאָלוציע וועגן דער
ריכטיקייט פֿון דער לינע, וועלכע די אָנפירער האָבן גענומען
אַנצוואַנדן און וועגן דער נויטוענדיקייט זי צו פירן אויך וויי-
טער.

נאָר בעתן אָננעמען די רעזאָלוציע האָט סאַניאַ טוזיקאַוו
אַ געשריי געטון אויף אַ פינפֿיאָריקן מיטגליד פֿון דער אָפּטיילונג
אויף אַ יאַטל מיט אַ וויסהאַריק געשוירן קעפֿל:

- הער נאָר דו! גענוג דיר שוין צו גריבלען אין נאָז!
דו שטימסט, אָדער נישט?

די צווייטע פֿראַגע איז געווען וועגן די געלט-מיטלען פֿון
דער אָפּטיילונג, וועלכע פֿלעגן זיך צוזאַמענשטעלן פֿון אַראָפּגע-
נומענע געלטער ביי יענע, וואָס די מיטגלידער פֿלעגן צושטעלן,
באַקומענדיק קליינגעלט פֿון די עלטערן אויף נאַשעריי.

די מיטגלידס-אָפּצאלונגען פלעגן איינפליסן זייער שווער
 נאָר די אָנפירער פלעגן אָנווענדן פּסיכאָלאָגישע מיטלען צו
 ווירקן אויף די מיטגלידער אין אַט דער הינזיכט און דערווייז
 בפועל-ממש, אַז יעדער פון די מיטגלידער, קאָן אַליין נישט
 קויפן, וואָס פאַר אַ חשק ער זאָל דערצו נישט האָבן, לאָמיר
 אָננעמען-נישט קיין פילקע צום פּוּטפאַל נאָ פּראָגע, וואָס האָט אַזוי
 געענבערט דעם מוח יעדן מיטגליד (אָדער דעם זעלבן אַרבוז,
 אויב אָבער די אָפּטיילונג וועט האָבן איר אייגענעם פּאַנד, —
 וועט די פילקע אָדער אַרבוז שוין זיין אין זייערע הענט. און
 דאָס איז טאַקע געטון געוואָרן. דערדאָקטער אַרבוז — אַ
 גרויסער, וויסער מיט אַן אויפשניט אינדערגאַנצער זייט — איז
 געקויפט געוואָרן בכח, פּדי דורך אזא בולטן ביישפּיל צו באַ-
 קעמפן דאָס פּוּלע באַוווּסטוויין פון די „מאַסן“. מ'האָט דעם
 אַרבוז געגעסן אין קאַרידאָר אויף דער פּאָדלאָגע, צעשניידנדיק
 אים אויף האַלבע קרייזן מיטן קיך-מעסער. די באַקן פון אַלע
 מיטגלידער זענען געווען פאַרנעצט ביז די אויגן, ווייל יעדער
 האָט אויסגעביסן זייער פאַרציע ביזן ווייסן פלייש, איינעסנדיק
 זיך אין האַלבן קרייז ביז דער אַרבוז-שאַל. און אַרום האָב
 זיך בשעת-מעשה געדרייט גאַטאַנסאַנס הינט, זיי האָבן געפרוּווט
 שמעקן צו די אַוועקגעוואָרפּענע שטיקלעך שאַל און נישט קאָ-
 נענדיק פּאַרשטיין, צו וואָס מען עסט עס, זענען זיי אַוועק
 וויטער.

— דעם צווייטן נומער צייטונג לאָזן מיר אַרויס אין אַ
 וואַך אַרום — האָט סאַניאַ טוויקאָוו מיטגעטיילט דער פּאַרזאַמ-
 לונג — דער חבר צודיקאָוו נעמט אויף זיך די מי צו באַזאָרגן
 דעם נומער מיט מאַטעריאַל.

די פּאַרזאַמלונג האָט זיך געענדיקט. דאָס קוויטשעריי און
 דער געפילדער האָבן זיך אויסן הויף מיטאַמאַל פּאַרטאַפּלעט.

V

פאר איפאָליט קיסליאָקאָון איז די עקזיסטענץ פון דער אָפטיילונג געווען יענער לעפל דזשענעכץ, וואָס האָט פאַרסמט זיין גאַנץ לעבן. די חברה פיאָנערן האָבן אים ממש מקצר גע-ווען די יאָרן. אדאָנק זיין פריינטשאַפט מיט פּאָלוביניען, האָט ער דערפילט, אַז ער איז אויפגעשטאַנען תּהיית-המתים, אַז דאָס נייע לעבן וועט אים אָננעמען, ווי אַן אייגענער מענטש. אויף זיין אַמט האט ער זיך שוין געפילט אינגאַנצן ווי אַ מענטש, וואס איז שוין איבערטרעטן אויפן צווייטן ברעג. אויף יענער זייט ברעג זענען פאַרבליבן בלויז זיינע אַלטע מלבושים. און הגם די פּאַלשקייט פון זיין עקזיסטענץ איז אויף ווייטער פאַרבליבן פּאַלש-קייט, צוליב דעם, וואָס ער האָט זיך שפּעט אַרומגעקוקט און דעם שריט געמאַכט צו שפּעט ביים אַריבערגיין אויף יענעם ברעג, האָט ער דאָך נישט געפילט צו זיך קיין פּאַציונג ווי צו א פּרעמדן עלעמענט. נאָר ווי צו אַן אייגענעם מענטשן.

און נאָר אינדערהיים, די דיושורן און די געזעלשאַפטלעכ-קייט אין דער פּאַרעם פון הויז-פאַרזאַמלונגען און באַזונדערס די אַרויסטרעטונגען פון דער פּיאָנערן-אָפטיילונג, האָבן אים דערמאָנט וועגן דעם, אַז חוץ די אַלטע אָפּגעטראָגענע מלבושים איז אויף יענעם אַלטן ברעג נאָך פאַרבליבן איין פּויס זיינער.

די פּיאָנערן-אָפטיילונג איז געווען ווי די אַלץ-זענדיקע השגחה וועלכע האָט אַנטפּיעקט און געדראָט צו אַנטפּלעקן אלע געהיימע צבירות פון זיין לעבן און פון זיין קלאַסן-פּרצוף.

היינט איז דאָס אַרױסטרעטן אין דאָס שפּיצל פֿון דער אָפּטיילונג קיגן אים געווען באַזונדערס קרענקלעך, ווייל ער האָט שוין צוגעגרייט דעם פּראָיעקט פֿאַר פּאַזוכיגען אין אים געדאַרפט דעם פּראָיעקט איבערגעבן, וואס עס האט ענטגליטיק באַפּעסטיקט זיין גלױבן אין דעם, אַז ער איז געוואָרן נײַגעבוירן.

קיס־פּאַקאָוו פֿלעגט איצט קומען אין אַמט נישט מיט קיין שווער געפיל, ווי פּריער. פּריער פֿלעגט ער נישט ווילנדיק אַראָפּ-לאָזן די אויגן, ווען ער פֿלעגט זיך באַגעגענען מיט פּאַזוכיגען וואס איז נאָר-וואָס געהאַט אָנגעקומען אין מוזיי, פּונקט ווי ער, דער אינטעליגענט — פּאַרנעמט נישט קיין געוועזענען אָרט און מען וועט אים אַרוסוואַרפֿן באַלד ווי מען וועט דערגיין, ווער ער איז.

ער האָט איצט געפילט אַרויפֿע זיכערקייט און פּעסטיקייט פֿון לעבן, ווען ער פֿלעגט עפענען די שווערע טירן פֿון מוזיי און פּאַרנעמען זיין באַקאַנטן האַלב-קירכלעכן ריח. ער פֿלעגט שוין איצט אַריינגיין אין מוזיי מיט אַזאַ געפיל, פּונקט ווי ער וואָלט דאָ געווען אַ מין באַלעבאַט.

איצט זענען פֿאַר אים געוואָרן אומדערטרעגלעך די מאַ-ניערן פֿון מאַריע פּאַזילאָוונע, איר לאַרנעט און די פּראַנצויזישע שפּראַך. ער האָט נישט פּאַרשטאַנען, וויאָזוי זי באַמערקט עס נישט, הי לעכערלעך זי איז אין איר זשאַקעט פֿון וויעוויאַקע-פּוּטער אין וועלכן זי זיצט בעת דער אַרבעט, און מיט אירע פּראַנצויזישע פּראָזן, אויף וועלכע עס קוקט זיך אום שטענדיק דער מענטש אין בלאַנען פּאַרטן. ער האָט זיך איצט באַמיט מיט איר זיך נישט צו באַגעגענען פּנים-אל-פּנים, פּדי אים זאָל נישט אויסקומען איר אַ קיש צו טון אין האַנט און איר ענטפּערן אויף פּראַנצויזיש.

ווען ער האָט געקוקט אויף דער נזירישע פיגור פֿון גאַ-לאַכאָין און אויף דער פּריזישער הדרת פּנימדיקייט פֿון אַנדריי איגנאַטעוויטש, האָט ער מיט אַ מערקווירדיקער דייטלעכ-קייט געזען, ווי זיי טויגן נישט צום נייעם לעבן, ווי זיי זענען אַז אים נישט צוגעפּאַסט: זיי קאַנען אין קיין שום זאַך זיך

נישט ענדערן אויף קיין האָר און ווען זיי זעען אָן ענדערונג
אין אַנדערע, האַלטן זיי אויפן שטאַפל פון זייער אינטעליגענ-
טישן אידעאָליזם, אז עזאָ מענטש האָט זיך אַליין פאַרראַטן, עז
ער איז א בוגד אין זיך גופא.

באַזונדערס ווילד איז פאַר אים געווען צו הערן דאָס אור-
טיילן פון מאַריע פאַולאָונע וועגן דעם, ווער און וויאזוי ס׳איז
געווען אָנגעטון אויפן פאַריקן קאַנצערט און ווער ס׳האָט גע-
טראָגן אַ געשמאַקלאָזן קראַוואַט. אָבער ער געדענקט דאָך, ווי ער
אַליין איז רייט געוואָרן פון בושה אין האָט זיך געשעמט פאַר
זיך גופא, בעת ער האָט אָנגעטון אַ סאַוועטישן ביליקן קראַוואַט
פון קינטלעכען זייד, באַפעסטיקט אויך מיט עזאָ ביליקער עמאַ-
לירטער שפילקע. אָדער ווען ער איז געווען געצוונגען אָנצוטרון
צו זיין זשאַקעט שוואַרצע הויזן און נישט מיט שטרייפן.

איצט איז אים אויסגעקומען א סך אומגעלוימפערטער זיך
צו באַווייזן אין זעלבן זשאַקעט, אפילו אין הויזן אָן שטרייפן
פאַר זיינע קאָמפּאָזיציעס, וואָס זענען געווען שטענדיק אָנגעטון
אין ביליקע הויזן פון בויהוואָל-שטאָף און „קאָסאוואַראַטקעס“ מיט
אַפגעשפילעוועטע קראַנגס. אפילו אין זיין אָפגעטראָגענער מאַרי-
נאַרקע מיטן קראַנגדל האָט ער זיך געפילט פאַר זיי נישט צו-
קוועם (מען זעט דאָך גלייך, אַז דאָס איז א פרעמדער, אָן
א י נ ט ע ל י ג ע נ ט).

זיינע באַציונגען מיט די חברים האָבן זיך איצט אויסגע-
דריקט בלויז דורכן אויסוועקסלען צווישן זיך עטלעכע פראַגן
ביים באַגעגענען זיך. זיי האָבן אים עפעס נישט איבערגעפרעגט,
מיט וואָס ער איז פאַרנומען, פאַרוואָס ער האָט אַוועקגעוואָרפן די
פריערדיקע אַרבעט. און וויבאַלד מען האָט אים נישט געפּרעגט,
הייסט עס, אז זיי האָבן אים שוין ביי זיך פאַראורטיילט, ווייל ער
האָט עובר געווען אויף דעם עיקר פון דער אינטעליגענטישער
מצווה - נישט צו דערנענטערן זיך צו דער נאַטשעלסטווע און
מאכט כדי זיך נישט צו פאַרזאָגן און נישט צו האָבן קיין שייכות
צו געוואלטטאָט.

די ערשטע צייט, ווען ער האָט געפילט די קאלטקייט צו
זיך מצד די חברים, האָט ער געקאָנט זאָגן:

די קולטור, וועלכער איך בין ווירקלעך און וועלכע האלט
פאַר איר עיקר די פרייהייט פון געדאַנק און דאָס פאַרברייטן
די רעכט פון פּערזאָן-יענע קולטור איז שוין סיי-ווי געשטאַרבן,
הייסט עס, אַז לעבן און אַרבעטן ב פּו ע ל מ מ ש קאַן איך
סיי-ווי נישט. אָבער לעבן ווי עס איז דאַרף מען דאָך. אַזוי
דאַרף מען אויף דעם קוקן, מאַכנדיק א סוף איינמאַל פאַר אַלע
מאַל מיטן באַדנלאָזן אינטעליגענטישן אידעאָליזם און מיט דער
אויפריכטיקייט פון געדאַנק.

קיסליאקאוו האָט פינדערווייטנס דערקענט פּאָליכינס גראַע
קעפּקע און זיין ברויגעס רעזיגענעס פּאָליטאַ, וואָס לאָזט נישט
דורך קיין נעץ. אַזעלכע קעפּקעס און פּאָליטאַס האָבן געטראָגן זייער
א סך דורכגייער, אָבער פּאָליכינס קעפּקע איז פאַר קיסליאקאָוו
געווען די איינציקע, וועלכע ער וואָלט שטענדיק דערקענט צווישן
טויזנט אַנדערע קעפּקעס, ער האָט אפילו געפילט צו איר זאָגן
אַ צערטלעכקייט.

דער פרימאָרגן איז, אַ דאַנק די קינדער, קאַלע געוואָרן פאַר קיסליאַקאָון. אים האָט נאָר הנאה געטון, וואָס דער פּראָ- יעקט איז שוין געווען פאַרענדיקט. ס'איז געווען אָנגענעם צו קומען צו פּאָלזשינען, זיך פאַרשפּאַרן מיט אים אין קאַבינעט מיט די רעכט פון אַ היימישן מענטשן און הערן פון אים, וואָס ער וועט זאָגן. און ער וועט געוויס, אַ קוק טוענדיק אויפן פּראָ- יעקט, זיך אויפהייבן פון זיין אַרט אין אַ קלאַפּ טוענדיק אים מעשה גוטער ברודער, איבער דער פלייצע, זאָגן:

— מאָלאָדיען, ברודערקע. ווען די גאַנצע אינטליגענץ וואָלט אַזוי געאַרבעט — וואָלטן מיר גאָר אַנדערש אויסגעזען! געקומען אין מוזיי, איז קיסליאַקאָו גלייך אַריינגעגאַנגען צום דירעקטאָר אין קאַבינעט. ביי פּאָלזשינען איז דעמאָלסט גע- זעסן עפעס אַ פליכיקער אַלטיטשקער אין אַ פּאַלטאָ און מיט אַ הוט אויף די קני. קיסליאַקאָו פילנדיק זיינע רעכט פון אַ פריינט און אייגענעם מענטשן אין נאָענטע באַציונגען מיטן די- רעקטאָר, איז אַריינגעגאַנגען אין קאַבינעט, גישט אָנפּרעגנדיק פריער, צו דאָס איז איצט דערלויבט. געוויינטלעך פלעגן אַזוי אַריינגיין קאַממוניסטן, וועלכע האָבן זיך געהאַלטן פאַר אייגענע מענטשן. באַגריסנדיק זיך שווייגנדיק מיט פּאָלזשינען מיט די הענט, האָט זיך קיסליאַקאָו צוגעזעצט אויפן פענצטער-ברעטל. ער האָט מיט אַן אומגעדולדיקער צערייצטקייט געקוקט אויפן באַווכער, וואָס האָט אים געשטערט. ער איז געגאַנגען

אָהער, האַפּנדיק צו געטוינען פּאַלובינען אַליין און אַרײַנגיין צו אים מיט אַנטשפּרעכנדיקע ווערטער, ווי: „געענדיקט ו“, „נו, ברו- דערקע, פּאַרטיק; איצט קריטיקיר ו!.

אין דער אָנוועזנהייט טון אַ זייטיקן מענטשן איז דאָך נישט באַקוועם אזוי צו זאָגן און מ'האַט געדארפּט וואַרטן ביז וואַנען יענער וועט אַוועקגיין.

דער באַזוכער האַט זיך אַרויסגעווינן אַלס אַ פּראָפעסאָר, וואָס האַט פּאַרגעלייגט דעם מוזיי אָן אַרכעאָלאָגישע קאַלעקציע. קיסליאַקאָוו האַט איצט אויף אים געקוקט מיט אויגן פון אַ קאַמוניסט-פּראָלעטאַריער, וועמען ס'איז פּרעמד יעדע אינטעלי- גענטישקייט. דער פּראָפעסאָר האַט אים געזייצט מיט זיין נאַנצן אויסזען, מיט זיין העפלעכן שטייגער אויכרוקן זיך: „איר האַט באַווייליקט צו זאָגן“, „איך וועל זיך דערלויבן צו באַמערקן“ א. א. וו.

ענדלעך, האַט זיך דער פּראָפעסאָר אויפגעוויבן פון זיין אָרט, פּדי אַוועקגיין, און מיט באַוונדערונג אַ קוק געטון אויף זיינע הענט, דערנאָך זיך אומגעקוקט אַרום זיך איבער דער פּאַד- פּאַגע. זיין הוט האַט זיך געוואַלגערט הינטער אים אויף דער פּאַדלאַגע, נאָר ער האַט אים נישט געזען.

קיסליאַקאָוו האַט ווידער נישט געמאַכט קיין שום באַווע- גונג, פּדי אויפצוהייבן דעם פּראָפעסאָר זיין הוט אָדער כאַטש אים באַווייזן וווּ ער ליגט.

— אַך, אָט וווּ ער איז! — האַט דער פּראָפעסאָר גע- זאָגט, דערזענדיק, ענדלעך, דעם קאַפּוליוש און שולדיק שמייכל- לענדיק, זיך אומקוקנדיק אויף קיסליאַקאָוו, נאָר ווידער נישט באַגעגנט קיין קעגן-שמייכל.

קיסליאַקאָוו האַט זיך אויפגעוויבן פינעם פענצטער, וואַרטנ- דיק, אז דער פּראָפעסאָר זאָל זיי איבערלאָזן זאַלבענאַנט — יענער, אַ דרוק טוענדיק פּאַלובינען די האַנט און אַ נייג טוענ- דיק זיך פאַר קיסליאַקאָוו, איז עפעס ווי פאַרשולדיקט אַוועק צו דער טיר אין זיין אַלטענקן פּאלטאָ מיט אפּגעריבענע טאַשן, קיסליאַקאָוו מיט אַ סודותפולן אַנבליק, נישט אַרויסרעדנדיק

קײן וואָרט צו פּאַלזינען, איז שוויגנדיק צוגעגאנגען צו דער
טיר און זי פאַריגלט. דערנאָך האָט ער, צו דער פאַרווידערונג
פון פּאַלזינען, וועלכער האָט זיך צו אים צוגעקוקט. נענטער
צוגערוקט דעם שטול, אַרויסגענומען פון טאש בויגנס פּאַפיר און
געזאַגט :

— נו, ברודערקע, פאַרטיק, איצט הער און קריטיקיר! צו-
ערשט הער אויס ביזן סוף און דערנאָך וועסטו זאָגן, צו ס'איז
גוט אָדער ס'טויג אויף פּפרות.

קיסליאַקאָו האָט אַמאָליקע צייטן נישט געקאנט איבער-
טרעגן קיין ווילנאַרע ווערטער און ניבול-פה, פון וועלכע מאַ-
ריע פּאַולאַוונע פלעגט געוויינטלעך אַרײנפאַלן אין אַ פּחד.
איצט האָט ער אַזעלכע הערטער און אויסדרוקן אָפּט באַניצט,
ווייל אים האָט זיך געדאַכט, אַז זיי פּאַרלייכטערן אים די גע-
מיינשאַפט און די דערנענטערונג מיט אַזעלכע מענטשן, ווי פּאַ-
לזינען, מאַכן אים פאַר זיי מער פאַר אַן אייגענעם און נעמען
פון אים אַראָפּ דעם אינטעליגענטישן לבוש, וואָס איז אַזוי פּרעמד
פאַרן פּראָלעטאַריער.

ער האָט אָנגעהויבן וועגן דעם, אַז דער מוזײענין אין
אַזאַ אויסזען, אין וועלכן ער געפינט זיך איצט, טויג צו גאַר-
נישט. אַז זייער צענטראַל-מוזײ, וואָס דאַרף זיין אַ מוסטער פאַרן
גאַנצן ראַטן-פאַרבאַנד, איז גיכער ענלעך צו אַ „סאַקראַפּאַג“ אויף
צו בוקן זיך פאַר אים.

לויט קיסליאַקאָוס געדאַנק דאַרף מען די גאַנצע רוסישע
געשיכטע איינטיילן אויף די סאַמע כאַראַקטעריסטישע פּעריאָדן
און אין איין אין דעמועלפּן זאַל צונויפּזאַמלען פאַר איין תקופּה
מוסטערן פון לעבנס-שטייגער פון די צאַרן, שליאַכטע און פּויערים.
דאַס וואָלט שוין געווען נישט בלויז דער לעבנס-שטייגער
פון די צאַרן און פּויערים, נאָר אַ דיאַלעקטיק פון דער געשיכ-
טע, מחמת דאָס וועט הייזן די גאַנצע אומגלייכקייט פון דער
לאַגע פון די מענטשן. דערנאָך הייבט זיך אַן דורכזאַפן אין
דיאַזיקע גרונט-קלאַסן פון ניינטן יאָרהונדערט דער לעבנס-
שטייגער פון דער אינטעליגענץ, די נײגעבוירענע בורזשואַזיע

ו' אנדערע קלאסן. דאָס דארף מען אויך באַמערקן און אויף
 ס'אָנזויין. דערנאָך ערשט הייבן זיך אָן צו באַווייזן די אר-
 טער אײַס קלאַס. די סאַציאלע נעץ וואַקסט. זי פאַרצווייגט
 אַלץ מער און מער. די סאַציאלע סתירות ווען אַלץ שאר-
 ר און שאַרפער און דערגייען ביזן לעצטן ברעג אין קריג.

ף - דער אויפרייס און די נייע תקופה: די רעוואָלוציע.
 די עפאָכע פון דער רעוואָלוציע דארף מען פאַרשטעלן
 איר גאַנצער פילאָרטיקייט, איינטיילנדיק זי אויף דריי פער-
 ין - אויפן קאַמף-פּעריאָד, ווירערשטעלנדיקן פּעריאָד און
 קאָנסטרוקטיוון פּעריאָד.

עס דארפן צונויפגעזאמלעט ווערן די פלייזן פון קאַמף און
 איבריגע זאַכן, וואָס האָבן אַ שייכות צום גרויזאמען קאַמף
 פּראָטעסטאַריאט מיט זיין שונאה. הוצדעם מוזן זיין בילדער
 די בנינים און מען דארף ווייזן מוסטערן די דיאלעקטיק פון
 אַנטוויקלונג פון דער דאָרפישער ווירטשאפט און איר פאַר-
 נדלונג פון אַן אינדיווידועלער אין אַ קאָלעקטיווער ווירטשאפט.
 פאָליטיקן האָט, אינטע-שפּאַרנדיק מיט דער האַנט דעם קאָפּ,
 נאָט אויפן בויגן פאַפּיר, ווו ס'איז געווען אויפגעוואָרפן דער
 בערפלאַצלעכער פּלאַן, ער האָט אויסגעהערט קיסליאַקאָוו,
 כּהייבנדיק פון צייט צו צייט אויף אים דעם בליק, דערביי
 ז זיין לעבעדיק אויג געברענט פון פאַראינטערעסירונג און
 ז גלעזערנע אויג איז געבליבן גלייכגילטיק, טויט און מיט
 אינגנאָראַן האט ער ווי אפגעליקנט אַלץ, וואָס קיסליאַקאָוו
 ז געזאָגט. קיסליאַקאָוו האָט די גלייכגילטיקייט פון פּאָליכניס
 זערן אויג ווי אונטערגעהאַקט די פליגלען און ער האָט זיך
 מיט גישט צו קוקן אַהין און יענער זייט.

ענדלעך האָט פּאָליכנין זיך אויפגעהויבן און, גאַרנישט
 זיך, האָט ער אנגעהויבן אַרומצושפּרייזן איבערן קאַבינעט,
 נדיק קאַנצענטרירט, זיך אונטער די פיס.

קיסליאַקאָוו, וועלכער האָט געווארט אויפן אָרט, אַז פאָ-
 ין וועט אים אַ קלאַפּ טון איבער דער פלייצע און מיט אַנט-
 ונג זאָגן: „מאָלדזיען, ברודערקע...“ האָט פּלוזלנינג דערפילט

און עס גנבט זיך אים אריין א פחד אין הארצן. ער האָט נישט קוקנדיק אויף זיין דירעקטאָר, אנגעהויבן צונויפצונעמען די בויגנס מיט זיין פראָיעקט, ווי עס נעמט צונויף אַ שילער זיינע העפטן נאָכן אָפּענטפערן דעם לערער, כדי צו פאַרבאָרגן די אויפרע-גונג אין די פאַרם אויף די באַקן אין דער דערוואַרטונג, ווי אזוי דער לערער וועט זיך אָפרופן וועגן זיינע דערפאַלגן. אין קאָפּ האָט אים מיטאַמאל אַ שימער געטון עטלעכע אומרויקע געדאַנקען. צי וועט פּאָלזוכן נישט אויסטייטשן זיין פראָיעקט אַלס אַ געשיקט מיטל צו מאַכן אַ קאריערע? אָדער, ס'קאָן זיין, אז אים איז געוואָרן נישט אָנגענעם, האָט ער האָט מיט אַן אויסזען פון אַן אייגענעם מענטשן פאַרמאָכט די טיר פון קאבינעט אויפן ריגל. פּאָלזוכן האָט געקאָנט טראַכטן: מ'האָט אים נאָר געבעטן, ער האָט נאָך גאַרנישט געטון, אין פילט זיך שוין אַלס באַלעבאַס פון קאבינעט.

און וואָס מער פּאָלזוכן האָט געשוויגן, און וואָס מער קיס-ליאקאוו האָט געמאכט השערות וועגן די סיבות פון זיין שווייגן, אַלץ מער האָבן ביי אים אָנגעהויבן צו ברענען די באַקן און די הענט האָבן ביי אים גענומען ציטערן. פּאָלזוכן האָט זיך אָפּגעשעלט ווייט פונם שטול אין דער זייט פון אַקצענאייבער, און זיך אָפּגערופן:

— יאָ, ברודערקע! ...

בל' ז' דידאָויקע ווענדונג פון צוויי ווערטער האָט קיס-יאָ-קאָוון געזאָגט, אז ער האָט געווינען! ... פּאָלזוכן האָט געשוויגן נישט פון ספקות, נאָר, ווי ס'ווייזט אויס, פון יענער גלענצענ-דיקער פערעספעקטיוו, וועלכע האָט זיך אויסגעריסעוועט ביי אים אין מוח נאָך קיסליאקאָוס באַריכט.

— יאָ, ברודערקע. -- האָט פּאָלזוכן איבערגעזאָרט — דאָס איז אַ שטיק! ... די דיאַלעקטיק פון דער געשיכטע, נעמלעך, דאַרף אנטפּלעקט ווערן! דאָס באַשטימט אַלץ מיטאַמאָל. מיטאַמאָל ווערט דיר קאָר, וואָס מען דאַרף און וואָס מען דאַרף נישט. און ווי פשוט דאָס איז! די געשיכטע דאַרף זיין אַ באַוועגנדיקע, אַ לע-בעדיקע און נישט קיין טייטע, ווי ביי אונדז.

— אָט דאס טאָקע איז דער עכטער מאַרקסיום — האט
קיסליאַקאָוו געזאָגט.

— יאָ, דאָס איז מאַרקסיום — האָט פּאָלובין איבערגעחזרט
אַלץ נאָך שטייענדיק אויפן אָרט — נו, ברודערקע, גוט האָסטו
עס אנגעמערקט! מאַלאַדיעץ!

קיסליאַקאָוו, דערהערנדיק ענדלעך, דאָס וואָרט, וואס ער
האט דערוואָרט צו דערהערן ביים אָנהייב, האָט דערפילט, אַז
אים קאָסט אַ סך מי אויסצוזען רויק און אַפילו גלייכגילטיק.
— נו, קום, וועלן מיר צומעסטן, ווי אזוי דאָס אַלץ וועט
זײן — האָט פּאָלובין אים פּאַרגעלייגט.

VII

נאָכן געשפרעך מיט פאָלכינען און קיסליאָקאָוון נאָך גע-
בליבן נישט קיין אויסגעגעבענער זאָפּאָס פון ברען און היץ און
מונטערקייט. מ'האָט געדאַרפט נאָך מיט עמעצן זיך טיילן מיט
זיין שטימונג, עמיצן דערציילן.

דערציילן זיינע חברים וועגן דער פאָרשטייענדיקער רע-
אָרגאַניזאַציע פונם ענין לויט זיין פלאַן — האָט נישט
געהאַט קיין זין. מ'וועט אויף אים אָנהייבן קוקן קרום, ווי אויף
איינעם, וואָס איז אַוועקגעלאָפּן פאָרויס פריער פאַר אַנדערע און
פירט אַ פאָרטיק, וועלכע איז פאַר זיי פיינגלעך און שעדלעך,
וואָס דער פּוּעל-יוצא פון איר קאָן זיין, אז א טייל פון זיי וועט
אויסקומען אַוועקצוגיין פון מוזיי און פאַרלירן דאָרט זייערט
פאָסטנס.

אַ"ע, וואָס האָבן געאַרבעט אין מוזיי, האָבן מער פון
אַרץ נורא געהאַט פאַר פאַרשידענע רעפאָרמען און רעאָרגאַני-
זאַציעס, ווייל ביי אַזעלכע ענדערונגען הייבט מען געוויינטלעך
אָן אויסצוטרײסלען און אויסשאַקלען אַרץ און אַלעמען און אַזוי
איז זייער לייכט פון דאָרט „אַרויסצופליען“. און אויב אַ וועלכע
ס'איז רעאָרגאַניזאַציע איז דורכגעפירט געוואָרן לויט דער איני-
ציאַטיוו פון דער מאַכט, האָט מען מיט דעם שלום געמאַכט און
זיך אינטערגעוואָרפן די גזירה, ווי מען וואָרפט זיך אינטער די
די ווירקינג פון סטיכישע פּוּחות. ווען אָבער זי איז געבוירן

געוואָרן אין קאָפּ פון אַן אייגענעם מענטשן, האָט דאָס ביי אַלע אַרױסגערופּן די גרעסטע עמאָצױנג און פּעס.

דערײַבער איז קיסליאַקאָוו אַרײַנגעגאנגען אין די יאַטשייקע די יאַטשייקע האָט זיך געפונען אין פּאַרטער אין אַ נידעריקער שטוב מיט אַ געוועלעבטן סופּיט.

אינם דאָזיקן צימער איז געשטאַנען א טיש, באַדעקט מיט אַ גרינעם בויגן לעש-פּאַפּיר, וואָס איז געווען באַגאַסן מיט טינט, מיט צעריסענע און אַביסל צונויפגעוויקלטע ראַנדן. איבער די ווענט זענען געהאַנגען פּלאַקאַטן. וואָס זענען פּאַרפליבן פון די מאַ-אַרױסטערטונגען. אין ווינקל איז געשאַנען אַ רױטער פּאַן מיט גאַלדענע אותיות. לענגאויס די ווענט — פּראָסטע בענק און הילצערנע קאַנאַפּקעלעך מיט גלייך-קראַטיקע רוקנדלעך.

ווען קיסליאַקאָוו איז צוהיין אַרײַנגעקומען, זענען דאָרט גע-ווען דריי מענטשן: טשוריקאָוו, יענער, וואָס איז געווען אין פרע-זידיום אויף דער ערשטער פּאַרזאַמלונג (ער איז איצט אַרײַנגע-לאַזנדיק די הענט אין זײַנע ווייסע האַר, געזעסן פּאַרן טיש איבער עפעס אַ פּאַפּיר און געשריבן; און דערנאָך פּאַרטראַכטנ-דיק זיך, אויסגעמעקט און ווידער געשריבן) נעבן אים, אַנלענענ-דיק זיך מיטן בויך אויפן טיש, זענען געשטאַנען צוויי אַנדערע קאָמסאַמאַלצעס אין קעפּקעס, אַראָפּגערוקט אויפן קאַרק, אין גע-קוקט וואָס ער טוט.

— פּאַרוואָס איז דאָ נישטאָ דער חבר סידאַראָוו? — האָט קיסליאַקאָוו געפרעגט אַרײַנגייענדיק.

— ער איז נאָר-וואָס געהאַט אַהער אַרײַנגעגאַנגען, דערנאָך איז ער אַוועקגעגאַנגען — האָט טשוריקאָוו געענטפּערט, אויפהייבנ-דיק די אויגן פון פּאַפּיר.

קיסליאַקאָוו האָט גאַרנישט באַדאַרפט סידאַראָוו, זיין פּראָגע איז געווען נאָר אַן אויסרייד, ווייל אים האָט זיך אויסגעוויזן עפעס נישט באַקוועם אַרײַנצוקומען כּתם צווי און ער האָט דע-ריבער געמאַכט אַן אַנשטעל, אַז ער זוכט סידאַראָוו, דעם טעכ-נישן אַנגעשטעלטן.

מיט די קאָמסאַמאַלצעס פון דער יאַטשייקע האָט קיסליאַ-

קאָו זיך געפילט נישט אזוי פריי, ווי מיט פאָלכיניען. דער עיקרשט צוליב דעם, וואס ער איז געווען א סך עלטער פון זיי און שיער נישט געקאנט זיין זייערס א פאָטער, אזוי, אז רעדן מיט זיי מיט א פאמיליאַרן חברישן טאָן איז געווען עפעס נישט באַקוועם, נישט באַקוועם איז אויך געווען זיי צו רופן „קינדער“, ווי זיי האָבן זיך צווישן זיך גערופן. און וויבאַד דאָס איז נישט געווען באַקוועם, זענען די באַציונגען צו זיי געפליבן טרו-קענע. און אַפיציעלע, אויף „איר“.

— רייכערן אפשר? — האָט ער געזאָגט, ווי א מענטש, וואָס איז מיד פון דער אַרבעט און דערלויבט זיך דעריבער אַ לוקסוס פון א פינאמינוטיקן אַפּרו.

ער האָט אויפגעפנט זיין פאַרטסיגאַר און פאַרגעלייגט די קאָמפּאָמאַלצעס צו רייכערן. יענע האָבן שווינגנדיק גענומען יע-דער א פאַפּיראַס.

— שווער צו וויסן, וועלכע פאַפּיראַסן מ'דאַרף רייכערן — האָט קיסליאַקאָו געזאָגט — הייבסט אָן די און יענע. אין אָנ-הייב לאָזט מען אַרויס, מען פאַרקויפט גוטע פאַפּיראַסן, אָבער דערנאָך ווערן זיי אַלץ ערגער און ערגער.

— מיר רייכערן „פּושקאַ“ — האָט אַ שמיכל טוענדיק, זיך אָפּגערופן איינער פון די וואָס זענען געשטאַנען אַנשפּאַרנדיק זיך מיט די הענט אָן טיש.

— כ'האָב זיי אַליין אויך גערייכערט, נאָר זיי געפעלן מיר נישט, מ'הוסט פון זיי, — האָט קיסליאַקאָו געענטפערט, ווייל אים איז אויסגעקומען, אז ס'איז א חרפה אויסצוזען אין די אויגן פון די קאָמפּאָמאַלצעס ווי אַן אַריסטאָקראַט, וועלכער רייכערט טייערע פאַפּיראַסן.

ער האָט זיך געוואָלט אַנידערזעצן אויף דער באַנק, נאָר ער האָט זיך אַנידערגעזעצט אויפן פענצטער, אַוועקשטעלנדיק די פּיס אויף דעם קאַנאַפּקעלע מיטן קראַטיקן רוקנדל, וואָס איז גע-שטאַנען אונטערן פענצטער. אַזא פּאָוע האָט אים געגעבן אַ עמ-פינדונג פּין מער פּרייהייט און פּראַסטקייט.

— אַנדערע חברים, וואָס אַרבעטן אין מוזיי, וועלן דאָבט זיך,

זיך דערשרעקן נישט אויף קיין קאטאָוועס. - האָט ער געזאָגט.
- וואָס איז דען ? - האָט טשור קאָוו געפרעגט.
- חבר פּאַלויכין האָט בדעה דורכצופירן אַ ברייטע רעפּר-
גאַניזאַציע פּונם מוויי.

און קיסליצאָקאָוו האָט אָנגעהויבן באַריכות צו דערציילן
וועגן די פּראַיעקטירטע רעאַרגאַניזאַציע.

אינדערזעלבער צייט איז אין צימער פון דער יאַטשייקע
אַריינגעקומען מאַסלאָוו. זיינע שוואַרצע ברעמען, וואָס פאַרייניקן
זיך האַרט צורום שטערן, וווּ ס'הייבט זיך אָן די נאָז, האָבן עפעס
ווי גערייצט קיסליצאָקאָוו און ער האָט זיך אין זיין קעגנוואַרט
אַפּיסל זשענרט, ווייל מיט אים האָט מען נישט געקאַנט, מעשה-
גוטער פּריינט אויסרייכערן אַ פּאַפּיראַס און שמועסן מיט אים גע-
מיטלעך. מאַסלאָוו האָט שטענדיק געקוקט פאַרעמדט, ווי אָנ-
שפּיצנדיק פּאַרויכטיק די אויערן אויך איצט, ווען ער איז
אַריינגעקומען, האָט ער קודם-פּל מיט אַ קאַלטער פאַרווונדערונג
אַ קוק געטון אויף קיסליצאָקאָוו, וועלכער איז געוועסן אויפן פענצ-
טער. גאָר ער האָט גאַרנישט געזאָגט, זיך נישט באַגריסט און
נישט געמאַכט קיין אויפּמערקזאַם געזיכט צו קיסליצאָקאָוו דער-
ציילונג. ער איז צוגעגאַנגען צום טיש. האָט אָנגעהויבן צו ציי-
כענען מיטן נאָגל פון פינגער איבערן בויגן לעש-פּאַפּיר, ווי דאָס
וואָלט געטון אַ מענטש, וועלכער איז געגאַנגען צו זיך אין צי-
מער זיך פאַרנעמען מיט עפעס און האָט פּלוצלינג באַמערקט אַ
פּרעמדן מענטשן. וואָס דערציילט וועגן אים באַריכות.

ביי קיסליצאָקאָוו איז פון דער ערשטער רגע ביי מאַסלאָוו
אַריינקומען אויסגעלאָשן געוואָרן די גאַנצע לעבהאַפּטיקייט. און
הגם ער האָט הייטער געפירט זיין דערציילונג אין זעלבן טאָן,
האָט ער פּונדעסוועגן יעדע רגע געפילט מאַסלאָוו, וועלכער האָט
זיך בשום-אופן נישט אַריינגעצויגן אין געשפרעך און איז גע-
שטאַנען שווייגנדיק ביים טיש.

מאַסלאָוו האָט נישט געפרעגט, פּין וואָס מען רעדט דאָ,
פּונקט ווי ער וואָלט געוואלט דערמיט ווייזן, אַז פאַר אים איז
לגמרי נישט אינטערעסאַנט, וועגן וואָס עס רעדט דער אינטע-

ליגענט, וואס קיינער ווייסט נישט צוליב וואס ער איז אהער אריינגעקומען.

- איך האלט, אז דאָס וועט זיין אַן אויסגעצייכנטע זאך - האָט קיסליאַקאָוו געזאָגט, ענדליך די דערקלערונג און אַראָפּ- גייענדיק פון פענצטער ווי צוליב דעם נאָר, כדי אַוועקצווואַרפן דעם מינשטן פון אויסגערייכערטן פאַפיראַס, אָבער אינדערמאָמען פרי צו ענדערן זיין פּאַזע, וועלכע האָט זיך אים, פון דער רגע וואָס מאַסלאָוו איז אריינגעקומען, אָנגעהויבן אויסצוווייזן פאַר אַ שרעקלעך אומבאַקוועמע.

- פאַרוואָס זשע דערציילט ער אונדז גאַרנישט וועגן דעם? ער האָלט עס בטורז - האָט מאַסלאָוו געפרעגט, קאַלט אַ קוק טוענדיק אויף קיסליאַקאָוו.

יענער האָט באלד מיט אַ שרעק, פון וועלכער ס'איז אים אריבער אַ שוידער איבערן לייב, דערפירט, אַז ער איז, דאָכט זיך, באַגאַנגען אַ גראָבן פעלער, דערציילנדיק וועגן דעם די קאָמסאַמאַלצעס און דער יאַטשיקע פריער, איידער דאס האט געטון פאַלזשן. איצט וועלן זיי גיין און צו אים האָבן אַ טענה אַז די יאַטשיקע דערוואַסט זיך די לעצטע וועגן די פּראָיעקט- ווע מיטלען, וואָס דער דירעקטאָר וויל אַנווענדן און בכלל וועגן דעם, וואָס ער וויל אויפטון. און פאַלזשן וועט אים דעמאלט לאָזן רופן צו זיך אין זאָגן :

- דו האַסט ניין מאַט רייד, ווי אַן אַלטע באַבע און טוכט מיר מיט דעם אַ רעה. גיי צו אַלדע רוחות מיט דיין פּראָיעקט. פון דיר קאָן מען האַבן צרות און מער נישט. אָדער עפעס אַנדערש, ענלעכע דערצו.

דידאָזיקע געראַנקען און השערות, וואָס האַבן זיך דורכ- געטראָגן אין זיין פּאַרוואַטזיין, ווי אַ וויכער, האַבן אים איצט אַריינגעפראַכט אין יענעם צושטאַנד פון געוויקטער פאַרלוירן- קייט, מיט וועלכער ער האט זיך שטענדיק אויסגעצייכנט. זיין גאַנצע מינשערהייט און לויכטיקייט, דער גלאַנץ פון זיינע אויגן זענען מיטאַמאָל פאַרשוונדן געוואָרן.

- ער האָט אין זיך דיקטאַטאָרישע תנועות - האָט מאַס-

לָאָו געוואָגט — מ'דאַרף זיך אביסל נעמען צו אים און אַרויס-
שלאָגן פון אים דאָסדאויקע משוגעת. — געב נאָר אַ פּאַפּיראַס-
האַט ער זיך געווענדט צו טשוריקאָוון.

— איך האב — האט זיך אפגערוסן קיסליאַקאָוון.

— איר האט אַליין ווייניק — האט מ'ן אָוון געוואָגט.

דערזענדיק ביי אים אין שאכטל נאָר דריי פּאַפּיראַסן.

— נעם, נעם, נישקשה — האָט קיסליאַקאָוון געוואָגט נישט

אַריינקלערנדיק גאר, פאַרוואָס ער זאגט מאַסלאָוון דו.

קיסליאַקאָוון האָט זיך מיטאַמאל אויסגעוויזן, אז מאַסלאָוון

איז דאָך אַ ווילער יונג, ווען מ'גייט נאָר צו אים צו פשוט

און נישט אויפן אינטעליגענטישן שטייגער.

נאָר באַלד איז אים טאַקע איינגעפאַלן אַ געדאַנק, אז

מ'דאַרף פּאָלכינען געבן אָן עצה, ער זאָל צוציען צו דער אַר-

בעט די קאָמסאמאלצעט, פּדי זיי זאָלן נישט האבן דעם איינ-

דרוק, אַז דער דירעקטאָר מיינט זיי אויס און באַגייט דערמיט

בנוגע זיי אָן עוולעה.

VIII

צומאָרגנס איז קיסליצקאָוו געקומען צו דער אַרבעט אַביסל-
שפעטער אין אים האָבן זיך באַלד געוואָרפן אין די אויגן די
פאַרדאָגהטע און צעטראַגענע פנימער פון די מיטאַרבעטער.
עפעס איז געשען.

ער האָט קודם-כל אַ טראַכט געטון, צי האָט זיך עפעס
נישט געענדערט.

נאָר ס'האָט זיך אַרויסגעוויזן, אַז צוויי מיטאַרבעטער —
מאַריע פּאָויליאָוונע און אַנדריי אינגאָטיעוויטש — זענען באַ-
פרייט געוואָרן פון זייער אַמט, ד. ה. מ'האָט זי אָפּגעזאָגט.
עטלעכע מענטשן האָבן זיך, נאָך די ביוראָ שעהן צונויף-
געזאָמלט אין קאָרידאָר און האָבן הייס באַהאַנדלט זעמדאָזיקן
אינצירענט.

קיסליצקאָוו איז פאַר זיי פאַרבייגעגאַנגען, נישט אַרויס-
זאָגנדיק זיין באַציונג צו דערדאָזיקער פּראַגע.
מאַריע פּאָויליאָוונע, מיט רויטע פלעקן אויף די באַקן האָט,
אויפּגערעגט געזאָגט.

— לאָז מען מיר אָנווייזן די סיבה! איך בין דען געווען
אַ שלעכטע און נישט געוויסנשאַפטע אַרבעטערין? דאָס קאָן קיי-
נער נישט זאָגן. אָט פלעגט איפּאָליט גריגאָריעוויטש זען מין
אַרבעט. זאָגט אליין, קאָנט איר מיר אפשר עפעס פאַרוואַרפן?
— וואָס רעדט איר, מאַריע פּאָויליאָוונע, גאָט איז מיט
איין! — האָט קיסליצקאָוו געזאָגט און דאָ טאַקע האָט ער מיט

פארדרוס זיך דערמאָנט אָן זיין פראזע, אין וועלכער ס'איז קעגן זיין ווילן, אַריינגעפאלן דאָס וואָרט „גאָט“.

פאַר אים איז געווען קלאָר די סיבה, וואָס מ'האָט מאַריע פאַולאָווע און אַנדריי איגנאַטיעוויטשן אָפגעזאָגט: זיי האָבן ביי דער רעקאָנטרוקציע פונם אַזאַראַט געמוזט פון אים אַרויספאַלן. אָבער זאָגן זיי דאָס, איז געווען אוממעגלעך.

קיסליאַקאָוו איז געווען אַ רהבית צוציקוקן זיך צו מאַר-יע פאַולאָווע, ווערן האָט זיך אַזוי פאַרלוירן און געזוכט ביי יעדן שטיצע און גוט: מיינונגען וועגן איר אַרבעט, פונקט ווי דאָס וואָלט געקאָנט עפעס פאַרריכטן. און קיסליאַקאָוו האָט פלוצלינג דערפילט, ווי ער איז געוואָרן אויפגעבראַכט פון דעם, וואָס דאָ איז פאַרגעקומען אַ פאַרלעזונג פון דער פראָסטער מ'זשלעכער גערעכטיקייט. ווי אַזוי—האָט ער זיך געטראַכט — וואָדאָס מען עס אַרויס אַ מענטשן, ווען ער באַצייט זיך גוט צו זיינע פליכטן און זיין וועלט-אַנשוואַונג ברענגט קיינעם נישט קיין שאַדן? מ'קאָן דאָך נישט באַהאַנדלען אַ לעבעדיקן מענטשן, ווי אַן אַריטמעטישע ציפער; איסטמעקן איינע אין אויף איר אָרט אַוועקשטעלן אַן אַנדערע. דאָס איז דאָך אַ מענטשלעך לעבן און נישט קיין ציפער!

אים האָט זיך פלוצלינג פאַרגעשטעלט דאָס גאַנצע אַכוריות פון אזא האַנדלונג. און די סיבה דערפון איז געווען פאַלזוכין. פון וועלכן ער איז אַזוי געווען אַנטציקט. אין יענעם מאָמענט האָט קיסליאַקאָוו לגמרי נישט געוואָסט, אויף וועמעס צד ער איז: צי אויפן צד פונם קאָמוניסט, פראַ-לעטאַריער פאַלזוכין, אָדער אויפן צד פון דער אינטעליגענטקע מאַריע פאַולאָווע. דאַכט זיך, אַז ער איז גיכער אויף איר צד, ווייל קורם-פל האָט אים אָנגערירט און פאַדראַסן יעדע אומגערעכטיקייט. און ער וועט עס זאָגן, גלייך אין די אויגן פאַלזוכינען און וועמען עס איז נאָר.

— דאָס איז נישט יושר דיק.

ער האָט אַליין איצט נישט באַמערקט, ווי זיין גאַנץ מיט-

געפיל איז איבערגעגאנגען אויף דער זייט פון מאריע פאולאָווי.
נע און אנדריי איגנאטעוויטשן.

אויסדריקן מיטגעפיל די געליטענע האָט אים אויך באַ-
וויגן דאָס, וואָס ער אליין האָט זיך געפונען אין אַ גליקלעכע
לאַגע. דאָס האָט אים נאָך מער געמאכט פאר מחויב צו זען,
אז יושרקייט זאָל אָפגעהיט ווערן און מיזאָל נישט עובר זיין
אויף אירע געזעצן. יאָ, ער איז איצט אין אזא גליקלעכע לאַ-
גע, מער ווי ביי אנדערע אומשטענדן, מחויב ארויסצוזאָגן זיין
מיינונג, נישט קוקנדיק, צי וועט ער פערזענלעך האָבן דערפון
נוצן אָדער — שאָדן.

— מיר טאָרן עס נישט אזוי איבערלאָזן, מיר דארפן עפעס
טון. מאריע פאולאוונע ארבעט דא שוין זייט צען יאר, — האָט
קיסליאָקאָוו זיך געקאָכט; אָבער פלוצלינג האָט ער אין רוקן
דערפילט עפעס אַ אומבאקוועמלעכקייט. אומקוקנדיק זיך, האָט
ער דערזען דעם מענטשן אין בלאָען פארטוך, וועלכער איז
געשטאַנען הינטן אין קאָרידאָר און אָפגעטרייסלט פון זיך דעם
שטויב, ער האָט זיך אפנים אויפגעהויבן אינדערהיך, וווּ ס'זע-
נען געלעגן די אַלטע ביכער.

— מ'דאַרף אומבאַזינגט וועגן דעם איבערריידן מיטן חבר
פאָרכין — האָט קיסליאָקאָוו ביי זיך באַשלאָסן און אין דער
זעלבער צייט געפילט, אַז די אומבאַקוועמלעכקייט אין רוקן
ווערט אַלץ שטאַרקער און די שטים זיינע, מיט וועלכער ער
האָט אַרויסגעזאָגט די דאָזיקע ווערטער, אַלץ שוואַכער.
גיין, זאָגט וואָס איר ווילט, נאָר דאָס קאָן ער בשום-
אופן נישט מוחל זיין די קאָמוניסטן.

ער האָט זיך פאַרגעשטעלט פאָלכוינס קאַלטע פיגור, ווי
ער האָט מיט איין אונטערשריפט פון דער פעדער באַזייטיקט
אין אָפגעזאָגט מענטשן דערפאַר, וואָס זיי זענען פון אַ פרעמדן
קלאַס. אים איז אפילו נישט איינגעפאלן, פון וואָס די דאָזיקע
מאָריע פאולאָוונע, וואָס איר גאַנצער חטא איז, וואָס זי איז
נישט קיין קאָמוניסטקע. — וועט לעבן?

די מיטאַרבעטער זענען זיך פאַנגנדערגעגאנגען אַהיים און

קיסל? אקאוו איז אויף אונזע א היים. דעם געזען העג האט ער זיך נישט געקאנט בארויך פון די געדאנקען, וואס האבן זיך געבאמבלט ביי אים אין קאפ ארום איין גרונט-פראגע, -- וועגן דער מאָדערנער קלאַסן-אכוריות פון א מענטשן בנוגע זיין חבר.

ער האט זיך אזוי פארטראכט, און נישט, באַמערקנדיק הינטער זיך עפעס א מענטשן, האט ער זיך אויף אים נעמעט אַנגעשטויסן און מיט פרייד אויסגעשריגן:

— ניקאַלאַי, דאָס ביסטו?

ער האט דערקאנט זיינעם א שוץ-חבר -- ניקאַלאַי טשו-מין, מיט וועלכן ער איז געווען אויף איין באַנק עטלעכע יאָר. דאָס איז געווען א הויכער גוטמוטיקער מענטש, וועלכער האט זיך שטענדיק אויסגעצייכנט מיט אַ לוסטיקן, גלייכן כאַראַקטער און ברייטע זעעסטן, מיט אַ טבע צו רעדן הויך, פונקט ווי ער וואָלט שטענדיק געהאַלטן רעדעס.

אין דער שוץ האט טשומין שטענדיק געאַרבעט פאַר אַנ-דערע, ער פלעגט שרייבן שריפטלעכע און סטיל-סטישע אויפ-גאַבן, מאַכן איבערזעצונגען און ווען עמעץ פון די שילער האט געדאַרפט איבערזעצן אַ שווער אַרט, פלעגט ער צוגיין צו ניקאַלאַיען, אים אַ נעם טון פאַרן קראַגן פון זיין קורטקע, נישט פרעגנדיק, צי ער איז פריי -- און אים אונזעקועצן אויף דער באַנק, צווינגענדיק אים צו מאַכן די איבערזעצונג.

ניקאַלאַי האט זיך פאַרווונדערט אומגעקוקט אויף קיסליאַ-קאַוס אויסגעשריי.

— דאָס ביסטו טייבעלע מיינס, אַך, ס'אַרע ווילע אומ-געריכטיקייט!

טשומין איז געווען אין אַן אַלטן שטרויענעם קאַפעליוש, אויף וועלכן ס'איז אין איינבייג געווען אַ לעכל פון אַלטקייט. קיסליאַקאוו האט באַמערקט דאָס לעכל שוין נאָכדעם, ווי ביי אים האט זיך אַרויסגעכאַפט דער פריערדיקער אויסגעשריי און באַגריסונג.

ניקאַלאַי איז געווען אַ זון פון אַ שטאַטישן גלח און זיין

הויכע ביגור און אפילו זיין קאפעלייזש האָבן געאַטעמט מיט
עפעס גלחישס.

- אָט דאָס. ברודערקע איז אַ באַגעגעניש! - האָט ניי-
קאַלאַי געזאָגט, אַ כאַפּ טוענדיק מיט זיין זייער גראַבע האַנט
זיין חברים האַנט.

- איך האָב דיך באַלד, אין אָנהייב, נישט דערקענט.
- קיין חידוש נישט. וויפיל יאָר איז שוין, ווי מיר האבן
זיך נישט געזען? האָסט נאָך קיינעם נישט באַמערקט פון אונדזע-
רע חברים?

- אַרקאדי איז דאָ!

- יענער הייליקער?

- ער האָט חתונה געהאַט, ברודערקע!

- וואָס איך הער?

אַזוי ווי זיי זענען שוין, אַזוי רעדנדיק, דערגאַנגען צו
קיסליאַקאָוס הויז, איז געווען נישט באַקוועם, נישט איינגעזאָגן
צו זיך ניקאַלאַיען.

- קים אַריין צו מיר, - האָט קיסליאַקאָוו געזאָגט -
מיר וועלן זיך דורכשמועסן.

- יאָ, ברודערקע, ס'איז דאָ פון וואָס צו שמועסן, דאָך
צוזאַציק יאָר אַריבער!

זיי האָבן זיך אויפגעהויבן אויף די שטיגן. דער גאַסט
האַט, אַריינגייצנדיק אין צימער, זיך אוימגעקוקט מיט אַן אַראָפּ-
גענומענעם קאפעלייזש אין די הענט און, אַ שאַקל טוענדיק
מיטן קאַפּ האָט ער געזאָגט:

- יאָ, קיין עין-הרע, האָסט זיך גוט איינגעאַרדנט, אַ
הערלעך צימער.

- מיר האָבן אייך נישט קיין שלעכטע בילדער, נאָר
אונדז קומט אויס זיי צו האַלטן הינטער דער שאַנק, ווען נישט,
וואָלט מען באַלד אָנגעהויבן צו מורמלען, אַז מיר האָבן אַ ריי-
כע אויסשטאַטונג און מען דאַרף ביי אונדז נעמען מער דירה-
געלט.

- יא, טייערער, דאָס איז גאַנץ גוט, - האָט ניקאָלאָ
 געזאָגט, באַקאָנדיק די בילדער.
 ער האָט זיך אומגעקוקט איבערן צימער, זוכנדיק, ווהין
 אַוועקצולייגן דעם קאָפּעליש אין ווילנדיק, אַפּנים אַראָפּנעמען
 פון זיך די אייבערשטע מלבושים. ער האָט געטראָגן עפעס אַ
 לענג מלבוש, אַ מין זומער-פּאַלעטאָ, וואָס איז דערגאַנגען כמעט
 ביז די פּיענטעס, - אַ זייער אָפּגעטראָגן מלבוש.
 - איצט וועלן מיר עפעס צובייסן - האָט קיסליאַקאָו,
 אביסל צערודערט, געזאָגט, עפּנענדיק דעם קרעדענץ און אריין-
 קאָנדיק דאָ אין איין אָפּטיילונג און דאָ אין דער אנדערער.
 - מ'דאַרף נישט! גענוג זיך גריבלען אין קרעדענץ, זען
 זיך, לעמיר זיך אביסל דורכשמועסן - האָט ניקאָלאָי געזאָגט
 און אליין האָט ער פינדעסטוועגן פּאַרפּאָלגט זיין חבּרס הענט;
 וואָס ער געפינט דאָרט אין קרעדענץ עפעס צוצובייסן.
 - ניין, דאָס גייט נישט, - האָט קיסליאַקאָו זיך אָפּגע-
 רופּן, מ'דאַרף עפעס נעמען אין מויל אריין.
 און האָט אַוועקגעשטעלט טעלער אויפן טיש.
 - וואָס זשע מאַכסטו? - האָט קיסליאַקאָו געפרעגט גי-
 קאָלאָיען און ווי גייט עס דיר?
 אָבער געפרעגט האָט ער אים דאָס מיט אזא טאָן, אין
 וועלכן ער האָט אליין דעדפילט אן אונטערשייד אינעם פּאַרגלייך
 מיט דער פּריידיקער אויפלעבונג, אין וועלכער ער האָט זיך
 געפינען אין דער ערשטער רגע פון זייער באַגעגעניש.
 - נישט פּויגלידיק, ברודערקע, מ'האָט מיר אָפּגעזאָגט
 פון דער שטעל. פּאַרן צימער האָב איך שוין צוויי חדשים נישט
 געצאָלט. דאָס ווייב האָט מיך פּאַרלאָזט און חתונה געהאַט פּאַ-
 א געמיינעם פּאַרשוין, באלד נאָר ווי זי האָט דערזען, אז איך
 בין נישט אומשטאַנד זי אויסצוהאַלטן.
 קיסליאַקאָו האָט אויפּגעהערט צודעקן דעע טיש, ער האָט
 צוגעהערט, וואָס דער חבּר דערציילט און זעלטן אריינגע-
 שטעלט:
 - יא, ברודערקע, דאָס איז שלעכט.

ניקאלציי האט אָנגעהויבן צו רעדן אין באַריכות. קיסליצ. קאַו
 קאַו האָט אים אויסגעהערט און אַליין געטראַכט וועגן דעם, אז
 ס'וועט אים, ווי ס'ווייזט אויס, נאָך אויסקומען פארצולייגן נישט
 קאלציען געלט. אבער וואָסער געלט? ביי קיסליצקאָוין זענען
 פאַרבליבן אינגאנצן צוואנציק רובל אַ דאנק יענעם אומגעלומי-
 פערטן מיטאק מיט אַרקאדין און זיין פרוי. ביז דעם טאָג וואָס
 ער דארף באַקומען דעם געהאלט און ביזן צוריקקומען פון זיין
 פרוי זענען נאָך געבליבן צוויי וואָכן. און דא קאן נאָך נאָ-
 מאַרע פארלעגן ערגעץ וווּ צופאַרן און ווי קאָן ער נישט אנטי-
 קעגנאָמען איר פאַרלאַנג? זייער שיין וואָלט ער אויסגעזען,
 ווען אים וואָלט אויסגעקומען יעדע מינוט זיך אומצוקוקן ביים
 געדאַנק וועגן געלט. נאר עפעס אַ שטיק (אן אלמענטשלעכע)
 האָט אין אים איינגעטענהט, אַז אזוי טאר מען נישט דענקען,
 ווען דייער אַ נאענטער מענטש געפונט זיך ביים וואַנד פון
 אונטערזאָנג. דו דארפסט אים מקריב זיין, אָנוואַרעמען, געבן
 עסן אים אַרויסהעלפן, מיט וואָס דו קאַנסט, אפילו פונם סאַמען
 לעצטן. דערפאַר ביסטו דאך אַן אינטעליגענט און נישט קיין
 קאָמוניסט, פאַר וועלכען אַ זון פון אַ גלח איז נישט קיין נייטי-
 קער עלעמענט. קיסליצקאָו האָט עס אליין אויסגעצייכנט פאַר-
 שטאַנען.

אויב, דאמיר אָנגעמען, איך וועל אים געבן צען רובל,
 וועט דאס דאך נישט באדייטן, אז דער ענין וועט זיך בערגע-
 ניצן מיט אט די צען רובל, ווי באלד אז ער ווייסט, וווּ דו וואַנסט
 וועט ער געוויס נישט איינמאַל נאָך קומען נאך אַ גמילות-חסד
 צו אים. און ווען, ער וועט אפילו נישט קומען בעסן קיין
 גמילות-חסד, וועט סיי ווי קיסליצקאָוין אַליין זיין נישט באַקוועם
 צו וויסן, און ערגעץ וווּ נאָענט פון אים געפינט זיך זיין חבר
 אין אַ גרויסער נויט. ווען ניקאלציי וואָלט כאַטש געוואַנט אין
 אַן אַנדער שטאָט.

- וואָס זשע, דו רעכנסט פון דעסטוועגן צו בלייבן אין
 מאַסקווע? - האָט קיסליצקאָו געפּרעגט.
 - ווהין זשע דען וועל איך זיך אַהינטון? און חוצדעם

בין איך א קראנקער מענטש... א ראק, הי עס זייזט אויס. מ'וואלט געדארפט מאכן אן אונטערזוכונג, דורכלייכטן אפשר, אָבער ווי קאן איך עס באווייזן, ווען כ'האָב נישט קיין גראַשן ביי דער נשמה?

קיטל אַקאָוו האָט נאָר איצט באַמערקט, אז זיין חבר איז שטאַרק מאָגער, ווי זיינע שלעפּן זענען איינגעפאלן און די הענט זענען ביי אים זייער קנאַכיקע.

— סײַן פרוי מיז אויך עפעס נישט זיין מיט אַלעמען — האָט קיסליאַקאָוו געזאָגט, דערפרייענדיק זיך, אז יעלענע וויקטאַ-ראָוונע לייזט אויך אויף עפעס אַ קרענק, הגם ער האָט נאָך קירץ פאַר דעם זיך באַצויגן מיט צערייצטקייט און פאַרדרוס צו דערזאָיקער קרענק אין וועלכער ער האָט קנאַפּ וואָס געגלייבט.

— וווּ איז דיין הייב?

— זי איז אויף א זומערווינונג.

— אַ ברודערקע, דיר איז דאָך גוט ווי נאָט אין אַדעס!

ס'ווייב פאַרט אויף אַ זומערווינונג.

— גיין, זי איז אייגנטלעך נישט אויף קיין זומערווינונג,

נאָר אויף דער וואָלגע, ביי אירע קרובים — האָט קיסליאַקאָוו געזאָגט — מ'וואָלט זי געדאַרפט צוועקפירן קיין יעסענטווקי, האָבן מיר אָבער נישט קיין געלט-מיטל דערצו, איז זי געפאַרן אַביסל זיך אַפּרווען. דאָרט איז נאָך ביליקער ווי אין מאָסקווע. כ'האָב נאָך דאָ וווינען ביי זיך אַ מומע אויך.

ער האָט שיער נישט דערמאָנט וועגן די הינט, נאָר ער האָט זיך באַצייטנס געכאַפט און וועגן די הינט נישט דערמאָנט.

דער גאַסט, נעמענדיק אויטאָמאָטיש פון ברויט-קערבל אַ שטיקל ברויט, האָט עס געקייט ווי מיט אַריינגעשטעלטע אָפּגע-טראָגענע ציין און דערציילט וועגן זיין קראַנקהייט, אז פריער האָט ער עס אַזוי נישט געפילט ווי איצט און אז אַצינדער, ווען אים קומט אויס צו לייזן הונגער, באַמערקט ער, ווי עס ווערט אים שטאַרק ערגער.

קיטליאַקאָוו האָט אים אויסגעהערט, אים אפילו געשטעלט פראַגן וועגן אייניקע איינצלהייטן — צו פילט ער, נישט, למשל

קײן עקל צוויי, אז ס'נעמט אים וויי טון אונטערן הארצן. און אליין
האָט ער אין דערזעלבער צייט זיך געטראַכט, אז ווען ער וואָלט
געזאָגט כאָטש דרייסיק רובל, וואָלט ער אים געקאָנט געבן.

און איך וועל דיר זאָגן, אז אורטיילנדיק לויט אלע סימנים,
האָטו נישט קיין שום ראָק, - האָט קיסליאָקאו געזאָגט - די
וואָלט בעסער פון אלץ געדאַרפט צוועקפאַרן פון מאַסקווע אויף
פרישע לופט. די האָט דאָ נישט קיין קרובים?
- קיין שום קרובים. איך בין אליין פאַרבליבן פון דער
גאַנצער משפּחה... נאָך מיר וועט זיין ריין...

פון די נאָענטע מענטשן האָב איך בלויז דיך דאָ באַגעגנט.
און די באַקאַנטע... די ווייסט דאָך, וואָס די מענטשן זענען איצט
געוואָרן: ווען מען זעט, אז די נייטיקסט זיך, זעט מען דיך
אויסצוביידן און ווען מען באַגעגנט דיך, מאַכט מען זיך, אז מען
זעט דיך נישט, דאָס ביסטו דער איינציקער, וואָס האָט זיך גע-
וואָרפן מיט אַפּענע אַרעמס און מיר געמאַכט אזאָ וואַרעמען
קבילת-פנים, אַנדערע, ברודערקע, טוען עס נישט.

קיסליאָקאו האָט באַשלאָסן, אז אויב ניקאָליי וועט אליין
בעסן, וועט ער אים געבן צען רובל, אפילו ווען אים וואָלט
דערוואָרט אַ סקאַנדאַל מיט טאַמאַרען, וועלכע מיינט געוויס נאָך
יענעם מיטאַק, אז ער באַדט זיך שיער נישט אין געלט.

ניקאָלאָי האָט אָבער באַשטימט און דייטלעך נישט געבעטן
קיין געלט, נאָר האָט עפעס מיט רמוים און „קאָפּולער אַנצוהע-
רענישן“ אלץ גערעדט וועגן זיין לאַגע און וועגן דעם דירה-
געלט, וואָס ער איז שולדיק, פאַרצערנדיק שוין דאָס צווייטע
שטיקל ברויט. האָט ניקאָלאָי גערעדט וועגן דעם, אז ווען אים
וואָלט געלונגען צו פאַ דינען כאָטש גראַשנס, וואָלט ער זיך שוין
ווי עס איז אַן עצה געגעבן און דורכגעלעבט.

ביי קיסליאָקאו זענען שוין רויט געוואָרן די באַקן פון
מאָראַלישער שפּאַנונג, ער האָט אויסגעהערט ניקאָלאָיען, קוקנדיק
אים גלייך אין די אויגן אַרײַן, פּדי יענער זאָל זען, אז ער
טידכ אים נישט אויס און הערט אויס זיין גאַנצע דערצײלונג
מיט אלע פרטים, נישט צוויי ווי יענע באַקאַנטע, וואָס מײַן אים

אויף און אנטלוימן פון אים ביים באגעגענען אים אויף דער גאָס.
ער האָט נאָר מיט א האַרץ-קלאַפּעניש געוואַרט אויף יענעם מאָ-
מענט, ווען ניקאָלאַי וועט זאָגן: אָנגערעדט האָבן מיר זיך שוין
גענוג און דו ווייסט שוין אויף וואָס פאַרע צרות איך בין, איצט
טייערער, זיי אַזוי גוט, נעם אַרויס דעם טייסטער און גיב מיר
א צען רובלשטיק.

ניקאָלאַי האָט דאָס אָבער נישט געזאָגט און א דאַנק דעם,
איז ביי קיסליאַקאָוו מיט יעדער רגע שטאַרקער געוואָרן די
שפּאַנונג און אָנגעשטרענגטקייט.

דער גאַסט האָט אַ זימף געטון, ער האָט ווידער אַ פיר
געטון מיט די צעשטרייטע אויגן איבערן צימער אַרום, אַ גלעס
געטון מיט זיין גרויסער קנאַכיקער האַנט די איינגעפאַלענע באַקן
און א שאַקל טוענדיק מיטן קאַפּ, געזאָגט:

— יאָ טייערער, ס'איז שווער און ביטער. דיר איז דאָך
פינדעסטוועגן לייכטער. לאַמיר כאַטש הגאה טון, וואָס דיר איז
גוט.

קיסליאַקאָוו האָט שוין מער נישט געשטעלט קיין פּראַגן.
ער איז נאָר געזעסן און געהערט, טראַכטנדיק וועגן דעם, צי
וועט ניקאָלאַי אַוועקגיין, נישט בעטנדיק קיין געלט, אָדער ער
וועט יאָ בעטן.

ניקאָלאַי איז א געוויסע צייט געזעסן שווייגנדיק אין אַראַפּ-
לאַזנדיק דעם קאַפּ, ווי פּאַרטראַכטנדיק זיך וועגן עפעס נישט
פריילעכס. ער האָט, ווייזט אויס, פּאַרלירן יעדע עמפינדלעכקייט
אין מענטשלעכע באַציונגען, נאָכדעם ווי ער האָט געזען, אַז זיינע
באַקאַנטע גייען איבער אין אַן אַנדערער זייט, ווען זיי דערזען
אים פּונדערווייטן, דעריבער, וויבאַלד מ'האַט אים דאָ אַויפּגענו-
מען אַזוי פרייגלעך און דער באַלעבאַס אַליין האָט אים אַרויס-
געבעטן צו זיך -- איז ער אַלץ געזעסן. ער האָט גערעדט פאַ-
מעלעך, האָט זיך פאַטראַכט, און שווייגן געבליבן.

קיסליאַקאָוו האָט אויך געשוויגן, פּדי נישט אַראַפּצופירן
דעם גאַסט אויף נייע טעמעס.

— וואָס עס שרעקט מיך מער פון אַלץ, איז די דאָזיקע

מאדנע אינערלעכע סארוויסטונג, כווייט שוין אליין נישט, וואָס
וועגן דעם צו קלערן. — האט ניקאָלאַי געזאָגט, פאָנאָדערפֿרן-
דיק מיט אַ זשעסט פֿון סאָרוונדערונג די הענט, וואָס
זענען געלעגן אויף די צרטר פֿון שטול, וווּ מען לענט אָן גע-
ווינטלעך די עלנבויען. — וויפֿיל איך האָב נישט באַגעגנט אונ-
זערע אינטעליגענטן, איז מיר נאָך קיינמאָל נישט געלונגען זיך
פאָנאָדערצורעדן, כאַטש מיט איינעם פֿון זיי און אַרויסרופן אויף
אַ געשפרעך, פֿון וועלכן עס זאָלן ביי אים אָנהייבן גלאַנצן די
אויגן פֿון צפעס אָן אידייע... אין וואָס-זשע האַנדלט זיך עס?...
זענען טאַקע אַלע צווי פֿוסט געוואָרן? אידעיש אָפּגעשטאַרבן?
קיסליאַקאו האט נישט געזעטפערט, וול דאָן וואָלט זיך
געוויס פאָרבוידן אַ געשפרעך פֿון וועלכן ביי ניקאָלאַיען וואָלטן
זיך אָנגעצונדן די אויגן מיט אַ מאַדנעם פֿייערל און ער וואָלט
ביזן אָונט נישט אויסגעהערט צו רעדן. אָבער אינגאָנצן זיך נישט
אַפרופן, איז געווען נישט באַקוועם און דעריבער האט קיסליאַקאו
פאָרטראַכט אַ שאַקל געטון מיטן קאַפּ, ווייזנדיק דערמיט, אַז ער
אַליין האָט אויך וועגן דעם שוין נישט איינמאָל געטרעכט.

— אַלע רייסן זיך אַרום צווישן זיך, אַלע זענען אין פעס
איינער אויפן אַנדערן... נישטאָ קיין שום אחוזה. איין מענטש
דאַרף נישט דעם אַנדערן, אינערלעך אפֿילו דאַרף ער אים
נישט, דאָס איז שרעקלעך. און דער עיקר — וועסט נישט הערן
קיין וואַרעמען הערציקען געדאַנק.

ער האָט שוין געהאַט געמאַכט אַ באַוועגונג זיך אויפצו-
הייבן — קלייבנדיק זיך, אַפֿנים, צוועקצוגיין.

— אינערלעכע וואַרעמקייט איז איצט נישט אין דער מאַ-
דע, — האָט קיסליאַקאו געזאָגט, פֿדי דער גאַסט זאָל נישט
אָוועקגיין מיט אַ שווייגן און זאָל הערן כאַטש איין קלינגענדיק
וואָרט.

— ריכטיק געזאָגט! — האָט ניקאָלאַי אונטערגעכאַפט,
לעבעדיק ווערנדיק און פֿרייענדיק זיך; און זיך ווידער אַנידער-
געזעצט אויסן שטול. — יאָ, אינערלעכע וואַרעמקייט איז נישט
קיין גאַנצבאַר אַרטיקל, דו האַסט עס גאַנץ ריכטיק באַמערקט...

— נו, אנטשולדיק מיר, מיין טייערער, — האָט פּלוּצלינג
קוסליצקאָו אומגעריכט פאַר זיך אַליין, אים איבערגעשלאָגן די
רייד:—כ'מזו גיין צוליב געשעפטלעכע אָנגעלעגנהייטן.
און איז אפילו רויט געוואָרן פון מורא, אז דאָס וועט
זיי אים אַרויסקומען נישט געשיקט און שעדלעך.

דער גאַסט האָט זיך אָבער לגמרי נישט באַליידיק
— גיי, גיי, מיין טייערער, כ'וועל דיך נישט פאַרהאַלטן.
איצט, ברודערקע, איז אַ שווערע צייט — האָסטו אַדורכגעלאָזט
אַ מינוט, — וועסטו עס מיט קיין שעהן נישט אָניאָגן, — האָט
ניקאָלאַי געזאָגט, אָנהייבנדיק זיך צואַיילן אַוועקצוגיין. — דו
האַסט מיך אַזוי וואַרעם אויפגענומען און אַט האָב איך זיך
צעפּלאַצפּלט. כ'בין שוין אָפּגעוויינט מענטשלעך, ווי אַ ברודער
מיט אַ ברודער, צו רעדן מיט וועמען... גאַט מיינער, וואָס
מיט די מענטשן איז איצט געוואָרן... כ'וועל נאָך נעמען זיי
דיר אַ שטיקעלע ברויט.

— נעם, נעם מערער, וואָס פאַר אַ צערעמאַניעס, האסט
זיך נישט וואָס צו זשענירן — האָט קיסליצקאָו געזאָגט און
אליין אנגעהויבן שניידן אים פענעצן שוואַרץ ברויט, און איז
אָב רויט געוואָרן, דערמאנענדיק זיך, אַז ער האט פאַרגעסן
מכבד צו זיין דעם גאסט מיט אַ פּרישטיק.

— גענוג, גענוג שניידן, וווּ וועל איך אַזויפיל אַהינטון —
האַט ניקאָלאַי דערשראקן געזאָגט, קייענדיק מיט די שוואַכע ציין
זיינע דאָס טרוקענע ברויט און מצכנדיק אויפן באַלעבאָס מיט
דער האַנט, פונקט ווי יענער האט ארויסגעוויזן אַ אומגעציימט-
קייט און פאַרעווענדפּרישקייט אין דער מצוה פון הכנסות-
אורחים.

— יאָ, טייערער מיינער, דאָס באַגעגעניש אונדזערס איז
דאָך אַזא אומגעריכטס... און דער עיקר — דו ווײַנסט דאָך אויף
צוויי טריט פון מיר. נו, גענוג. — ער האט אַ מאַך געטון מיט
די האַנט און אָפּגערוקט דאָס ברויט-קערבל מיט אַזא אויסדרוק
מיט וועלכן מען רוקט אַפּ פון זיך אַ גאַנצן סאָרט־מענט פון פאַר-
שידענע געזאַלצענע פּיש, וועלכע מ'האט שוין אלע אויספּרובירט

און פארוזכט שוין צופיל, און מ'קאן שוין ווייטער נישט עסן,
— קום.

קיסליאקאוו האט נישט געדארפט גיין אין ערגעץ, ער
האט נאָר געדארפט ווי עס איז ארויסבאגלייטן דעם חבר, נאָר
אזוי ווי ער האָט געזאגט, אָז ער איילט זיך ערגעץ, איז אים
אויסגעקומען זיך אַראָפּצולאָזן איבער די שטיגן צוזאמען מיט
ניקאָלאָיען.

זיי זענען אַרויסגעגאַנגען פון הויפט-אַרויסגאַנג, דערביי
האָט ניקאָלאָיע באַקוקט דאָס הויג, אויפהייבנדיק דעם קאַפּ, ווי
מען באַקוקט עפעס, פּדי נישט צו פאַרגעסן, לויט די אויסערלע-
כע סמנים, ווי דאָס זעט אויס. זיי זענען צוזאַמען צוגעגאַנגען
צום ווינקל פון דער גאַס, וווּ ס'איז געווען אַ קאַפּפּעראַטיוו.
— נו, דו גיי זיך דיר, ווהיין דו באַדאַרפנט — האָט גי-
קאָלאָיע געזאָגט, אָפּשטעלנדיק זיך ביים ווינקל און דערלענגענ-
דיק דעם חבר די האַנט.

— צום ווידערזען, מיין טייערער — האָט קיסליאקאוו גע-
זאָגט און עפעס וואַרעם אַ דריק געטון זיין חברים גרויסע האַנט
ער האָט געוואַרט ביז ניקאָלאָיע איז פאַרשוואַנדן געוואָר
פון יענע זייט ווינקל און זיך צוריקגעקערט צו זיך אין שטוב

IX

פריער פלעגט קיסליאקאוו ציען צו אלע געיאָנטע און גע-
 פלאָנטע, צו אלע אומגליקלעכע און נישט צופרידענע: אין די
 געשפרעכן מיט זיי פלעגט ער באַקומען אַ באַרעכטיקונג, וואָס
 ער האָט פארלאָזן זיין באַרוף, באַגראָבן זיין העכסטע קאָסטבאַר-
 קייט און אידעע. די באַרעכטיקונג איז באַשטאַנען אין דעם,
 וואָס ער איז נישט אליין און אָט וויפיל ס'זענען פאַראַן אַזעלי-
 כע, וואָס קוקן אויף דער איצטיקער אָרדענונג פונקט אזוי ווי
 ער, לידן און פילן ווי זיי קומען אום. אין אויב מען קומט
 אום — טאָ וואָס פאַר אַ רייד און חקירות קאָנען דען זיין זענן
 העכערע ווערטן?

און וואָס מער דער מענטש, מיט וועלכן ער האָט זיך באַ-
 גענוגט, איז געווען באַלידיקט און באַעוולט, וואָס האָפנונגסלאָ-
 זער יענער האָט אַרויסגעוואָגט זיינע געדאַנקען וועגן דער צו-
 קונפט, אַלץ גרעסער איז געווען די סאַטיספאַקציע אין באַרעכטי-
 קונג, וואָס קיסליאקאוו האָט פון דעם באַקומען.

דערנאָך, אַ דאַנק דער פריינטשאַפט מיט פאַלוכינען, האָט
 ער דערפילט די מעגלעכקייט צונויפצוגיין זיך מיטן נייעם לעבן,
 צוזאַמען מיט דעם האָט זיך אָנגעהויבן ענדערן זיין אויסערלעכע
 לאַגע. ער איז שוין נישט אַ צינד אין די הינטערשטע הויכן
 פון לעבן, ווי אַ פּרעמדער עלעמענט, נאָר אויף דער סעודה פון
 לעבן — ווי אַן אייגענער מענטש.

אום האָט אַרומגענומען אַ משונהדיקע הנאה זיך צו דער-

נענטערן און צו ווערן אן אייגענער מיט די קאמוניסטן און מיטן
 פראלעטאריאט און צו דערווייטערן זיך פון די געוועזענע „אנשי
 שלומינו“ — אינטעליגענטן און נישט קאמוניסטן. ערשטנס צו-
 ליב דעם, וואָס זייער קלאָגן זיך און די טענות זייערע האָבן
 איצט, ביי אים אַרויסגערופן אַ צערייצטקייט, צווייטנס, וואָס
 עמעץ פון זיינע פריערקע „מיינונגס גענאָסן“ האָבן אויף זיין
 אַדרעס געקאָנט זאָגן, אַז עס זענען פאַראַן מענטשן, וואָס קאָ-
 נען דורכקומען מיט די קאָמוניסטן טראָצדעם, וואָס יענע דעקלאַר-
 רירן אָפּן פאַשטימטע אידייען, און, דריטנס, — וואָס די קאָמו-
 ניסטן קאָנען זיך דערוויסן וועגן זיינע צווייפּלהאַפּטע באַציונגען
 מיט פּרעמדע עלעמענטן. און דאָס איז געווען נישט באַקוועם.

פריער, באַגעגענדיק זיך מיט עמיצן מיט וועלכן ס'האט
 פאַסירט אַן אומגליק, האט ער געקאָנט האָבן אויף יענעם רחמנות
 און אויסדריקן אים זיין מיטלייד-געפיל, ווערן אויפגעבראַכט פון
 דער אַרדענונג, ביי וועלכע עס זענען מצגלעך אַזעלכע עוולות
 א. א. ו. און זיך אַווקגיין ווייטער, ווייל אַליין האט ער זיך
 אויך נישט געפונען אין קיין גלענצנדיקער לאַגע. איצט אָבער,
 אויסהערנדיק אַזאַ אומגליקלעכן, וואָס שטייט ביים ראַנד פון
 אונטערגאַנג, האט ער געקלערט, וואָס יענער וועט ביי אים בעטן:
 געלט, אָבער ער זאָל זיך פאַר אַם אָננעמען?

ס'איז דאָך אָבער אוממעגלעך אַלעמען צו העלפן! און
 מ'האט אפילו נישט געקאָנט אויף זיי רחמנות האָבן און זיי אויס-
 דריקן מיטגעפיל, ווייל זעענדיק, אַז מען באַציט זיך צו זיי
 מענטשלעך, וועלן זיי דאָך בעטן הילף.

דעריבער האט קיסליאקאָוו געמילט טמש א פחד פאַר
 מענטשן פון דער אינטעליגענץ וואָס זענען געגאַנגען שלעכט
 געקליידט. ווען ער האט אויף דער גאַס פאַר זיך דערזען אַזאַ
 איינעם, האט ער אַליין נישט געבנדיק זיך קיין חשבון, אָנ-
 געהויבן גיין מיט פאַמעלעכיקע טריט, אַדער ער איז, פון זער
 עבירה אַנטלאָפּן אויף יענער זייט גאַס. פאַרבייגיין נישט פּרעגנ-
 דיק וואָס יענער מאַכט, און נישט אויסדריקנדיק אים מיטגעפיל,
 איז אים, ווי אַ אינטעליגענטן מענטשן, געווען נישט באַקוועם.

בפרט נאך, ווען יענער איז געווען א גוטער באקאנטער. אויס-
פרעגן אים הידער, וועגן זיין לאגע - הייסט געוויס זיך אַנצו-
שטיסן אויף א בקשה וועגן הילף, וועגן א השתדלות אָדער אַ
גמילת-חסד.

דעריבער פלעגט אויסקומען, אז ווען מ'האָט אים דערציילט
אַ טרויעריקע מעשה וועגן זיך און דערביי נישט געבעטן קיין
הילף, פלעגט זיך ביי אים דערוועקן אַ שטאַרק הייס מיטגעפיל
צו יענעם באַשיידענעם מענטשן, וואָס קנאַפער, אורטיילנדיק לויטן
אויסווען פונם באַקאַנטן, יענער האָט געקאַנט פאָדערן הילף פון
אים, קיסליצקאָוו, - אַלץ מער מיטגעפיל און רחמנות האָט ער
געהאַט מיט יענעם.

קיסליצקאָוו איז געקומען צום באַשלוס, אז פדי אַפצוהיטן
די לעבנט-פציקייט אין זיך, דאָרף מען זיך פאַרהאַרטעווען, די
ליבע צו באַנעטע אַנווענדן נאָר אין וואָרט און נישט אין טאַט,
ד. ה. אַז דער באַנעטער זאָל זיין צופרידן בלויז מיט דיין מיט-
געפיל אַן-אין-פאַר-זיך צו באַקומען רעאַלע הילף. און אויב די
הילף איז נייטיק אין א גרעסערער מדרגה - איז שוין לאַנג צייט
זיך צו זאָגן, אַז אַזא ליבע (אוממענטשלעכע) איז ביי אים נישט
פאַרצן און ער קלייבט זיך נישט זי צו האַבן.

אויב דו ווילסט לעבן פאַר זיך און פילן אַ אינערלעכן
גלייכגעוויכט, דאָרף מען פאַרשטאַפן די אויערן און זיך נישט
אומקוקן יעדע מינוט אויף די דאָזיקע מענטשן, וואָס קומען אום,
ווייל דעמאָלט וועט דיין לעבן נישט זיין קיין לעבן, נאָר איין
קוועלעניש און אַ מאַראַליש מאַטערגיש. אויב דיר איז געלונגען
זיך אויפצואַרבעטן און אַרויפצוקלעטערן לערך הויך, איז דאָך דיר
עס אַנגעקומען נישט לייכט. זאָלן אַנדערע זיך זאָרגן אַליין חעגן
זיך.

מען באַדאַרף אין זיך אַנטוויקלען אַזא האַרטיקייט, פדי
נישט אַראַפצוקערן פון וועג פאַר יענע, וואָס פאָדערן הילף פדי
זיך נישט פילן שולדיק פאַר זיי, וואָס דיר איז גוט, פדי מ'זאָל
קאַנען, קוקנדיק אויף דעם, וואָס בעט הילף, גלייך אין די אויגן
אַריין, זאָגן:

גיי צו אַלדע רוחות. וועסט גאַרנישט קריגן, א הויך אַ פינג-
פער, אין דערצו נאָך וועט נישט יעדער קריגן דעם פּינגער און
גיכער וועט אים באַקומען יענער, וועמען ס'וועט איינשאַלן צו
באַגיין דערביי אַ שפּאַס און מאַכן זיך נאַריש, פאַרגעסנדיק אין
זיין מענטשלעכער ווירדע, ווי למשל, זיך אַ וואָרף טון אויף די
קני אינמיטן דער גאַס אָדער ראַפטום א שפּרונג טון אויף דיר,
צווי אַז דו וועסט זיך שוין נישט קאָנען פּון אים אַרויסדרייען
אין טון אים צווי גיך פטור ווערן.

X

די הויפט-גראגע וואָס האָט קיסליאַקאָון די לעצטע צייט געמאַכט צווי אומרויק, איז געווען די מעגלעכקייט, אז טאַמאַרע וועט פאַרגיין אין טראַגן און האָבן א קינד. זי האָט זיך צו דעם באַצויגן צו לייכטזיניק און אַרויסבאַקומען פון איר א קלאַרע תשובה, וואָס זי רעכנט צו טון, איז געווען אוממעגלעך. דערצו איז נאָך געווען נישט באַקוועם מיט איר וועגן דעם צו רעדן עטלעכע מאָל פּסדר: זי האָט נאָך געקאָנט אין איין שיינעם טאַג, פאַרזשמורענדיק מיט פאַרצאכטונג די אויגן, אויף אים אַ קוק טון און זאָגן:

— וואָס האָט איר איינטלעך צו זיין אומרויק וועגן דעם? איר האָט מורא, אז מ'וועט אייך צווינגען צו געבן געלט-מיטלען פאַר א י י ע ר קינד?...

דעריבער איז נייטיק געווען, וואָס עס זאָל נישט געשען, אויפצוקלערן די דאָזיקע פּראַגע ביי אַרקאַדין, ד. ה. זיך דערוויסן צי ער האָט געהאט קינדער.

אין די באַציונגען פון טאַמאַרן צו אים האט קיסליאַקאָון געוונדערט איר דרייסטקייט. זי האָט אָנגענומען א דאָזע בריי-דערלעכע באַציונגען אין ווי אויסנוצנדיק אַרקאַדיס ערשטן פאַר-שלאַג, האָט זי שטענדיק ביים געזענגען זיך און ביים באַגענגען זיך, געקושט קיסליאַקאָון- אים געזאָגט „דו" און געזעסן, אַרויפ-לייגנדיק אים די הענט אויף דער פלייצע.

אויב כ'וועל דיר זאָגן „איר", קאָן איך זיך סיי ווי ווען

עס איז ארויסכאפן מיט א דו"ר, - האָט זי געזאָגט קיסליאַקאָוו
ווען אים האָט איר דרייַסטקייט זיך ארויסגעוויזן שוין צו איבער
דער מאַס - און ווען איך וועל זיך דעמאָלט העלפֿן מיט דיר
אַפֿיציעל, קאָן מען שטענדיק מיט עפעס א נישטיקן זשעסט דער-
וועקן א חשד, - צום ביישפּיל, ביים אַראָפּכאַפּן די האַנט פֿון
דיין פֿלייצע בעת אַרקאָדיס אַרייַנקומען. און אזוי, וועט ער זיך
צוגעוויינען און אינגאַנצן אויפהערן צו לייגן אַכט דערויף.

- דו ווייסט, איך פיל אין אים אינגאַנצן נישט קיין מאַנס-
פערשוין, - פלעגט זי טיילמאָל זאָגן אַרקאָדין וועגן קיסליאַקאָוו
מיט אַ פרייעכער באַוונדערונג - אָט זיצט ער מיט מיר און
איך קאָן אים, ווי אַ ברודער גלעטן איבערן קאַפּ און אפילו אַוועק-
לייגן ביין קאַפּ אויף זיינע קני.

- נישטאָ אויף וואָס זיך צו חידושן - פלעגט אויף דעם
אַרקאָדי ענטפערן, - איר זענט ביידע פשוט ריינע מענטשן מיט
זויבערע נשמות. ס'וואָלט געווען אויסטערליש, ווען עס זאָל זיין
פאַרקערט. בפרט נאָך, דו ווייסט דאָך, אַז אַפֿאָליט איז פאַר מיר
מער ווי אַן אייגענער ברודער.

קיסליאַקאָוו האָט בעת דיִדאָזיקע געשפרעכן זיך געפילט.
פונקט ווי מ'וואָלט אים פון אונטערן קראַגן אַרייַנגעגאַסן קאַלט
וואַסער און ער האָט נאָך דערביי זיך נישט געטאַרט קיין ריר
טון, כדי נישט אַרויסצוווייזן זיין צושטאַנד.

אים האָט געחידושט אין טאַמאַרן דאָס, וואָס זי האָט נישט
געהאַט קיין געפיל פון שולדיקייט אָדער קיין מאַטערנישן פון
געוויסן פאַר איר ליגנט בנוגע אַרקאָדין. פונקט ווי איר האָט
גאַרנישט געבונדן דאָס, וואָס אַרקאָדי איז אַליין געווען אַ מענטש
מיט אַן אויסערגעוויינטלעך ריינע פשרע נשמה און האָט זיי ביי-
דע גענלייבט אָן א שיעור.

פאַר קיסליאַקאָוו זענען דיִדאָזיקע מעלות אַרקאָדיס און
דאָס, וואָס ער איז געווען זיין גוטער פריינט, געווען דער
שווערסטער מאַמענט אין זיינע באַציונגען צו טאַמאַרן, ווייל דאָס
האַט פאַרניכטעט די אויפריכטיקייט אין זיינע באַציונגען צו אַר
קאָדין. אָט, ווען צווישן אים און אַרקאָדין וואָלט נישט געווען

אזא שטארקע אין סיפּע גייסטיקע באַענטקייט, וואָלט דאָן אלץ
 געווען גאַנץ פשוט, אָבער איצט איז נישטאָ קיין שרעקלעכערע
 זאך ווי זיין אין קיסליאָקאָוס לעגע ביי אַזעלכע אומשטענדן.
 ווען אַראַדי נישט האָבנדיק קיין שום אַנונג וועגן אמתן כאָ-
 דאַסטער פון קיסליאָקאָוס באַציונג צו זיין פרוי, קוקט אויף אים
 מיט זיינע גוטע אויגן און פרעגט נאָך צייטנווייז זאָרגזאַם אים
 אויס, וואָס אַזוינס איז געשען, וואָס ער איז אַזוי אומעטיק אין
 גידערגעשלאָגן. און ער איז נאָטירלעך געווען נידערגעשלאָגן צו-
 ליב דעם, וואָס ער האָט נישט געקאַנט רעדן, ווי פריער מיט
 אַרקאַדין וועגן העכערע ענינים, בעת ער אליין האָט אים אָפּגז-
 נאַרט אין פאַרשטן.

פאַר אַרקאַדין איז געווען אַ גרויסע פרייד, וואָס טאַמאַרע
 האָט זיך איצט אָפּיסל באַרויקט און נישט געוויכט יעדע מינוט
 אַוועקצוגיין פון דער היים. זי האָט אויפגעהערט צו האָבן יענעם
 טראַגישן אויסדרוק, מיט וועלכן זי פלעגט אָפּוויצן גאַנצע טעג
 אויסגעבלאַצט די אויגן, וואָס זענען געווענדט געווען אויף איין
 פּונקט.

— כּווייטס אליין נישט, ווי דיר צו דאַנקען — האָט צייטני-
 ווייז אַרקאַדי געזאָגט קיסליאָקאָון — דו האָסט געהאַט אויף
 טאַמאַרן אַזאָ גוטע ווירקונג, און זי האָט זיך אינגאַנצן געעב-
 נדערט, זיך באַפרייט פון אירע משוגעטן. מיר האָט וויי געטון
 דאָס האַרץ צוצוזען, ווי זי פלעגט אָפּוויצן גאַנצענע שעהן, ווי
 פאַרשטיינערט, און סתם קלערן אין דער וועלט אַריין. אָט די
 זעלבע ווירקונג, נאָר אַ שוואַכערע פאַר דייע, האָבן געהאַט אויף
 איר דער פעטער מישוק און לייעוואָטשקע. זיי זענען, וואָס אָן
 אמת איז, ביידע געווען אָפּיסל פרימיטיווע מענטשן, דערפאַר
 אָבער האָבן זיי געהאַט כּשרע נשמות.

אויב טאַמאַרע האָט די ערשטע צייט נישט אָפּגעלאָזט פון
 זיך אַרקאַדין בעת זיי זענען זאָלבעדריט געזעסן אויף דער אָטאַ-
 מאַנע, און האָט אים אפילו נישט דערלויבט אַרומצושפּרייזן
 איבערן צימער, האָט זי איצט, אונטער פאַרשידענע אויסריידן
 און תּירוצים, זיך באַמיט פּטור צו ווערן פון זיין אַנוועהנייט.

דערביי האָט זי עס געטון אזוי אָפּן. אז ס'פלעגט צייטנווייז
דערפון ווערן אזוי נישט אנגענעם און נישט היימלעך. אָדער זי
פלעגט אָנהייבן אויספרעגן דעם מאַן, צי וועט ער ערגעץ ווהין
נישט אַוועקגיין היינט אין אַזונט, און אויב יאָ, טאָ אויף ווי
לאַנג.

און ווען אַרקאדי פלעגט פון ערגעץ קומען און צוגיין צו
איר מיט אַ ליבלעכן זשעסט, פלעגט זי, מאַכנדיק אַ זייערע מי-
נע, אויסמיידן זיין צערטלעכקייט און זאָגן:
— לאַז צו רו. כ'בין מיר.

און ווען ער פלעגט דאָך איר אַ קוש טון אין קאַפּ, פלעגט
זי מיט פאַרדרוס אים אָפּשטויסן פון זיך. און קושן פלעגט זי
איצט שטענדיק אַרקאדי, און נישט זי אים, ווי ס'פלעגט פריער
פאַרקומען. זי פלעגט נאָר פאַסיוו אים דערלאזן דאָס טון.

קיסליאַקאָוון האָט זיך אויסגעוויזן אויסטערליש: צו זעט
נישט און באַמערקט נישט אַרקאדי, דערדאָזיקער קלוגער מענטש
די ענדערונג, וואָס אין טעמאַרן איז פאַרגעקומען לגבי אים. ווי
באַלד נאָר אַ פרוי ווערט פאַסיוו אין צערטלען זיך און דולדעט
בלויז די צערטלעכקייט פון איר מאַן אָדער געליבטן, איז דאָס
אַ סימן, אַז עפעס איז געשען... דאָס איז אַן אַקסיאָמע.

חוצועם האָט זיך ביי איר אָנגעהויבן פולט צובאַווייזן אַ
צערייצטקייט ביי יעדן אַרקאדיס ווענדן זיך צו איר. פריער
האָט זי צו אים געהאַט אַ געשטיגענע צערטלעכקייט, ווי אויס
דאַנקבאַרקייט דערפאַר, וואָס ער האָט איר פאַרגעשטעלט זיין
גוטן פריינט און געדינט אלס פאַרייניקונגס רינג צווישן אים
און איר.

איצט איז די באַדערפעניש אין זיין פאַרמיטלונג פאַר-
שוונדן געוואָרן און צוזאַמען מיט דעם איז אויך פאַרשוונדן
געוואָרן די צערטלעכקייט צו אַרקאדין. ער האָט זי איצט שוין
גערייצט מיט אַלץ.

ס'איז געווען גענוג, אַז ער זאָל נישט דערהערן גוט און
איר אַיבערפרעגן, וואָס זי האָט געזאָגט, — זי זאָל צערייצט
מאַכן אַ קרומע העויה און זאָגן:

— אויב דו הערסט נישט גוט טאג זען זיך אוועק אויף,
אז ס'זאל נישט אויסקומען איבערצוהווען צען מאָל וואָס מען וויל
דיר זאָגן.

אויב אַרקאָדי פֿלעגט איר אין עפעס פֿאַריכטן אָדער פֿאַ-
מערקן, אז עס איז נישט אזוי, ווי זי זאָגט, פֿלעגט זי פֿאַרבייטן
די ליפֿן און זיך אָפֿרופן:

— הייסט עס, אז איך זאָג ליגן? ... מיר האָט מען אזוי
דערציילט.

— נישט אין דעם האַנדלע זיך, צי דו זאָנסט אַ ליגן
אָדער נישט, נאָר פֿראַסט אין דעם, וואָס מ'האַט דיר נישט ריכ-
טיק דערציילט.

— איך קלייב זיך גאַרנישט צו זיין אַ אינפֿאַרמאַציע-ביז-
ראַ — פֿלעגט זי אויף דעם צערייבט באַמערקן — איך דערצייל
וואָס איך האָב געהערט און מער גאַרנישט. אין ביי אונדז אין
דערהיים, ווייט זיך אַרויס, טאָר מען נישט עפענען דאָס מויל,
מיזאַל דיך נישט אָפֿשטעלן און נישט פֿאַדערן קיין גענויע פֿאַ-
שטצטיקונג. אז אַלץ וואָס דו דערציילסט, שאַינט מיט דער ווירק-
לעכקייט.

אָבער די טאַמע שווערע סצענעס פֿלעגן זיך אָפֿשפּילן
אויפֿן באַדן פֿון עקאָנאָמישע פֿראַגן.

צייטנווייז פֿלעגט אַרקאָדי קומען אַ היים, בעת טאַמאַרע
האַט געצערעוועט זאָקן. זאָקן — דאָס איז געווען איר שוואַכ-
קייט.

— וואָרף עס אוועק, געפונען אַן אַרבעט! — פֿלעגט ער
זאָגן.

טאַמאַרע, פֿאַרצייטנדיק די ליפֿן, האָט לכתחילה גאַרנישט
געענטפֿערט, דערנאָך פֿלעגט זיך ביי איר אַרויסרייסן:

— ווען איך וואָלט געהאַט נייע, אָנשטענדיקע זאָקן, וואָלט
איך דעמאָלט נישט געצערעוועט און נישט פֿאַריכט קיין אַלעז.

מיר וועט אינגיכן אויסקומען צו טראַגן אַ לאַנג קליידל, פֿרי צו
פֿאַרבאָרגן די לעכער אין די זאָקן. אלע אַרגשלעכע פֿרויען...

— נו, מיין טייער טייבעלע מיינס, מיר קאָנען זיך דאָך

נישט דערלויבן ביי אנדזערע פארדינסטן און מיטלען צו זכצן
 רובל פאר א פאר שטריוף.
 טאמארע האָט געשוויגן. און קיסליאקאו, וועלכער איז
 דאָ, בשעת-מעשה געווען, איז געזעסן ווי אויף שפילקעס: זי
 מיינט מן-הכתם אים. וועלכער איז קארג, ווי א גולם. פאר מי-
 טאָקן צאָלט ער צו דרייסיק רובל און קאָן נישט מאַכן קיין
 מתנה פון א פאר זיידענע זאָקן א פרוי, מיט וועלכער ער לעבט
 אין וועלכע פאראט איר טאָן צוליב אים.
 נעהאט האָט ער נאָר צוואנציק רובל א דאָנק דער פאר-
 שווענדערישקייט ביי יענעם שלימודיקן מיטאָק. און ווי וועט ער
 נעמען אויף הוצאות די גאנצע צוויי וואָכן ביו יעלענע וויקטאָ-
 ראָווע וועט קומען צופאָרן — ווייסט נאָר דער אייבערשטער.
 וואָס מער אַרקאָדי האָט געפרוּווט איבערצוצייגן טאמארן
 אין זי צו בצרויקן, אַלץ מער איז זי געוואָרן צערייצט.
 אויב טאמארע, קומענדיק א היים אין א גוטער שטימונג,
 פלעגט טרעפן ביידע, פלעגט זי, קוים אונטערשטעלנדיק די באַק
 אַרקאָדין, פערזענלעך געבן א קוש קיסליאקאו. און דערביי
 פלעגט זי אַרויסווייזן אַזא העפטיקייט, אַזא מהירות, אַן אַפענעם
 פאַרצוג, אַ געשטיגענע צערטלעכקייט און אויפמערקזאָמקייט אין
 די אויגן פון איר מאן, אַז קיסליאקאו האָט נישט ווילנדיק
 אַביסל זיך אָפגעקערט פון איר, פדי מעסיק צו מאַכן איר אקטיווי-
 טעט אין איר באַציונג צו אים. צייטנווייז פלעגט קיסליאקאוון
 אפילו אויף איר פאַרדריסן און זי פלעגט אים ארויסברענגען פון
 די פלים — וואָס זי האָט נישט געוואָלט טראַכטן וועגן זיין ווי
 נישט איז פאַרויכטיק. זיין פריוויליגירטע לאַגע אין די באַציי-
 ונגען צו אים מצד טאמארן האָט דורכגעפירט צווישן אים און
 אַרקאָדין עפעס אַ נישט-זעבארן שטריך פון אומפרייהייט און זיינע
 באַציונגען מיט זיין גוטן פריינט.

XI

בעת קיסליצקאו איז געקומען צו ארקאדין, איז ער גע-
ווען איינער אליין אין, ליגנדיק אויף דער אַטאַמאַנע מיטן קאַפּ
אין דער זייט פון פענצטער, האָט ער געהאַלטן אין דער האַנט
א בוך. ער האָט אָבער געקוקט איבערן בוך, פאַרטראַכטנדיק
זיך וועגן עפעס. ער האָט געהאַט אַ מיד קרענקלעך אויסזען.
דערזענדיק זיין פריינט, האָט ער אַוועקגעלייגט אין אַ
זייט דאָס בוך, אַרצפּגעגומען פון די מיד געוואָרענע אויגן
די פענסנע און זיך אויפגעהויבן פון דער אַטאַמאַנע.
- דאָס ביסטו!...

ער האָט זיך באַגריסט מיט קיסליצקאוון, אַביסל אַרוםגע-
שפּרייזט איבערן צימער אין געזאַנט:

- כּי האָב נאָר וואָס געלייענט און געטראַכט וועגן דעם,
וואָס מיר זענען אינגאנצן אָפּגעוויינט געוואָרן צו האָבן פּער-
זענלעכע געדאַנקען. מיר האָבן איצט מורא פאַרן אמת, פאַר
זיך אליין. מיר וועלן אינגאנצן ווערן פּוסט. מיר וועלן אויפהערן
גלייבן, אַז מיר זענען עפעס, אַז מיר שטעלן מיט זיך עפעס
פאַר און אפילו אין דעם, וואָס מיר עקזעסטירן, אַלס אַ באַזונ-
דער וועלט. ווייל אַלץ אַרום אונדז לעבט, ווי אַ מאַסע, וואָס
האַט נישט אין זיך קיין שום אינערלעכע וועלט.
ער האָט זיך אָפּגעשטעלט, געשוויגן אַ וויילע, דערנאָך
פאַרגעזעצט:

- איצט קאָן מען נישט לעבן, נישט האַבנדיק ביי זיך

קיין נשמה, וועלכע וואָלמ אַלץ פאַרשטאַנען פֿון זי
 לעצטע סיפּיקיטן פֿון דעם, וואָס דו האָסט אין זיך. דו נייטיקסט
 זיך שטענדיק אין אַן אויפנעמער, ווען נישט קאַנסטו פאַרלירן
 די פעיקייט צו אַ גייסטיק לעבן. מיר, ד. ה. די וועלכע זענען
 נאָך געבליבן באַנץ צווישן רוישיקן שטראָם, וועלכער איז אונדז
 אַזוי פּרעמד, דאַרפֿן זיך פאַרייניקן אין אַ מין, לאַמיר זאָגן,
 „קירך“, פֿדי דורכצוטראָגן אונדזער אמת, די אַלמענטש-
 לעכע וואָרהייט, דורך דערדאָזיקער עפּאָכע און זי
 צו ראַטעווען פֿון אינטע באַנג. און יענער אמת וועט נישט
 אומקומען, איך גלייב, אַז דעם מענטשנס נשמה, באַגעגענדיק
 זיך מיטן אייביקן אמת, פֿילט דידאָזיקע וואָרהייט, נישט קוקני-
 דיק אויף באַרגנישט, דאָס קאָן מען מיט קיין זאָך נישט דערי-
 חרגענען.

זאָננדיק דאָס, איז ער געשטאַנען און געקוקט ערגעץ

ווייט.

— מיר דאַרפֿן וויסן, אַז אין דער געשיכטע פֿון דער
 מענטשהייט איז פאַראַן תקופּות. ווען דער מענטש גייט אויף
 לאַנג אַזעס טון יענעם געטלעכן, וואָס שטעקט אין אים. ביי
 אים בלייבט נאָר דאָס אויסערלעכע, דאָס חישע — זיין מעכאַ-
 גישע קראַפט, פעיקייטן, אָבער אינעווייניק — באַרגנישט. נאָר איך
 גלייב, אַז גיך, באַר אינגיכן וועט דער מענטש דערפֿילן אַ
 גרויסע בענקשאַפט פֿון דער נישטיקייט פֿון די אויסערלעכע זאַכן
 און וועט זיך צוריקקערן צו זיין פאַרגעסענע נשמה.

אין אַן אַנדער צייט זון ביי אַנדערע אומשטענדן וואָלט
 קיסליאַקאָוו, דערהערנדיק אַזעלכע דיבורים, מיטאַמאָל אויפגעלעבט
 געוואָרן. נאָר איצט איז ער געזעסן אין אַ געשפּאַנטן צושטאַנד.
 ער האָט געוואָלט, איידער טאמאָרע וועט קומען, פּרעגן אַרקאַי-
 דין, צי ער האָט געהאַט מיט איר קינדער. אָבער יענער האָט
 טארמירט אַזאָ געשפּרעך, אַז ס'איז געווען אוממעגלעך אַריבער-
 צוגיין אויף אַן אַנדער טעמע און רעדן וועגן קינדער.

ער האָט געהערט אַרקאַדין און אין זיין יעדן וואָרט האָט
 ער מיט אַן אויסערגעוויינטלעכע בולטקייט געזען זיין אינטעלי-

גענטישע אידעאליסטישע שאטירונג. ער האָט זיך אפילו געשעמט
 ביים געדאנק, ווי ס'ווללט אויסגעקומען ווען דער זעלבער פאָ-
 לוכין וואָלט פּלוצלינג געהערט צו דאָס געשפּרעך וועגן
 אונדזער אמת און דעם אָלגעמיין-מענטשלעכן אמת מיט
 דער בענקשאַפט נאָך דער פארגעסענער נשמה. ער האָט דאָס
 ערשטע מאל, מיט אַ באַזונדערער שאַרפּקייט דערפילט, אַז אַר-
 קאָדי איז נישט נאָר געבליבן אויף דער זעלבער פּאָזיציע,
 אויף וועלכער ער איז געווען פריער, נאָר ער איז נאָך פיל
 אָפגעשטאַנען אין סאָרגלייך מיט זיינע פּריערדיקע אָנשויונגען.
 פון אים האָט זיך געטראָגן אַ ספעציעלער ריח פון אינטעלי-
 גענטישקייט, וואָס האָט אין זיין לעבנס-צוזאַמענברוך פאַרקלער-
 וועט צו דער רעליגיע.

אַבער זאָגן דאָס אין די אויגן זיין גוטן פריינט. איז גע-
 ווען אוממעגלעך, באַזונדערס, נאָך זיינע ווערטער וועגן דער
 קירך. ס'איז אפילו געווען נישט באַקוועם צו שוויגן, פּדי
 נישט אויסצוקומען אין זיינע אויגן ווי אַ פּרעמדער, וואָס פאַר-
 שטייט נישט די אַנטימסטע געדאַנקען; דערבער האָט קיסליאַ-
 קאָו עטלעכע מאל זיך אָנגערופּן: „ריכטיק“, אָדער, פּדי נישט
 איבערצוחורן איינס אין דאָס זעלבע: „יאַ דאָס איז טיף ריכטיק“.
 — דער מענטש וועט זיך אַמאל דערמאָנען אָן זיין פאַר-
 וואַרפענע נשמה, האָט אַרקאָדי ווייטער גערעדט, — נאָר זיי ער
 פּוה איז אַזוי גרויס, אַז מיר (אויב מען זאָל עס דרייסט אַרויס-
 זאָגן דעם שרעקלעכן אמת) האָבן שוין פאַרלוירן דעם גלויבן אין
 יענע אמת, וועלכע מיר האָבן געהאַלטן פאַר אָלגעמיין מענטש-
 לעכע הייליקטימער (דער מאַטאָר פון לעבן — ליבע) אן אמת.
 איינער און דער זעלבער פאַר אַלע, און נישט פון „אייגענע
 מענטשן“ בלויז. אפילו דאָס גלויבן אינם זשעני און חכמה זענען
 בלאַס געוואָרן און אָפגעבליאָקעוועט אינטערן רושיקן אָנגעלייף און
 ווירקונג פון זייערע שטענדיקע באַהויפטונגען, אַז עקזיסטענץ-רעכט
 האָבן נאָר זייערע אידיען, אַז די צוקונפט וועט זיין נאָר זיי-
 ערע.

אַט אין וואָס עס שטעקט די צרה און דער גרויל.

און ווידער האָט קיסליצקאָוו זיך עפּעס דערמאַנט אָן גאַ-
לצאָוון מיט זיין טרויעריק נזיריש אויסזען און א קוק טוענדיק
אויף אַרקאַדין, האָט ער א טראַכט געטון וועגן דעם, אז אין יעדן
אירעאַליסט-אינטעליגענט איז פאַרען עפּעס נזירישע אייגנשאַפטן
פון א פּרוש, וואָס טויג לגמרי נישט פאַרן לעבן און האָט אין
איצטיקע צייטן קיין שום ווערט נישט.

— די צרה איז נאָך אין דעם, — האט אַרקאַדי פאַרגעזעצט
אַרומשפּרייזנדיק איבערן צימער מיט לאַנגזאַמע גרויסע שריט, —
וואָס מיר קומען ווירקלעך אום, וואָס מיר גייען צום גרונט און
ווערן דעגענערירט. ס'רוב פון אונדז האָט פאַרלוירן דעם ווילן
צום לעבן אין וויל נישט האָבן קיין קינדער. אונדז איז אַלץ
איינס, וואָס עס וועט זיין נאָך אונדז. און אַלצדינג, הייסט עס,
איז דערלויבט!

קיסליצקאָוו. וואָס האָט מיט פאַרגלעזערטע אויגן און שפּאַ-
נונג געוואָרט אויף אַ געלעגנהייט אויף אַ באַקוועמען איבערגאַנג
צו דער פּראַגע, וועלכע אים האָט אינטערסירט, האָט זיך ווי אַ
כאַפּ אויף געטון ביי אַרקאַדיס לעצטער פּראַזע וועגן קינדער, ווי
אָן איינגעשלאָפּענער פּאַסאַזשיר, כאַפּט זיך אויף פּונם גילאַק, וואָס
קלינגט ביים אָפּגיין פּונם צוג. אַרקאַדי האָט אפילו מיט באַוונג-
דערונג א קוק געטון אויף אים.

— און דו... האָסט נישט געהאַט קיין קינדער — האָט קיס-
ליצקאָוו רויט ווערנדיק געפרעגט.

— ניין. טאַמאַרע האָט אָן אויסערגעוויינטלעכן פּחד, זי זאָל
נישט האָבן קיין קינד. אָט דאָס איז אויך כאַראַקטעריסטיש פאַר
דער אַנטאַרטונג — די פּרוי הייבט אָן כּוראַ צו האָבן פאַר די
הבלי-לידה פאַר די נישט באַקוועמע זאַכן, וואָס זענען פאַרבונדן
מיטן קומען פון קינד אויף דער וועלט ביי שלעכטע וווינונגס-
באַדינגונגען. אָט נעמט צום ביישפּיל אונדזער הויז: דאָ וווינען
פּמעט אויסשליסלעך אינטעליגענטן, מענטשן פּונם וויסנשאַפטלעכן
געדאַנק. קינסטלער — און וואָס-זשע? — אויף פּיראונצוואנציק
פאַמיליעס איז ביי אונדז פאַרען איין קינד און אַכצן הינט.

— מיר האָבן אויך הינט, — האָט קיסליצקאָוו געזאָגט, און

אזויווי די פראגע איז דאך פינדעסטוועגן נאך נישט געוואָרן
אינגאַנצן אויפגעקלערט, האָט ער געטרעגט:
— אין דו האָפסט דען נישט, אז דו קאָנסט נאָך, פינדעסט-
וועגן האָבן א קינד? אייערע ווינונגס-באדינגונגען זענען דאָך
נישקשהדיקע.
— ניין נאָכן אַבאָרט, וועלכן זי האָט זיך פאריאָרן גע-
מאַכט, האָבן די דאָקטוירים געזאָגט, אז זי קאָן שוין נישט האָבן
קיין קינדער.
ער האָט געוואָלט נאָך עפעס זאָגן, נאָר אינדערזעלבער
צייט איז צוריק געקומען טאַמאַרע.

XII

זי איז, אזויזוי זי איז געווען אין בלאַען קאָסטיום און דעם קאָפּעליש אַראָפּגערוקט ביז די אויגן נישט אַראָפּנעמענדיק זיי, צוגעגאנגען צו קיסליאַקאָון און אים לעבּהאַפּטיק עטלעכע מאָל א קוש געטון.

אַרקאדי האָט צערטלעך עטלעכע מאָל זי געקושט.

— וואָרט נאָר צו, — האָט זי געזאָגט מאכנדיק אַ קרומ-לעכע העווה. זי איז אַריין אין שלאַף צימער און זיך צוריקגע-קערט פון דאָרט אין אַ בלאַק יאַפּאַניש כאַלנזל. זי האָט זיך גע-זעצט נעבן קיסליאַקאָון אויף דער אַטאַמאַנע. האָט אַוועקגעלייגט איר האַנט ביי אים אויף דער קני אין געקוקט אויף אים אזוי פונקט ווי חוץ זיי ביידן, וואָלט אין צימער קיינער נישט געווען. קיסליאַקאָון האָט איר געמאַכט מיט די אויגן אַ צייכן וואָס האָט אָנגעוויזן, אז מ'קאָן זיך נישט אזוי אָפן אויפפירן און האָט זיך אפילו אָפּגערוקט הייטער פון איר.

— גיי, קויף עפעס — האָט טאַמאַרע געזאָגט צו אַרקאדין.

— וואָס קויפן?

זי האָט אָנגעהויבן אויסרעכענען און קיסליאַקאָון האָט נישט געוואַסט, וואָס פאַר אַן אויסדרוק ער זאָל צוגעבן זיין פנים הייל טאַמאַרע האָט שוין צו דורכזיכטיק, מיט וואָס פאַר אַ צוועק — משלח געווען אַרקאדין. און זי האט נאָך דערצו צוגעגעבן:

— נאָר קויף נישט דאָ אויפן ווינקל, נאר גיי צו אויף

סריעטענקע: דאָרט קריגט מען אַלץ בעסערע פּראָדוקטן און פּרישערע.

— ווי וועל איך גיין אַזוי ווייט! חוצרעם איז דאָרט שטענדיק אַזאָ ריי, אַז מ'קאָן זיך נישט דערוואַרטן.
— וויבאַלד אַזוי וועל איך אליין גיין.
— וואָס נאָך?... לאָז שוין זיין ווי דו זאָגסט. איך גיי אַהין.

— דערנאָך... דערנאָך גיי אַריין אין אַפּטיק און קויף גע-רייניקט קרייד...

זי האָט נאָך עפעס באשטעלט, אין קיסליצקאָוו האָט אַלץ געטראַכט וורגן דעם, וואָס אַרקאדי איז אַזאָ לעמעשקע און שטויסט זיך נאָך אַלץ נישט אָן: זי האָט דאָך אַלץ אויסגעטראַכט, אַזוי פיל באשטעלונגען אים געגעבן און אַזוי ווייט אים אוועקגעשיקט. כדוּ זי זאָל וואָס לענגער בלייבן מיט אים אליין.
ווען אַרקאדי איז אַרויסגעגאַנגען האָט קיסליצקאָוו פאַר-לייכטע אָפּגעאַטעמט.

— ווי קאָן מען עס זיין אַזוי נישט פאַרויכטיק?!
טאַמאַרע האָט אַרומגעוויקלט זיין האַלדוּ מיט די הענט, שטאַנדדיק און שטיפעריש איז זי אַ וויילע געבליבן הענגען אויף אים און געזאָגט, קוקנדיק אויף אים פון אונטן:
— כ'האַב דאָך דיר שוין געזאָגט, אַז וואָס אָפּענער מיר האַנדלען אַלץ ווייניקער שטויסט מען זיך אָן. און חוצרעם, קאַנסטו זיך נישט פאַרשטעלן, ווי הויך ער שטעלט דיך און שעצט דיך. נו, קום נאָר אַהער...

— דאָס טאַקע איז דאָך שרעקלעך... — האָט קיסליצקאָוו זיך אָפּגערוּפּן, גייענדיק נאָך איר אין שלאָף-צימער.
— ווייסט וואָס איך וועל דיר זאָגן? פאַר מיר איז געווען עפעס היפּנאָטישעס און אַנציענדיקס אין דעם, וואָס דו ביסט זיין גוטער פּריינט און פאַר דיר איז אַרקאדיס פּריינטשאפט עפעס גרויס. — האָט טאַמאַרע געזאָגט, ליגנדיק אויפן בעט און גלעסנדיק די קיסליצקאָוו די האַר. — מיך האָט באַליידיקט דיין באַציונג צו מיר, ווען דו האָסט געזאָגט אַז דו קוקסט אויף מיר ווי אויף

א שוועסטער; מיך האט נאך קיינער נישט אזוי באליידיקט. איך האב, ווי כ'דערמאן זיך, געלייענט אלטע ראַמען פון צמאָליקע צייטן, ווי ס'קומט פאַר ווי אַ גוטער פריינט, נישט וועלנדיק עובר זיין אויף דער געטרייקייט בנוגע זיין פריינט, איז באַגאַנגען זעלבסטמאָרד נאָכדעם, ווי ער האָט זיך פאַרליבט אין יענעמס פרוי. הייסט עס, אז טראָץ דער פריינטשאַפט, קאָן מען דאָך זיך פאַרליבן אינם פריינטס פרוי.

- דאָס האָב איך נאָר געזאָגט אז איך קוק אויף דיר ווי אויף אַ קרובה - האָט קיסליאַקאָוו זיך פאַרענטפערט פאַר איר, אָבער פון דער ערשטער רגע אָן האָב איך דערפילט, אז דו וועסט זיין מיינע.

- כ'האָב עס געזען, - האָט טאַמאַרע געזאָגט, אַ שמיכל טוענדיק, - זאָג וואָס האָט אויף מיר מער פֿון אַלץ געצויגן דיין אויפמערקזאַמקייט?

- ס'הייסט וואָס? - האָט קיסליאַקאָוו איבערגעפרעגט, כּדי צו געווינען צייט און זיך באַטראַכטן וואָס איר צו ענטפערן.

- אויף וואָס האָסטו זיך קודם כל אָפּגעשטעלט?

- ווי מיינסטו? טרעף?

- נו, איך ווייס נישט.

- נאַטירלעך, האָבן פֿריער פון אַלץ באַלד צוגעצויגן מײן אויפמערקזאַמקייט דיינע אויגן. אין זיי האָט זיך געפילט אַן אָנ־געשטרענגט גרויס גייטטיק לעבן.

טאַמאַרע האָט דאַנקבאַר אַ דריק געטון קיסליאַקאָוו דײ האַנט און שוין מיט אַן אַנדערן אויסדרוק געזאָגט:

- אָבער ער פילט, אז איך האָב זיך צו אים געענדערט, ווייל איך קער זיך אָפּ פֿון אים אויף אַלע אופנים, איך זאָג, אז איך בין מיר, נישט געזונט א. א. וו. און איך זע אָפּט, ווי ער וויינט.

- פֿונדעסטוועגן טאָר מען זיך נישט אזוי באַגיין, ווי דו באַנייט זיך מיט אים.

- וואָס זשע זאָל איך טון? ער איז מיר דערווידער - האָט טאַמאַרע צערייצט געענטפערט.

קיסליצקאווו האָט, פון איין זייט, הנאה געטון, וואָס זי האָט אָן עקל צו אַרקאָדין. הייסט עס, אז ער קאָן זיין רויק, אז זי געהערט אים צליין. נאָר גלייכצייטיק איז אים איינגע-פאַרן אין קאָפּ אַ געדאַנק, אז ס'קאָן נאָך זיין, אז איר עקל צום מאַן קאָן זיך נאָך פאַרשטאַרקן אויף אזוי פיל, אז זי וועט נישט אימשטאַנד זיין צו ווילנען מיט אים אונטער איין דאָך. דערי-בער האָט ער געזאָגט:

— נו, אָבער דו דאַרפסט זען מיט אים צו זיין ליבלעכער נישט אַרויסוויוון דיין האַס, מ'דאַרף זיך קאָנען איינהאַלטן. ער איז דאָך אַ ווילער מענטש. איך האָב אין פאַרגלייך מיט אים, זייער אַ שלעכטן כאַראַקטער.

— פאַר מיר ביסטו אַ ווילער און אַ גוטער אפילו מיט דיין זייער שלעכטן כאַראַקטער. נו, איצט קום, לאָמיר זיך אַני-דערוועגן רויק אויף דער אַטאָמאַנע.

ס'איז געקומען אַרקאָדי, טראָננדיק אין ביידע הענט די איינגעקויפטע זאַכן,

— וואָס ביסטו אזוי גיך געקומען? — האָט טאַמאַרע גע-פרעגט.

— און דיר האָט זיך געוואָלט, איך זאָל וואָס לענגער זיך אַרומדרייען אין שטאַט? — האָט אַרקאָדי געזאָגט, אַ קוק טועני-דיק אויף איר. און אין זיין טאָן איז דאָסמאָל שוין נישט גע-ווען זיין געוויינטלעכע הייכקייט.

טאַמאַרע האָט, איבערקונדיק די איינגעקויפטע זאַכן, גאָר-נישט געענטפערט. דערנאָך האָט זי פלוצלינג זיך אָפגערופן:

— אַט איז קלאָר, פאַרוואָס איך וואָלט געוואָלט; קיין קרייט האָט ער נישט געקויפט... כ'זע נישט קיין קולקעס... כ'האָב פריער געוואוסט, אז עפעס וועסטו שוין פאַרגעסן.

— קיין קולקעס האָסטו גאַרנישט דערמאָנט.

— ניין, כ'האָב יאָ דערמאָנט וועגן די קולקעס.

— נו, הייסט עס, אז איך זאָג אַ ליגן — האָט אַרקאָדי באַליידיקט זיך אפגערופן. און איז אפילו רויט געוואָרן.

קיסליצקאווו האָט זיך איבערגעזעצט פון דער אַטאָמאַנע

צום פענצטער און געמאכט אן אָנשטעל, אז ער קוקט אַריין אין דעם בוך, וואָס אַרסאדי האָט פאַר זיין קימען געלייענט.
- עפן די סאַרדינקעס - האָט טאַמאַרע געזאָגט ווענדנ-
דיק זיך צום מאָן. נאָר באַלד, ווי ער האָט זיך גענומען צו עפענען דאָס שאַכטעלע סאַרדינקעס, האָט זי עס ביי אים אַוועק-
גענומען און געזאָגט :

- וואָס מאַכסטו עס גלייך איבערן טישטוך? צי קאָן מען דען נישט געזונען אַ שטיקל פאַפּיר אינטערצולייגן אונטערן שאַכטעלע, אויב ס'איז שווער אריינצוגיין אין קיך.
זי האָט זיך גענומען עפענען אַליין, אַוועקשטעלנדיק דאָס שאַכטעלע אין אַ טעלער. דאָס שאַכטעלע האָט זיך אָבער אַ גליטש טונדיק, זיך אַרויסגעריסן פון איר האַנט, זיך איבערגעקערט מיט דער זייט אויפן טיש און דאָרט זיך צעגאַסן מיט אַ גרויסער אייל-פלעק.

- נו, אָט האָסטו זיר, דו האסט דאָך געוואָלט מאַכן בע-
סער... - האָט אַרסאדי געזאָגט.
טאַמאַרע האָט אַ וואָרף געטון דאָס שאַכטעלע און איז אַוועק אין שלאָפּצימער.

אַרסאדי האָט געפרווט קירן נאָכדעם אריינגיין צו איר, נאָר זי האָט זיך אַנידערגעשטעלט מיטן פנים צום טוואַלעט-טיש און מיטן רוקן צו אים און אים נישט אָפּגעענטפערט קיין איין וואָרט.

- דו וועסט מיך ענדלעך לאָזן צורו! - האָט זי אַ גע-
שריי געטון.

- גיי דו אַריין צו איר - האָט אַרסאדי געזאָגט צו קיסליאַקאָון צוריקקערנדיק זיך אינם עס-צימער.
קיסליאַקאָון איז אַריינגעגאַנגען. ער האָט טאַמאַרן אַוועקגע-
זעצט אין אַ פּאָטעל און אָנגעהויבן איר איינרעדן, זי זאָל זיך נעמען אין די הענט אַריין.

- גאָט אין הימל, צי קאָנען מיר דען נישט אפילו אויף איין טאַג פאַרבלייבן זאַלבענאַנט? - האָט זי געזאָגט - אזא קלייניקייט זאָל זיך נישט לאָזן אויספירן.

— וואָס קאָן מען טון... נו, קום, מחמת, ס'איז נישט באַקוועם.

טאַמאַרע האָט אַרומגעכאַפט וויין האַלדז מיט די הענט, פון וועלכע ס'האָבן זיך אַראַפּגעלאָזט די ברייטע אַרבל פון איר כאָ-לאַטל און נישט אָפּלאַזנדיק, האָט זי אויף אים געקיקט מיט שפּאַנונג און מיט עפעס אַן אויסדרוק פון פאַרצווייפּלונג און יסורים אים געקישט אין די ליפּן. קיסליאַקאָו פילנדיק ווי זי האַלדזט אים, איז רויט געוואָרן פון אַנשטרענגונג און זיך אויף אַלע אופנים באַמיט אַראַפּצונעמען פון האַלדז אירע הענט אין איבערפירן איר אויפּמערקזאַמקייט אויף עפעס אַן אַנדער זאַך. און אין זיין מוח האט אַ שימער געטון אַ געדאַנק, וואָס האָט אים דערשראָקן — צי זי האָט אים טאַקע באַמת ליב געקראָגן. טאַמאַרע האָט אים נאָכאַמאָל אַ קוש געטון און אויף קאַטאַוועס אָפּשטויסנדיק אים, איז זי מיט אים אַריינגעגאַנגען אין עס-צימער.

אַרקאַדי איז איינער אליין געזעסן ביים פענצטער מיטן בליק אומבאַווענלעך געווענדט אין דער פינצטערקייט. ווען זיי זענען אַריינגעקומען, האָט ער זיך נישט אומגעקערט. — נו, וואָס-זשע, לאָמיר עסן אַוונטברויט — האָט טאַמאַ-רע געזאָגט.

אַרקאַדי האָט זיך אויפּגעהויבן און איז ציגעגאַנגען צום טיש.

אין ווען ער האָט אַנגעהויבן צו עסן, האָט ער געטרונקען איין קעלישעקל נאָכן אַנדערן.

— וואָס איז מיט דיר? וואָס טרינקסטו עפעס היינט אַזוי פיל. דיר שאַדט עס דאָך — האָט קיסליאַקאָו געזאָגט.

— אַרקאַדי האָט גאַרנישט געענטפערט.

ווען קיסליאַקאָו איז נאָכן אַוונטברויט אַוועקגעגאַנגען אַ היים, האָט טאַמאַרע, וועלכע פלעגט שטענדיק ארויסגיין אים פער-זענלעך אליין באַגלייטן, געזאָגט צו אים אַרויסגייענדיק אין קאָ-רידאַר:

- צי קאן מען טאקע נישט זיך זען ביי דיר אינדער-
היים. איך קאן ווייטער נישט אזוי.
- וואָס־זשע, מ'קאָן ביזוואַגען ס'ווייב איז נישט געקומען
צופאַרן - האָט קיסליצקאָוו געענטפערט, - קום מאַרגן.
אין אַליין האָט ער געטראַכט, אַז אירע פּאָדערונגען גיי-
ען אַליץ ווייטער און ווייטער. זי קאָן נאָך אין איין שיינעם
ס'ג זאָגן, אַז זי קאָן ווייטער נישט לעבן מיטן מאַן און וועט
קימען צו אים פונקט אינם מאָמענט, ווען יעלענע וויקטאָראַזשע
וועט זיך צוריקקערן פון איר רייזע.

XIII

אויפן צווייטן טעג האָט קיסליאַקאָיו אויפגערוימט, אויף ווי-
פיל ס'איז געווען מעגלעך, דאָס צימער און אָנגעהויבן ווערטן
אויף טאַמאַרן.

נאָר פּלוצלינג איז אים איינגעפאלן אַ געדאַנק, וואָס האָט
אים דערשראָקן: וועגן וואָס וועט ער מיט איר רעדן? ... בעת
זיי פלעגן זיך זען אין אַרקאָדים ווּזינונג, פלעגן זיי דעמאָלט
האַפן אין זייער רשות אינגאַנצן עטלעכע פרייע מינוט, זיי פלעגט
נישט אויסקומען צו זיין צוזאַמען אַ לענגערע צייט און אַלע
זייערע געשפרעכן פלעגן באַשטיין פון קורצע פראָזן, מיט וועלכע
זיי פלעגן זיך איבערוואַרפן, איצט אָבער איז פאָרגעשטענען צו
פאַרברענגען צוזאַמען דעם גאַנצן אָוונט.

וואָס וועט זיין, ווען ער וועט דעמאָלט פּלוצלינג פאַרשוויגן
ווערן, זיין שטום ווי אַ קבר, ווען ס'וועט אים איינפאלן אַ משיגע-
נער געדאַנק אין ער וועט נישט געפונען קיין טעמע אויף אַ
געשפרעך און ס'וועט זיך אָנהייבן דער שווערער צושטאַנד ווען
מען דאַרף צוטראַכטן פראָזן, פּדי צו שטעלן זיי דעם מיטשפרע-
כער, אָבי נישט צו שווייגן.

דער הויכער געשפרעך אויף דער טעמע וועגן דער מענש-
לעכער פּערזענלעכקייט, וועגן זיינע שטרעבונגען און אידעאָלן איז
געווען אוממעגלעך דאָן צו פירן מיט איר. זייט זיין לעבן איז

געוואָרן אַ פּאַליסיפֿיקאַט, זענען פּאַר אים געוואָרן נישט אָנגענאָם
 אַלע העכערע געשפרעכן מיט פּרויען, ווייל זיי, די געשפרעכן.
 האָבן אַן איבריך מאָל אים דערמאָנט אין דעם, וואָס ער האָט
 שטאַרק געוואָלט פארגעסן און אָן דעם זיך קיינמאָל נישט דערי-
 מאַנען. אָבער די פּרוי, פּאָדערט שטענדיק פונם מאַנספּערשויך
 ער זאָל זיין אינערלעך אַ באַדייטנדיקער מענטש, ער זאָל מיט
 זיך עפעס פּאַרשטעלן, ער זאָל מיט עפעס ברענען, ערגעץ או
 וואָס שטרעבן, ער זאָל טון אַ גרויסע זאַך. זי פּאָדערט שטענדיק
 אז אין די באַצוינגען זייערע זאָל זיין רעפּרעזענטירט דער גייס-
 טיקער עלעמענט. דעריבער הייבן זיך שטענדיק אָן די געשפרעכן
 מיט פּרויען אויף טעמעס פון גייסטיקער נאַטור. און ווען אים
 פּלעגט אויסקומען זיך צו באַגעגענען מיט פּרויען, פּלעגט ער,
 הי אָן אומפּאַרמיידלעכע לאַנגווייליקייט אויסהערן זייערע געשפרעכן
 וועגן איינזאַמקייט, וועגן דעם, אז עס פעלט איר אַ קרובהשע
 נשמה. צו וואָס האָט ער געדאַרפט זייער נשמה, נאָכדעם ווי ער
 האָט זיין אייגענע נשמה אפילו שוין לאַנג פּאַרוואָרפן ערגעץ.
 און דאָ וועט טאַמאַרע נאָך אָנהייבן צו רעדן וועגן דעם,
 וואָס זי האָט נישט קיין מעגלעכקייט זיך דורכצושלאָגן צום אמתן
 לעבן. ער גלייבט אַזיין נישט: אז אַ טאַלאַנטירטער מענטש וועט
 שטענדיק זיך ארויסקלייבן אויפן וועג צו זיין ציל אין באַרוף,
 מ'דאַרף נאָר וואַרטן און האָבן געדולד. ער איז געווען זיכער
 אז זי האָט נישט קיין שום טאַלאַנט. דאָס האָט ער געזען לויט
 אירע פּרווון און רעפּעטיציעס, וואָס זי פּלעגט מאַכן. זי פּלעגט
 זיך אָפט שטעלן אין דער אָדער יענער פּאַזע און קוקנדיק אויף
 אַרקאדין, וועלכער פּלעגט דעמאָלט נישט אַראָפּלאָזן פון איר די
 אַנציקטע או גן, — אָנהייבן צו לייענען לידער. געלייענט האָט
 זי שלעכט, זי פּלעגט זיך אָפט פאַרפּלאַנטערן און איבערחזרן אַ
 צוויי מאָל און דערביי איז דאָס ביי איר אויסגעקומען אָנגעבליאָזן
 און אומנאַטירלעך, אז ס'איז געווען ממש א רחמנות אויף איר
 און נישט באַקוועם בפרט נאָך, וואָס ס'איז אויסגעקומען פשוט
 צוליב אַנשטענדיקייט, זי צו לויבן.
 איצט ווען איר וועט ווידער איינפאַלן צו לייענען לידער,

וועט אים אויסקומען זי צו לויבן אין זאגן, אז זי האט א גרויסן
טאלאנט, ווייל ווען נישט, וועט זי ווערן צעטרעגן אין מיוועט
צו איר גישט קאנען צוטרעטן. און דאָרט וועט געוויס די מיעס-
טשאַנקע זיך צוהערן פון יענער זייט וואָנט...

אין טאמאָרע וועט זיך דאָן טראַכטן וועגן דעם, ווי שוין
און פאָעטיש זייער ליבע איו.

דאָס איינציקע מיטל אויסצומיידן אלע אונטערוואַסער-שטיי-
גער, ד. ה. דאָס נישט וויסן, וועגן וואָס צו רעדן מיט איר, די
העכערע געשפּרעכן אין דאָס דעקלאַמירן לידער, איו געווען-וויין.
נעמענדיק דאָס אין זאָכט, האָט קיסליאַקאָוו קודם-כל באַזאָרגט דאָס-
דאָזיקע אַרטיקל און אָנגעגרייט וויין.

זאָכט אַ זייגער איו טאמאָרע געקומען. זי האָט זיך אָפּגע-
שטעלט אינמיטן צימער, אַ קיק געטון אויף קיסליאַקאָוו פון
אונטער איר קאפּעלעש און אים אַרומגענומען מיט ביידע הענט.
פון איר האָט זיך געטראָגן אַ האַרבסט-קעלט. ער האָט פון איר
אַרפּגענומען דעם זשאַקעט און איר אוועקגעזעצט אויף דער קא-
נאַפּע פאַרן טיש. אויף וועלכן ס'איז געווען צוגעגרייט אַן אָונט-
ברויט. ער האָט צו איר גערעדט ליבלעכע ווערטער, וואָס זענען
אים איינגעפאַלן אין קאָפּ אַריין, איר געגלעט די פיס און אַרויס-
געוויזן א סך לעבהאפטיקייט, פּוּדי נישט אַרויפצוברענגען אויף אַ
לאַנגן געשפּרעך וועגן הויכע ענינים, אָדער נישט פאַרשוויגן צו
ווערן פון נישט וויסן וואָס צו רעדן.

— ענדלעך זענען מיר אַליין! — האָט טאמאָרע געזאָגט —
ענדלעך קאָנען מיר זיך דורכרעדן, נישט אומקונדיק זיך יעדע
רגע.

— אָבער נישט זייער הויך — האָט קיסל אַקאָוו געזאָגט
אומקונדיק זיך אויף דער וואָנט.

טאמאָרע האָט אַ וואָרף אָפּ טוענדיק דעם קאָפּ הינטער-
וויילעך, א טרייסל געטון לינק-אויס אירע געשוירענע העלע
פלאַקס-האַר און אַבי זיי זאָלן זיך לייגן אין אַ שיסן שרינט,
האָט זי זיי איבערגעקעמט מיט דער האַנט און אַ זאָג געטון:
— דו ווייסט, איך הייב זיך אָן צו אַנטווישן. היינט

בין איך ווידער געווען אויף דער בערזע* זעקס שעה—און טיאי
גארנישט ארויסגעקומען. כ'האָב געווען וואָס פאַר אַ גאַרנישטן מען
נעמט אָן אויף שטעלעס, ווייל זיי קאַנען זיך באַגייין
מיט מענטשן, ווייסן, ווי זיך מיט זיי צו האַלטן און איך האָב
זיך דאָס נאָך נישט אויסגעלערנט.

קיסליצקאָו האָט אָנגעגאַסן וויין. אַזוויי קיין גלעזער איז
נישט געווען, ווייל יעלענע וויקטאַראָווע האָט מיטגענומען מיט
זיך די שליסלען פון אייבערשטן טייל קרעדענץ, איז זיי ביידע
אויסגעקומען צו טרינקען פון איין טעצעלע, ביי וועלכן ס'איז
דערצי נאָך געווען אָפגעבראַכן דאָס אייערל.

— און וואָס פאַרע געמיינע מענטשן דאָס זענען, — האָט
טאַמאַרע פּלוצלינג געזאָגט, צונויפקוועטשנדיק מיט ביידע הענט
דעם קאַפּ און צעשאַקלענדיק זיך מיט אים:

— פון וועמען רעדסטו עס?

— אַזוי, בכלל וועגן מענטשן.

קיסליצקאָו האָט נישט ווילגנדיק אַ טראַכט געטון, צי מיינט
זי אפשר אים.

טאַמאַרע האָט דערזען אויפן מיט זיין קאווקאַזער קינזשאַל,
מיט וועלכן ער האָט אָפגעשניטן די בלייענע קעפלעך פון די
פּלאַשן און אַנעם טיענדיק אים אין דער האַנט האָט זי געפרעגט:
— דאָס איז אַן אמתער קינזשאַל?

— נאַטירלעך, אַן אמתער.

— מ'קאַן מיט אים דערהרגענען אַ מענטשן?

— געוויס, ווען מען טרעפט נאָר אין האַרצן.

— ווו איז דאָס האַרץ?

— אַט דאָ, — האָט קיסליצקאָו געענטפערט, וויזנדיק איר
אַ פונקט אונטער דער לינקער ברוסט.

טאַמאַרע האָט אַ זיפּץ געטון און אַוועקגעלייגט דעם קינ-
זשאַל.

— אַך, ווי ס'וועלט זיך לעבן! אָבער אַ שיין און פול לעבן

(*) אַ זאַמלונקט פון אַרטיסטן, סירוב פון אַזעלכע וואָס זוכן שטעלעס.

ס'זאל אריבערמייצן די ברעגט פון פוס! דער גאנצער גרויל
ליגט אין דעם. וואָס ס'איז גאַרנישט דאָ! — האָט זי ווידער
געזאָגט, צונויפּפּרעסנדיק מיט די הענט דעם קאַפּ — גאַרנישט!
— וואָס פעלט דיר דען?

— כווייס נישט ווי עס אויסצודריקן.
נישט וויסנדיק וואָס צו טון נאָר פילנדיק, אז די זאך האט
זיך אַ קירעווע געטון אויף עפעס העכערס. האָט קיסליאַקאָוו איר
אַנגעגאָסן נאָך ווין אין טעצל מיטן אָפּגעבראַכענעם אייערל. און
טאַקע באמת: וואָס האָט ער געקאָנט טון, ווען אין אים אַליין
איז אויך גאַרנישט געווען.

טאַמאַרע האָט לאַנג אויף אים געקוקט. זי האָט אפילו
אים אַ נעם געטון מיט די הענט פאַרן קאַפּ און אַ דריי געטון
אים מיטן פנים צו זיך. ער האָט נישט געוויסט וואָס זי וויל,
וואָס טוט מען, ווען זי נעמט באַלד אים דערקלעבן: „איך האָב דיר
ליב אין מאַרגן וועל איך, פון דיין הנאה וועגן, זיך איבערציען
צו דיר“.

— מאַרגן וועט וואַרשיינלעך צו מיר קומען צו פאַרן מיין
ווייב — האָט ער פּלוצלינג געזאָגט.
די ווערטער זענען ביי אים אַרויסגעפּלויגן אַליין פון זיך,
ער האָט אפילו נישט באַוויזן אַ טראַכט צו טון, צו וואָס ער
האָט זיי אַרויסגעזאָגט.

— קום מיט מיר אויסן שפּאַציר כאַטש איינמאַל, אזוי ווי
דו האַסט גערעדט מיט אַרקאַדין, — האט זי ענדלעך זיך אָפּ-
גערוטן.

קיסליאַקאָוו האָט זיך פאַרלוירן.
— נו, הער שוין אויף, טרינק! וואָס ביסטו עפעס היינט
אַזאַ צערודערטע? — האָט ער געזאָגט.

טאַמאַרע האָט פּלוצלינג פאַרביסן די ליפּן, מיט אַ מאַדנעם
שמיכל האָט זי אַ קוק געטון אויסן טעצל מיטן צעבראַכענעם
אייערל און אַ מאַך טוענדיק אַ האַלבן קרייז, מיט דער האַנט,
האָט זי עס אַרעפּגעשטויסן אויף דער פּאַדלעגנע. דאָס טעצל איז
צעבראַכן געוואָרן אויף שפּליטערן.

אין פון יפוער זייט וואָנט האָט עמיץ אָנגעהויבן צו
וואָרטשן. מסתמא האָט די מיעסטשעווקע געמיינט, אז ער האָט
אין אָפּוועזנהייט פון דער פּרוי געברענגט צו זיך אַ מויד און
יענע ליאַרעמט און „גוט אָן מעשים“.
טאַמאַרע האָט אַ שפרונג אויף געטון פון שטול. אירע אויגן
האַבן געבלאָנדזשעט און בענקשאַפט. זי האָט זיך אַ פּגעשטעלט
אין געקוקט אומבאַוועגלעך פאַר זיך אין איין פּונקט.
— וואָס איז מיט דיר? — האָט קיסליאַקאָוו געירענט.
זי האָט, נישט ענטפּערנדיק, פאַמעלעך איבערגעפּרט אויף
ים איר בליק, דערנאָך אָפּשטופּנדיק אים פון זיך, האָט זי זיך.
אנגעטון דעם זשאַקעט און איז נישט געזעגנענדיק זיך אַרויס-
אַעגאַנגען.

XIV

פאָלויכין האָט מיט ענערגיע און גראַדלינקייט, מיט וועל-
 כע ער האָט זיך אויסגעצייכנט שטענדיק, דורכגעפירט די רעאַר-
 גאַניזאַציע פון מוזיי, אים פאַרוואַנדלט פון אַ „קבר“ אין אַן
 אַנווייזער פון אַ היסטאָרישן און רעוואָלוציאָנערן פראָגרעס.
 דער גאַנצער מוזיי איז געווען איבערגעקערט מיטן קאָפּ
 אראָפּ און מיט די פיס אַרויף. אַלע שענק זענען געווען אָפּ-
 גערוקט פון זייערע ערטער און געשטאַנען מיט אָפענע טירן.
 און גיך האָט זיך פון דאָזיקן כאַאָס אָנגעהויבן אַרויסווייזן אַ
 קלאַרע ליניע, לויט וועלכע עס זענען געווען אויסגעשטעלט די
 עקספּאָנאַטן.

פאָלויכין האָט זיך דערביי לנמרי נישט אינטערעסירט מיט
 דער פאַרנאַנגענהייט, ער האָט די גאַנצע פאַרגאַנגענהייט איבער-
 געלאָזט פאַר קיסליאַקאָון, ער זאָל זיך מיט דעם פאַרנעמנן.
 פאַר פאָלויכנען האָט, אַ הויך דער רעוואָלוציע גאַרנישט עקזעס-
 טירט. פאַר אים זענען אַלע זאַכן און דערשיינונגען געווען אויף
 אַזויפיל אינטערעסאַנט, אויף וויפיל ס'האָט זיך אין זיי אָפּגע-
 שפּילט דער רעוואָלוציאָנערער פראָצעס, — אויף ווי ווייט זיי
 זענען געווען גייטיק פאַר דער רעוואָלוציע.

נאָר פאַר אים איז די גאַנצע געשיכטע אַ מין הקדמה
 צו דער רעוואָלוציע, אַדער, ריכטיקער געזאַגט, אַזעלכעס, וואָס
 פאַרהאַלט זי און לאָזט זי נישט גיין ווייטער.
 יעדן טאָג בלעגט ער פאַרשווינדן ווערן אויף עטלעכע

שעה, אַרומלויפן איבער די מווייען, עפעס טראַכטן און פאַר זיך
גליין איבעררעדן:

— צום טייל!

אָדער:

— צו גאַרנישט!...

אין מוזיי אַרײַן פֿלעגט מען, כמעט יעדן טאָג ברענגן צו
פירן, לויט זיינע אָנױזונגען, אַלץ נייע און נייע זאַכן, אָפּטמאַל
זענען די זאַכן געווען אַזעלכע משונהדיקע, אַז די אַלטע מיט-
אַרבעטער האָבן נאָר געקוועטשט מיט די פֿלייצעס.

טרעפן אַצינד פֿאַלזשינען אין קאַבינעט איז געווען אומ-
מעגלעך. ער פֿלעגט אַרומפֿליען איבער די זאַלן, ווי אַן אָנסירער
פון מיליטער אינם ברען פון דער שלאַכט, אינגאַנצן פֿאַרגעסן-
דיק אַגב, אַז ער איז דער דירעקטאָר. ער פֿלעגט אונטערשאַפֿן
צוזאַמען מיט די אַרבעטער וואָסער נישט איז שווערע זאַך,
וועלכע יענע האָבן געקאָנט אַראָפֿלאָזן ביים איבערטראַגן זי און
שרייטן:

— אַט אַזוי! שלעם נאָך אַ מאָל!...

די האָר זענען ביי אים געווען נאָס פון שווייס און צו-
נויפגעפֿלאַנטערט אויפן שטערן, דאָס פנים פול מיט שטויב.

אָפּטמאַל פֿלעגט עפעס אַן אַרבעטער, וואָס האָט מיט איין
האַנט אונטערגעהאַלטן אַ משא, זיך אומקוקן און שרייען צום
דירעקטאָר:

— דערלאַנג נאָר דעם האָק! נישט דעם — אַט דאָרט

יענעם אַהער!

און דער דירעקטאָר פֿלעגט דערלאַנגען דעם האָק, מיט
פחד זיך צוקוקן, ווי מען שטעלט אַוועק די עקספּאַנאַטן און
אַליין יעדער רגע זיך וואַרפן אונטערוואַהעלפן די אַרבעטער.
פֿאַלזשין האָט געהאַט אַ פֿעיקייט אַזוי זיך איינצווייגן אין
דער זאַך מיט וועלכער ער האָט זיך באַשעפּטיקט און מיט וועלכער
ער איז געווען פֿאַרנומען אינם געדאַנק, וועלכן עס האָט אים
אין דעם מאַמענט באַהערשט, אַז ער פֿלעגט אים אויסווייגן
בזי אין דער לעצטער מעגלעכקייט אַלץ, וואָס סיחאַט זיך גע-

לָאָס; וואָס ער זאָג נישט האָבן געטון, איז זיין געדאַנק געווען
 פארנומען בלויז מיט איין זאך. אין ווען ער האט מיט עמיצן
 געווען אין אַזע צייט, איז נאר פון יענער זאך, וואס האט
 אים גראד פארכאַפט, — פונקט ווי אלע וואלטן געדארפט זיך
 אנצינדן און ברענען מיט דעם זעלבן, פונקט אזוי ווי ער.
 ער איז אין דעם זין גארנישט געווען קיין דיפלאמאט
 און האט זיך קיינמאל נישט גערעכנט מיט דעם, אז זיין גע-
 שפּרעך קאן זיין נישט אינטערעסאנט פאר זיין מיטשפּרעכער.
 פאר אים איז געווען וויכטיק דאס, וואס דערדאזיקער געשפּרעך
 איז געווען אינטערעסאנט פאר אים, ד. ה. פאן ענין. און ער
 פלעגט ממש אייננעמען כענטשן דורך זיין אייגנשאפט זיך צו
 ווארפן מיט היץ און ברען צו זיין ציל, דורך זיין שטרעבונג-
 קראפט, וואס האט נישט געוואוסט פון קיין שום קאמפראמיס
 און דורך זיין פערזענלעכע נישט פאראַנטוואָרעסירקייט אין דעם,
 צו וואס ער האט געשטרעבט.
 אזוי ווי ער איז אנגעקומען אין מזויז איז זיין מאַרינאר-
 קע, וואס מ'האט געקאנט פארשילעווען פון בידע זייטן, און
 אין גרויסע שווערע שטייגל — אין אזא הולך איז ער אזוי דארט
 ווייטער פארבליבן און זיך נישט אנגעקליידט אין בעסערע קליי-
 דער, ווי דאס וואלט פאסן פאר א דירעקטאר. פאר אים איז,
 ווי ס'ווייזט אויס, געווען אלצאיינס, ווי אזוי זיך צו קליידן,
 אלצאיינס אין וואס פאר א דירה צו וווינען — אבי ס'זאל
 אים נאר נישט שטערן צו ארבעטן. וועגן דער שיינקייט פון
 זיין אנצוג, דירה און אנדערע אזעלכע זאכן האט ער זיך
 לגמרי נישט געזארגט (מיין באבעס דאגה), ווייל ער האט זיך
 אינגאנצן נישט פארשטאנען אויף שיינקייט, נישט געוואוסט מיט
 וואס מען עסט עס, און עס נישט געהאלטן פאר א נייטיקן
 סאַציאלן עלעמענט. ער האט עס אנערקענט בלויז אויף אזויפיל,
 אויף וויפיל עס האט געדינט דער רעוואלוציע, — ער האט,
 למשל, געשעצט די ארבעט פון די קניסטלער בעת די רעווא-
 לוציאָנערע ימים-טובים. דאָ האָט ער אויף באַצירונגען און דעקאָ-

רציעס נישט געזשעלעוועט קיין געלט און אָפּט אויסגעגעבן מער
ווי ער האָט געהאַט רעכט דרויף, זאָגנדיק דערביי:

- שיט, איך בין פאַר דעם פאַרזאָנטוואָרטלעך! ...
צו בילדער, באַזונדערס פון דער אַלטער שול, האָט ער זיך
באַצויגן גאַנץ גלייכנילטיק, כמעט מיט שנאה, די זעלבע באַצויג
האַט ער אויך געהאַט צו אַ פּייזשאַזש-בילד און בכלל צו מאַלעריי.
- צוואַנציק עס מאַלן, ווען מ'קאַן פשוט גיין און קוקן אויף
דעם, - פלעגט ער זאָגן, באַגרינדנדיק זיין נעגאַטיווע באַצויג
צום פּייזשאַזש אין מאַלעריי -- און די דאָזיקע אויסלענדער, צו
וואָס דאַרפן מיר זיי? - האָט ער אַמאָל געזאָגט צו קיסליאַקאָוון -
אַט יענער, איז אַ כּיטרער קינסטלער, פאַר זיין ווערק זאָגט מען
וועט מען אין אויסלאַנד צאָלן אין טאָג אַריין.

- וועלכער איז אַ כּיטרער קינסטלער?
- אַט יענער, וואָס הענגט אין ווינקל זאל.
- רעמבראַנט?
- נאָ, יאָ. צוואַנציק דאַרפן מיר אים? איך פאַרשטיי אים
נישט; א בילד, ווי אַ בילד, די אַרבעטער וועלן אים אויך נישט
פאַרשטיין.

- און לערנען זיך אויף אים?
- אַלס מוסטער קאָן מען איין בילד לאָזן הענגען אין

טויזי.

XV

ווען קיסליאקאוו איז געקומען אין מוזיי נאָכן נישט גע-
לונגענעם באַגעניש, מיט טאַמאַרן, האָט פּאָלובין אים באַגענוט
מיט די ווערטער?

— כ'בין אַקאַרשט געווען אין מוזיי.
נו, און וואָס?

— ער טויג אויף פּפרות, ביי זיי איז דאָרט די גאַנצע
רעוואָלוציע פּאַרגעשטעלט אין פּאַטאַגרעפֿיעס, בילדער און זינג-
גראַמעס. ווער וועט עס זיין אַ בעלן, אַרומגייענדיק איבערן מו-
זיי, צו אנאַליזירן די דיאַגראַמעס, דו גיב צווייט און אַוועלכעס.
ביי וואָס איך זאָל זיך אַדורכגייענדיק אַפּשטעלן און מיטאַמאָל
דערזען אַלץ, וואָס טאיז בייטיק. אַז די זאַכן זאָלן שלאַגן איי-
בער די אויגן — האָט פּאָלובין געזאָגט, אַ האַק טוענדיק איי-
דערלופטן מיטן עק פון דער דלאַניע אינדערברייט.

— זאָרג זיך נישט האט פּאָלובין ענטוויקלט זיין אַריגינעלן
געדאַנק — ווען מ'וועט אָנהייבן אויסצושטעלן די געשיכטע פון
די צאָרן, וועט מען שוין אויסהענגען גענוג שמאַטעס. דאָרט
שטייט ביי אונדז אַ קאָטש, וועמעס איז זי?
— פּיעטער דעם ערשטנס.

— נו, אַט, וואָס האָב איך געזאָגט? ... און דאָ וואָלט מען
כאָטש אויפגעהאַנגען אַלטע הויזן פון אַ רעוואָלוציאָנער, זיין טיני-
טער כאָטש... אַז נישט קומט אויס, ווי ס'זאָגן האָבן געלעבט
נישט מענטשן נאָר גייסטער. נאָך זיי זענען געבליבן בלויז פּאָ-

טאָרצמיטס. און איך, ברודערקע, האָב געפאַקט אַ מציאה! אַ חוילע זאָך.

- וואָס פאַר אַ מציאה? - האט קיסליאָקאָוו געפרעגט, צוגעבנדיק שוין באַצייטנס זיין פנים אַן אויסדרוק פון אַ לעב-האַסטן אינטערעס, ווייל ס'איז געווען נישט באַקוועם זיך צו גאָ-ציען גלייכגילטיק צו דעם און דערמיט פּאַלזוכינען אַנטווישן. פּאַלזוכין איז שוויגנדיק צוגעגאנגען צום שאַנק און אויפ-געפראַלט די טיר.

- טו נאָר אַ קוק!

קיסליאָקאָוו איז צוגעגאנגען צום שאַנק און דאָרט דער-זען עפעס אַן אָפּשניט פון אַ הילצערנעם קלאַץ מיט אַ האַק. וואָס איז אין אים געווען אַריינגעשרויפט.

- וואָס איז דאָס?

- זייער שיין: „וואָס איז דאָס?“ טרעף.

קיסליאָקאָוו האָט זיך געמאַכט אַז ער ברעכט זיך פּלומרשט דעם קאַפּ איבער דער פּראַגע, וואָס דער קלאַץ מיטן האַק זאָלן באַדרייטן עפעס, און האָט גאַרנישט געענטפערט. - אויף דעם האָט מען געהאַנגען! פון אַ תּליה האָט מען דאָס אויסגעזעגט...

ביי קיסליאָקאָוו, איז אַריבער איבערן רוקן נישט קיין אַני-גענעמער ציטער און ער האָט מיט אַ אומפאַרשטענדלעך צוציענ-דיקער אויפּמערקזאַמקייט זיך אַיינגעקוקט אַנאָס דאָזיקן האַק.

- וואָס? ס'פילט זיך?

- יאָ, ס'פילט זיך... - האָט קיסליאָקאָוו געענטפערט און נישט באַווסטזיניק פאַרלענגערט אין איבערגעטרייבן זיין געטיל, פּרי נישט צו אַנטווישן פּאַלזוכינען.

- אט וואָס מ'דאַרף זאַמלען פאַר דער געשיכטע פון דער רעוואָלוציע, אָבער נישט קיין בילדלעך. באַלד וועל איך דיר ווייזן נאָך אַ זאָך.

אין קאַבינעט איז אַריינגעקומען אַ טעכנישער אָנגעשטעלטער און געזאָגט:

-- חבר פּאַלזוכין מ'האַט געפּראַכט צו פירן.

א, גוט, גוט! קום, שלעפס אהער! - האָט ער גע-
שריגן צו די פּורמאַנעס, אַרעפּלויפּנדיק איבער די שטיגן אונטן-צו.
די פּורמאַנעס, האָבן אַרויפּוואַרפּנדיק אויף די פּלייצעס
א גראַבע בעלקע, זי אַרויפּגעטראָגן אינדערהייך. דאָס איז געווען
אַ בוידעם-בעלקע דורכגעשלאָגן אין דריי ערטער פּון קוילן. מ'האַט
זי אויסגעזעגט פּון בוידעם אין איינעם פּון די מאַסקווער הייזער.
- אָט האָסטו דיר דעם מאַסקווער אויפשטאַנד, קאָנסט אים
אַנטאַפּן מיט די הענט!

פּאַלזיכניען האָט הנאה געטון דידאַזיקע בעלקע, ווי עס טוט
הנאה אַ אַרכעאַלאָג, ווען ער געפינט אַן אַלטערטימלעכקייט פּון
אַ 5000 יאָר צוריק.

- פּאַרשטייטו כאָטש, וואָס מ'האַט אַהערגעבראַכט צו ש'עפּן?
האַט ער געפרעגט אַ פּורמאַן אין אַ ברעזענט, וואָס זיינע עקן
פּאַלעס זענען געווען אַביסל אַריינגעשטופּט אין גאַרטל.
- מ'האַט עס געבראַכט פּון פּריעסנע. מיזעט דאָך וואָס דאָס
איז - האָט דער פּורמאַן געזאָגט.

- אָט אזוי טאַקע דאַרף מען טון, אַז יעדער זאָל וויסן,
וואָס ס'איז.

און אויפן צענטן טאָג, האָט מען אין מוזיי אַריין געבראַכט
צו פירן אמתע קראַטן פּון שליסלבורגער פעסטונג, און מ'האַט
איינגעאַרדנט אַן אמתע צעל מיט אַרעסטאַנטן פּון פּאַפיר-מאַסע.
די צעל האָט מען איינגעאַרדנט אין נידעריקן קעלער-רוים אַ
בכוון שוואַך און בלאַס באַלויכטענעם יעדער וואָס איז אַהין גע-
גאַנגען, האָט געפילט דעמדאַזיקן שוואַכן שיין, די שטיקנדיקע
געוועלבען און די קאַלטקייט פּון די שטיינערנע ווענט, ווי אַ
פרוודור צו עפעס אומהיימלעכס. און דאָס אומהיימלעכע האָט
זיך פּאַרגעשטעלט פאַר זיינע אויגן אין אַ פּאַרם פּון אַן אייזערנע
שטייג, וואָס איז געווען באַלויכטן מיט אַ שוואַכן שיין פּון אַ
נאַפּט-לאַמפּ מיט אַ פּאַרקאַפּטשעט גלעזל. דאָ האָט געהערשט די
שטיקקייט פּון אַ קבר. דער באַזוכער, וואָס האָט אַהין אַריינגע-
קוקט, איז נישט ווילנדיק פּאַרשוויגן געוואָרן און מיט אַן אומ-
באַשטימט אומהיימלעך געפיל באַקוקט דאָס שמאַלע אייזערנע בעט

ביי דער וואַנט, א טיש און הויך אונטערן סופיט — א דורכגע-
בייערט לײַך מיט אייזערנע קראַטעס, וואָס האָט געדינט אַלס
פּענצטער.

ווען מ'האַט פאַרן טיש מיטן פאַרקאָפּטשעטן לעמפל אַוועק-
געזעצט אַ פיגור פון א מענטשן אין אַ גראַען כאַלצאַט, מיט א
פנים, געמאַכט פון וואַקס, האָט פּאַלובין אַ געשריי געטון:

— מיטן רוקן צו אינדו זעץ אים אַוועק!

און ווען מ'האַט אים טאַקע אַזוי אנדערגעזעצט און שוין
נישט געזען זיין וואַקסן פנים מיט זיינע גלעזערנע אויגן און
נישט נאַטירלעך-גלייכע קינסטלעכע האָר און וואַקסן און מ'האַט
נאָר געזען דעם שטאַרק איינגעבויגענעם רוקן און אַ טייל פאַק,
ביי אַ שוואַכן קבר. שיין — האָט זיך באַקומען פּמעט דער זעל-
בער איינדרוק, ווי ביים אַנבליק פון תּליה-האַק.

פּאַלובין האָט נישט איבערגעקליבן קיין זאך, קיין שום
קלייניקייט. ער האָט גיך אויפגעכאַפט קיסליאַקאָווס געדאַנק און
איז אַוועק מיט דעם ווייטער, ווי קיסליאַקאָוו אַליין האָט זיך
עס פאַרגעשטעלט. און קיסליאַקאָוו איז געווען אַנגענעם וועגן
דעם צו זאָגן פּאַלובינען. פּאַלובין האָט מיט דער גרעסטער האַרט-
געקייט אַרומגעזוכט אַלע געוויינטלעכע קלייניקייטן, וואָס האָבן
געהאַט אַ שייכות צום לעבן פון די פאַקאָנטע רעוואָלוציאָנערן.
— איך האָב בדעה אויף אַלע מיינע קאָמיסאַרן אַרויסצו-
לייגן אַ מין קאָנטריבוציע — האָט ער אַמאָל געזאָגט — טו וואָס
דו ווילסט, נאָר גיב אַריין אין מוזיי דיינע הויזן, דיין היטל, דיין
טינטער.

דאָס מוזיי איז געוואַקסן. דאָס פאַרצעליי וואָס איז פריער
געשטאַנען אין גלעזערנע שענק, האָט מען אַרויסגעטראָגן אין די
שפייכלער, געבליבן איז נאָר יענן, וואָס האָט געקאָנט ווייזן,
וויאָזוי און מיט וואָס די פּאַלעבאטיים, קסריים און גוטפאַזיצער
וואָבן אויסגעפּוצט די טישן אין דער אַדער יענער עפּאָכע. אין
דאָ האַרט ביי דעם איז געשטאַנען אַ פּריערשער טיש.

XVI

צוריקקומענדיק נאָכן אַמט אַ היים, האָט קיסליצקאָוו דער-
 זען, אז די טיר אין זיין צימער איז געעפנט. ביי אים איז
 פאַרגליווערט געוואָרן דאָס האַרץ. ער האָט געמיינט, אז מ'איז
 צו אים געקומען אוועקנעמען ביי אים דאָס צימער אין צווא-
 מענהאנג מיט די ארויסטרעטונגען פון דער פּיאָנערן-אַפּטיילונג
 אויף בודעניס נאָמען.

נאָר ווען ער איז אריין אין צימער האָט ער זיך באגעגנט
 פנים לפנים מיט יעלענע וויקטאָראָווע.

זי האָט זיך צוריקגעקערט אויף גאנצע צוויי וואָכן פריער
 ווי זי האָט געהאט אויסגערעכנט. יעלענע וויקטאָראָווע, איבער-
 געטון זיך פון וועג אין א שטוב-קליידל אָן אַרבל, איז געשטא-
 בען, איינבייגנדיק זיך איבער א געשטענער וואליזע און זיך גע-
 גריבלט אין די זאכן. און דאָס ערשטע, וואָס האָט זיך קיס-
 ליצקאָוו געוואָרפן אין די אויגן, זענען געווען אירע הענט --
 גראַבע, פלישיקע און רויטע מיט א גענדזן-הויט פון דער אונ-
 טערשטער זייט, העכער פון די עלנבויגנס.

דער הונט דושערי, אָנהייבנדיק בילן מיט פרייד, האָט
 זיך א וואָרף געטון צו אים, ארויטווארפנדיק זיינע פאָדערשטע
 לאפּעס אים אויפן בויך. דער בולדאָג האָט נאָר קרום א קוק
 געטון און זיך אָפגעקערט, פונקט ווי ס'וואָלט געקומען נישט דער
 בעל-הבית, אויף וועמעס מיטלען ער ווערט אויסגעהאלטן, נאָר

זייערער און יעלענע וויקטאָראָונעס עפעס א קעסט-קינד, מיט
וועלכן מ'דארף זיך נישט אזוי צערעמאָנירן.
אויף איר מאנס טריט האָט יעלענע וויקטאָראָונע זיך
שנעל א קער אום געטון, זיך צו אים א וואָרף געטון און, אָפּ-
שטויסנדיק דזשערין, האָט זי ארומגענומען דעם מאן מיט אירע
גראַבע הענט.

— ענדלעך! נו, וואָס מאכסטו? געזונט? גו, געלויבט דער
אייבערשכער, געלויבט דער אייבערשטער!
זי האָט נאָך אלץ נישט אָפגעלאָזט דעם מאן און ווי,
שוין אָפגעוויינט אביסל, אָנגעשפארט אויפסניי איר גראַפן בויך,
פון אונטן ארויף אָן זיינעם און געשטערט אים זיך באוועגן.
פריער האָט ער ס'דאָזיקע נישט באמערקט.

— כווייס נישט, וואָס מיט מיר איז געוואָרן! — האָט
יעלענע וויקטאָראָונע געזאָגט, אנידערוועצנדיק זיך מיט ברייט
פאנאנדערגעשטעלטע קני אויפן שטול, ווי עס זיצן באלעבאס-
טעס מעסטשאנקעס (דאָס האָט קיסליאָקאָו אויך באמערקט, הגם
פריער האָט זיך עס אים קיינמאָל נישט געוואָרפן אין אויג) —
כווייס נישט, וואָס מיט מיר איז געוואָרן. מיך האָבן אָנגע-
הויבן מאטערן פאָרגעמילן, ס'קריכן מיר אין די מחשבות מאָדנע
זאכן. מיך האָט באהערשט, אזא פחד פאר דיר, אז איך האָב
נישט געקאָנט בלייבן ווייטער קיין מינוט. כ'האָב אַלץ איבערגע-
לאָזט און מיך אַהערגעקליבן צוריק אַהיים אין שטוב.

און אין אויסגערגענטקייט פון איר הוציילונג, האָט זי זיך
איבערגעזעצט פון שטול אויף דער אַטאָמאָנע, ווי קיסליאָקאָו האָט
זיך געזעצט און פאָרגעזעצט:

— וועסט מיר גלייבן צי נישט, — נאָר ווען כ'בין געפאָרן
פון וואָקזאָל, האָב איך געציטערט ווי אין פיבער און ווען אי-
בער אונדזער גאָס איז אַטקעגן אונדז דורכגעפאָרן דאָס קעטשל
פון דער פּאָנאָטאָוויי, האָב איך אַזש אַ געשריי געטון.
ס'אַרע נאַרלע דו ביסט, — האָט קיסליאָקאָו געזאָגט,
גלעטנדיק דעם ווייבס דיקע האַנט, אַלס דאָנקבאַרקיט פאַר איר
ליבע און ווי באַרעכענדיק איר תּמימות.

– מיר האָט זיך פאַרגעשטעלט – האָט יעלענע וויקטאָ
ראָונע ווייטער דערציילט – ווי דו קערסט זיך צוריק אַהיים
פון דעם גוטן פריינט אַרקאָדי שפּעט אינדענאַכט און ס'באַפּלן
דיך אין דער פּוסטער גאַס באַנדיטן.

– כ'בין ביי אים געווען נאָר איינמאָל און חוצדעם בין
איך א גענוג געשיקטער און וואָלט זיך געקאַנט אָן עצה געבן
מיט באַנדיטן. געדענקסט ווי אין 1919 טן יאָר האָב איך זיך אַרויס-
געדרייט פון דריי באַנדיטן און זיי ס'כבד געווען מיט פייערדיקע
פעטש?

יעלענע וויקטאָראָונע האָט אויף אים געקוקט שמיכלענדיק,
זי אפנים, האָט נישט געהערט וואָס ער האָט גערעדט און איז
נאָר געווען גליקלעך ביים באַווסטזיין, אַז דער געליבטער מענטש
זיצט פאַר איר לעבעדיק און ס'האָט אים פאַר דער צייט פון
איר אַפּוועזנהייט גאַרנישט געשאַדט.

– זאָג מיר, האָסטו עפעס געבענקט נאָך מיר? טוט דיר
הנאה וואָס איך בין געקומען?

– נאַטירלעך. א גוטע שאלה, כ'לעבן.

– ווי גליקלעך איך בין, וואָס איך האָב זיך צוריקגעקערט
און וואָס מיר זענען ביידע ווידער צוזאַמען, איך האָב געטראַכט
וועגן דעם, אַז מיר וועלן אלע אָונטן זיין צוזאַמען, מיר וועלן
גיין אין טעאַטער, אין אַפּוועזנהייט האָב איך ערשט געפילט
שטאַרקער מיין ליבע צו דיר. און דאָרט אייגנטלעך איז דאָך
אַלץ אַזוי העסלעך: אומעטום, עמך' אַ אַרזינערער עולם, באַזונ-
דערס אין די ימים-טובים. קאַנסט זיך נישט פאַרשטעלן, ווי איך
האָב פיינט דעם המון.

יעלענע וויקטאָראָונע האָט אויך דערציילט, אַז זי האָט
געזען די פרוי זויעניגאַראָדוקע. זי האָט געווינען דעם פּראָצעס
פילן טאָן און ער האָט איר געמוזט אָפּגעבן דאָ צימער,
פון וואָנען מ'האָט אים שוין עקסמיסירט.

דערנאָך האָט זי דערציילט, אַז זי וויעניגאַראָדוקעט מאָן
האָט צוגענומען – ריכטיקער געזאָגט – אַרויסגענומען פון דער
קאָמאָדע אלע גילדענע און בריליאַנטענע חפצים, וועלכע האָט

געשאַנקען דער פרוי און אַז איצט קעמפן זײ פאַר דעם מעבל
און די איבעריקע שטוב-זאַכן, ווייל ער האָט איינגעגעבן אין גע-
ריכט אַז דאָס אַלץ איז זײנס.

— צי שטעלטו זיך פאַר דעם גאַנצן שרעק דערפון? זיי
זענען דאָך אינטעליגענטע מענטשן, גוט דערצויגענע. ס׳ווערט
ממש שרעקלעך צו לעבן אויף אַזע וועלט. כ׳פאַרשטיי עס נישט!
גײ בעסער און ווער אַ וועשערין, אַ גאַסן-קערערין, נאָר נישט
פאַגראַב אין בלאַטע דיין גשמה מיטן דאָזיקן משפטן זיך צוליב עפעס
שטוב-זאַכן.

יעלענע וויקטאָראָוונע האָט ציוניפגעלייגט די הענט אויף
דער קני און, אויפגערעגט, אַ געוויסע צײט געשוהיגן.
— נו, שוין-זשע איז שוין גאַרנישט געבליבן, וואָס טײערס
אַ הויך פּאַס? איך געדענק, מיך האָט גיבעראַשט די פּראָזע
אין „אַננע קאַרענינאַ“, ווען זי טראַכט מיט שרעק וועגן דעם,
אַז ווראַנסקי קאָן איר נאָך זאָגן ביים גוט:

— וויפיל דאַרפט איר האָבן געלט?

און איצט זענען די מענטשן פון זעלבן קלאַס און אַפ-
שטאַמונג געוואָרן אַזעלכע קרייזלעכע: זיי גנבענען, רײסן אַרויס
איינער ביים אַנדערן געשאַנקענע זאַכן, משפטן זיך איבער אַ
צימער... וואָס איז דאָס? ווי קאָן מען עס אַנרוסן?

נאַטאַנסאָן האָט געקויפט זײן ווייב אַ סויבל-זשאַקעט. אויף
וואָס פאַרע מיטל — וואָלט געווען אינטערעסאַנט צו וויסן. און
ווייטער: בײ זיי זענען היינט פאַראַן געסט, מ׳האַט אַנגעקויפט
פאַרבייטעכצן, קאַוויאַר וואַלגערט זיך פּמעט אין קאַמער, די טײ-
ערסטע פיש, אינדיטשקעס. און פאַר דעם צימער צאָלן זיי דאָס-
זעלבע וואָס מיר...

קיסליאַקאו האָט צוגעהערט זײן פרויס רײד, צוגעשאַקלט
איר לעבעהאַפט מיטן קאַפּ און אין דערזעלבער צײט זענען אים
די געדאַנקען געווען באַשעפטיקט מיט דעם, אַז מ׳דאַרף זײ עס
איז וואָרען טאַמארן, אַז צו אים איז געקומען צוריקצופאַרן זײן
ווייב. דערנאָך האָט ער דערפילט אַ געוויסע צערייזטיקייט קעגן
זײן פרוי, דערפאַר וואָס זי איז געקומען צו פאַרן צוליב וואָס

אין זי קלייבט זיך נאך צו גיין מיט אים אין טעטער און וואָרן
אין די אָוונטן אין שטוב. הייסט עס, אַז ס'וועט אויסקומען צו
מאָכן אויסערגעוויינטלעכע אָנשטרענגונגען, כדי אויסצוטראַכטן און
געפֿינען אויסריידן און תירוצים, כדי צו טרעפן זיך מיט טאַמאַרן.

— דו וויסט, כ'בין גאַנץ ערנסט געווען אומרויק וועגן די
זאַכן, וואָס איך האָב איבערגעלאָזט אויף צו באַוואַרענען. ווער
וויסט... איצט קאָן מען זען דערוואַרטן. אַן אַנדער וועלט גאָר
געוואָרן. נאָר געלויבט דער אייבערשטער: ס'האָט זיך אַרויסגע-
וויזן, אַז די זאַכן זענען גאַנץ, זי האָט מיר זיי איצט אָפגעגעבן
אַן שום טענות און פונדעסטוועגן ביז איך דאָרט זייער מאַגער
געוואָרן, וואָס זאָגסטו? — האָט יעלענע וויקטאָראָווע, שוין מיט
אַן אַנדער טאָן, איבערגעפערעגט.

זי האָט זיך אויפגעהויבן און זיך אַ דריי געטון. — מאַריע
סעמיאָנאָוואַ האָט נאָר-וואָס מיך באַגעגנט און זיך אפילו געוונ-
דערט, וואָס איך בין אזוי אָפגעצערט.

קיטלעך און האָט שטענדיק שטאַרק געוונדערט די צוטרוי-
לעכקייט, מיט וועלכער זי פלעגט זיך באַציען צו די באַמערקונג-
גען און ווערטער פון אירע באַקאַנטע, אַז זי איז יונג און אָפ-
געצערט געוואָרן. שוין צייט, דאַכט זיך, זי זאָל וויסן, אַז דאָס
איז פשוט אַ פליכט פון קעגנזייטיקער העפלעכקייט, באַזונדערס
ביי די פרויען, ווען מען באַגעגנט זיך, צו זאָגן:

— אַך, ווי שוין איר זעט אויס! איר זענט אויף צען יאָר
יונגער געוואָרן.

זי אליין האָט אויך עטלעכע מאָל דאָסוועלבע געזאָגט עפעס
אירע אַ באַקאַנטע, כדי דערנאָך, קיטענדיק אַ היים, צו זאָגן דעם
מאָן:

— כ'האָב באַגעגנט מאַריע סעמיאָנאָוואַ, זי איז געוואָרן דיק
ווי אַ דבר-אחר, ס'נעמט אזש אַן אַן עקל צו קוקן אויף-איר.
כ'האָב איר געזאָגט: ווי שוין איר זעט אויס, איר זענט שטאַרק
אָפגעצערט געוואָרן, — כ'האָב זיך אפילו אליין דערשראָקן, אַז
זי וועט עס אָנגעמען פאַר אַ שפּאַס. ס'הייבט זיך נישט אָן. זי

האַט ליבלעך אַ שמיכל געטון און ווייזט אויס געבליבן שטאַרק
צופרידן פון מינע ווערטער.

— נו און איך — ווי מיינסטו, ווי זע איך אויס?

— דו ביסט ווונדערבאר יונגער און פרישער געוואָרן.

— דאָס איז פון דער פרישער לופט — האָט יעלענע
וויקטאָראָונע באַמערקט — און צוגעגעבן גאָר מיט אַן אַנדער
טאָן:

— נו, אָט בין איך שוין אינדערהיים. אַך, וואָס פאַר אַ
הנאה עס טוט מיר, וואָס מיר זענען צוזאַמען. און וואָס הערט זיך
ביי דיר מכוח געלט?

קיסליאַקאָו האָט געוואוסט, אַז אים דערוואַרט די דאָזיקע
פּראַגע און מ'דאַרף זיך צו דעם צוגרייטן מיט אַ פּלומרשטן צו-
געטראַכטן תּירוץ, ווי ער האָט פּאַרוענדט די הוצאות, וואָס ער האָט
געמאַכט. באַציענדיק זיך לויט דער אינטעליגענטישער געוויינ-
הייט, מיט פּאַרצוכטונג צו געלט, האָט ער בשום אופן נישט גע-
קאַנט זיך באַצווינגען אויסצובאַלאַנסירן זיינע הוצאות אַזוי, אַז
דער אומגעלומפערטער מיטאַק, וואָס האָט אָפּגעקאַסט דרייסיק
רובל, זאָל אַריינגערעכנט ווערן ביי אים מיט אַנדערע פּאַזיציעס,
און איצט האָט ער געטראַכט, אַז ער וועט עס טון שפּעטער.
נאָך ער האָט נישט דערוואַרט פון יעלענע וויקטאָראָונען די דאָזיקע
פּרייד אירע, וואָס זיי זענען ווידער צוזאַמען.

דעריבער האָט ער אַפּיטל צעשטרייט זיך אָנגערופן.

— נישט פּויגלדיק... כ'האַב סך-הכל פּופּזן רובל.

— פ'הייסטו, פּופּזן רובל? כ'האַב דאָך דיר איבערלאָזט
גאַנצע הונדערט רובל.

אויף איר פנים האָט זיך באַלד באַוויזן אַן אויסדרוק וואָס
האַט געוויזן, אַז זי איז נישט אָנגענעם פּאַרווונדערט.

— נו, טאָ וואָס איז דען, אַז הונדערט רובל? און וויפּיל

צייט איז אַריבער?

— צייט איז אַריבער נישט זייער פּיל... צוויי מאָל ווי

ניקער פון דעם, אויף וויפיל דיר איז איבערגעלאזט געווארן ; צוויי וואָכן.

אין איר פנים איז פון א ליבנדיקס און פריידיקס פּר-
וואַנדלט געוואָרן אין א קאלט פאַרחידושט פנים פון א באַלע-
באַסטע.

— צוויי וואָכן איז אויך נישט קיין קליינער טערמין —
האַט קיסליאַקאָוו געזאָגט דערפילנדיק פּלוצלינג אַ צאָרן און צע-
רייצטקייט קעגן דערדאָזיקער פּרוי, וועלכער ער דאַרף האָבן
אויף פּפרות און וועלכע גיט אויס פאַר זיך זיין געלט און
נעמט נאָך אַפּ ביי אים אַ חשבון וועגן יעדער קאַפּיקע, וואָס
אים קומט אויס אויסצוגעבן.

— דו האָסט עפעס געקויפט ?

— גיין, כ'האַב קיין שום באַזונדערס נישט געקויפט.

— וויבאַלד אזוי פאַרשטיי איך נישט, ווי קאָן מען עס,
גאַרנישט קויפנדיק, אויסגעבן אין צוויי וואָכן פינפּאונאַכציק
רובל, — האָט יעלענע וויקטאָראָווע געזאָגט, אַ ציג טוענדיק מיט
די אַקסלען.

און אזויווי זי האָט אין יעדער זאך קודם-כלּ ליב געהאַט
קלאַרקייט, האָט זי זיך גענומען אויסרעכענען :

— עסן האָט דיר געקאָסט נישט מער, ווי צוויי רובל אַ
טאָג, אין צוויי וואָכן מאַכט עס אויס אַכטאונאַנציק רובל אין
אין טאָג.

— ווהיין-זשע האָסטו אַהינגעטון דאָס איבעריקע געלט ?
פאַרלוירן ? — האָט שוין אומרויק אין אויפגערעגט, יעלענע
וויקטאָראָווע איבערנעפרעגט.

קיסליאַקאָוו האָט זיך באַמיט צו דערמאָנען אַדער כאָטש
אויסטראַכטן, אויף וואָס מ'קאָן בכלל אויסגעבן געלט. נאָר פון
צעררייצטקייט האָט זיך אים בשום-אופן נישט איינגעגעבן זיך צו
דערמאָנען אין עפעס וואָס, אַדער גאָר צוצוטראַכטן עפעס גע-
העריקס.

ער האָט זיך נאָר דערמאָנט אָן דעם מיטאַג וואָס האָט
אים אָפּגעקאָסט אזוי פיל געלט, נאָר מורא געהאַט וועגן אים

צו דערציילן זיין ווייב, ווייל יענע וואָלט זיכער פאַרגליווער
אַדער פאַרשטיינערט געוואָרן פון איבעראַשונג און באַווונדערונג,
ווען זי וואָלט פון זיין מויל געהערט ארויסרעדן, אָו ער האָט
אויף איין מיטאָג געקאָנט אויסגעבן דרייסיק רובל.

— שוין-זשע קאָן איך נישט קוים איינמאַל אַ לעב טון אַזוי,
ווי מיר ווילט זיך? — האָט ער אַ זאָג געטון. פילנדיק אַז ער
ווערט בלאַס, און אַז באַלד וועלן פאַרקומען ערנסטע געשעענישן,
מעגלעך, אַזעלכע, וואָס וועלן אים שווער אָנקומען זיי צו פאַריכטן.
— ביטע, לעב זיך ווי דו ווילסט, ווער פֿאַזט דיך נישט?—
האַט יצלענע וויקטאַראָווע זיך אָנגערופן, נישט באַמערקנדיק דעם
געענדערטן אויסדרוק פון זיין פנים — נאָר ווייס, אויף וואָס דו
גיסט אויס דאָס געלט. און דו ווייסט עס נישט. וועגן דעם רעד
איך טאַקע.

קיסליצאַקאָוו האָט יעדעס מאָל אין אַזעלכע פּאַלן זיך געו-
פילט אַנטוואָפנט, ווייל ער האָט ווירקלעך נישט געקאָנט זאָגן
אויף וואָס ער האָט אויסגעגעבן דאָס געלט. נאָר ער האָט ע-
נישט געקאָנט זאָגן, נישט מחמת דעם, וואָס ער האָט נישט גע-
ווסט, נאָר דערפאַר, וואָס ער פלעגט שטענדיק אויסגעבן געלט
אויף נישט פֿעגאַלע פּאַציעס, ד. ה. אויף זאַכן, וועגן וועלכע
דאָס ווייב זיינס האָט נישט געדאַרפט וויסן. ס'איז אים דעריבער
אויסגעקומען נישט ווילנדיק צו שפּילן אַ ראָל פון אַ קונע-לעמל
און טיפּוש, וועלכער ווילט אַליין נישט, אויף וואָס ער גוט אויס
זיין געלט.

און וויבאַלד אַזוי, האָט זי געהאַט אַ פּוילן גרונט, צוליב
זיין טובה וועגן טאַקע אַוועקצונעמען ביי אים דאָס געלט אינ-
גאַנצן און צו פּאַדערן פון אים אַ דיין-וחשבון דערוועגן. און אַ
דאַנק דעם, פלעגט אים אויס וואַסן, אַ סך פריער פאַרן אָפּגעבן
דעם ווייב אַזאָ דיין-וחשבון, אויסצוטראַכטן פאַרשידענע תירוצים,
אויב ער האָט גראַד געזאַרט וואָסן געלט אויף עפעס אומלעגאַלס.
— כּיחאַב דיר שוין נישט איינמאַל געזאָגט, אַז איך בין
נאָר קעגן דעם, אַז דו זאָלסט אָן שום טאַקע און אָן שום זין
אויסגעבן געלט. דאָס ברענגט שטענדיק צו אומגעריכטע קאַמפּלי-

קאציעס. איך פיר זיך אזוי, אז נאך מיט א חודש פריער ווייסט
יעדע קאפיקע איר אָרט און ביי דיר זענען פופציק רובל נישט
מיר, נישט דיר אַוועקגעפלויגן. דער רוח ווייסט עס ווו. דו קאַנסט
אזוי לייכט אויסגעבן געלט און שפעטער ווונדערסטו זיך, הלמאי
איך זאָג זיך אָפּ צו פאָרן קיין יעסענטוקי.

אָט ווו דער הונט ליגט באַראָבן - האָט מיט צאָרן
קיסליצקאָוו באַלד אַ טראַכט געטון - זי באַמיט זיך פון אירענט-
וועגן, פרי זי זאָל האָבן מיט וואָס צו פאָרן קיין יעסענטוקי, צו
אַטעמען מיט לופט און אָפּגעצערט צו ווערן. דאָס, לפחות, איז
אַפּהאַרציק און לֵבָב ש.

נאָר פּלוצלינג איז אים איינגעפאלן אַ גליקלעכער געדאַנק:
- נו, אָט האָסטו דיר, אינגאַנצן אַרויס פון קאַפּ! אינ-
גאַנצן זיך פאַרגעסן! - האָט ער געזאָגט, - כּיִהָאָב באַגענוט
אַ שוּף-הבר, דערזען אים אין אַ שרעקלעכע לאַגע און האָב אים
געגעבן זכּטאָונצוואַנציק רובל.

יעדעווע וויקטאָראָונע האָט אַ געוויסע צייט געשוויגן. זי
האָט נאָר אַ צוק געטון מיט די אַקסלען. דערנאָך האָט זי זיך
אַנגערופן:

— איצט איז נישט אַזע צייט, מ'זאָל קאַנען אַוועקגעבן
מענטשן גאַנצע דרייסיק רובל אויף איינמאַל, איצט דאַרף מע
זען, מ'זאָל אַליין ווי עס איז נישט אומקומען. דו האָסט אים
אַוועקגעגעבן און איצט ווייס איך נישט, פון וואָנען מיר וועלן
נעמען געלט ביון סוף חודש!

קיסליצקאָוו האָט זיך געוואָלט איר אָפּענטפערן איף דעם
גענוג גיפטיק - איר זאָגן, למשל:

— געוויס, הי קאַנסטו עס וויסן, ווען דו ווייסט נאָר צו
באַקומען פון מיר פאַרטיק געלט, מער נישט. אין פאַרוואָס עפעס
בין איך מחויב דיר צו געבן? דאָס ווייסט קיינער נישט. אין דעם
פאל וואָלסטו בעסער געדאַרפט דאַנקבאַר זיין מיין
„טיפשות“. נאָר אַ דאַנק דעם בלויו גיב איך דיר אָפּ מיין געלט.
און דו דאַרפט אפנים, נישט מיר, נאָר מיין געלט.

ער האָט אָבער דאָס נישט געזאָגט, נאָר זיך ווי אַ ריס

אויף געטון פון דער אַטאַמאַנע, זיך איבערגעוועזט צום שרייב-
טיש און צונויפגעפרעסט מיט דער האנט דעם קאַפּ, ווייזנדיק
דערמיט, אז ביי אים וועט באַרד פּלעצן דער שאַרבן חלילה פון
אַזעלכע נישט אָנגענעמע געשפרעכן.

יעלענע וויקטאָראָווע, שטייענדיק אינמיטן צימער, האָט
פאַרפּאָלט מיט די אויגן זיינע באַוועגונגען און העריות.
— האָס ווילסטו דערמיט באַווייזן? ווילסטו באַווייזן, אז דו
ווילסט נישט הערן ווען מען רעדט צו דיר?
קיסליאַקאָו איז שווייגן געפליבן. אין בלוז אויפגערעגט
צעשוויפערט זיינע האַר.

— כוועל דיר בעטן אַוועקצוואַרפן דידאַזיקע מאַניער פון
א היסטערישער דאַמע, וועלכע דו האָסט די לעצטע צייט איבער-
גענומען. איך פיר די ווירטשאַפט און האָב דאָס רעכט צו פּאָדערן
פון דיר א דין-וחשבון, כּרי צו וויסן, אויף וואָס איך קאָן יעדן
חודש אויסרעכענען.

קיסליאַקאָו האָט באַשלאָסן, אז וויפיל זי זאָל נישט רעדן
וועט ער אַר נישט אָפּענטפערן מער קיין איין וואָרט. נאָר ער
האַט זיך נישט איינגעהאַלטן און זיך אָפּגערופן מיט אַ בריווגדיקער
אכזריות:

— ווי גוט איז געווען, ווען דו ביסט נישט געווען! גאַנצע
צוויי וואָכן האָט מען נישט געהערט קיין געשריי.
ער האָט אַנערקענט אז ער האָט געזאָגט אַ ליגן, ווייף
יעלענע וויקטאָראָווע האָט קיינמאָל נישט געשריגן און גערעדט
פּמעט רויק, נאָר אים האָט זיך געוואָלט איר פאַרטשעפען אַזוי,
אז ס'זאָל איר וואָס מער וויי טון.

ווען די מומע איז צוריקגעקומען פון געוועלבל, זענען שוין
מאָן און ווייב געזעסן אין פאַרשידענע צימער-ווינקלען און גע-
שוויגן. קיסליאַקאָו האָט, אַרומכאַפּנדיק מיט ביידע הענט דעם
קאַפּ, אָנגעשרענגט און מיט אויסגעשפיצטע אויגן אָנגעקיקט די
סטאַטועטקע פון קאַרל מאַרקס, וואָס איז געשטאַנען פאַר אים
אויפן שרייבטיש, און יעלענע וויקטאָראָווע מיט רויטע

אויגן, האָט בערוועיש אויף די קני פּאַנאַנדערנעצויגן פּאַר די עקן
דאָס שוּפּט־כּה, נאָס פּון טרערן.

מיט דער מומע האָט קיסליאַקאָוו זיך נישט באַגריסט אפּ לוי.
און זי האָט זיך מיטצמאָל צוזאַמענגעצויגן און אוועק פּון יע-
נער זייט שפּאַנישע ווענטלעך.

קיסליאַקאָוו איז געזעסן אין אַנגעשרענגט, פּונקט ווי ער
וואָלט געהאַט צו לען זייער אַ שווערע אויפגאַבע, האָט ער זיך
געמוחט, וואָס פאַר אַן אויסרייד אויסצוטראַכטן, כדי אַוועקצויגן
היינט צו באַזוכן אַרקאַדין. אים האָט באַזוכט טאַמאַרעס
אויפּפירן זיך: זי האָט אים נאָך קיין איינמאָל נישט אַנגעקלוינגען
נאָך זייער באַגעגענטען זיך. און אים האָבן שוין אַנגעהויבן צו
קריכן אין קאָפּ אַריין מוראַדיקע אייפּערויכטס-געדאַנקען.

פּלוצלינג, אַליין נישט דערוואַרטנדיק פּון זיך אַזעלכעס,
האָט ער זיך אַ הייב אויף געטון און רוישיק אַ רוק אָפּ געטון
פּון זיך דעם פּאַטעל, אַזוי, אַז דזשערי, וואָס איז געזעסן נישט
ווייט פּון אים האָט זיך איבערגעשראַקן, גענומען אַן אים בילן
און אַרונטערגעלעפּן אונטערן שטול, און דער בילדאָג, וואָס איז
געלעגן אויפן פּאַטעל, האָט אויפּגעהויבן דעם קאָפּ און פאַרדעכ-
טיג אויף אים אַ פיר געטון מיטן בליק.

קיסליאַקאָוו האָט גענומען דאָס היטל, דעם פּאַלעטאָ, און
נישט אַרויסרעדנדיק קיין איין וואָרט, איז ער אַרויס פּון צימער.
אין קאַרידאָר האָט אים דעריאָגט יעלענע וויקטאָראָוונע.
— אויב דו ווילסט מאַכן אַ סקאַנדאַל אינם ערשטן טאַג פּון
מיין קימען צוריק, — האָט זי געזאָגט מיט פּילשטענדיק טרו-
קענע אויגן און מיט אַ סאַמען רויקן טאַן, — איז זי דו ווילסט:
מאָן זיך דיר אַ סקאַנדאַל, נאָר צוערשט זיי זיך מטריח מיר
איבערצולאָזן געלט.

קיסליאַקאָוו האָט „פּון דער העלער הויט“, נישט פאַרטראַכטנ-
דיק זיך וועגן די פּאַלגן פּון אַזאַ שריט, איר געגעבן צען רובל
איבערלאָזנדיק זיך נאָר פינף.
— נאָט, נעמט...
און איז אַוועק צו אַרקאַדין.

XVII

מיט אַרקאדיען איז אין דער לעצטער צייט פאַרגעקומען
אַ גרויסע ענדערונג, ער איז איצט געווען צוטייסטנס שוויגערדיק
און דורך עפעס נידערשלאָגן. צו ער האָט זיך אָנגעשטויסן, ווי
עס האָלט אין דער אמתן צווישן זיין פרוי און גוטן-פריינט,
אַדער נישט — איז שווער געווען צו וויסן.

קיסליאַקאָוו האָט יעדנפאַלס נישט געקאָנט, ווי פריער, מיט
אַ ריין געוויסן פרעגן, וואָס מיט אים איז, פאַרוואָס איז ער
אַזוי נידערגעשלאָגן. ס'איז אויסגעקומען צו מאַכן אַן אָנשטעל,
אַז ער באַמערקט עס גאַרנישט. נאָר דאָס האָט אויך געקאָנט פאַר-
קומען אַרקאדין פאדעכטיק: פאַרוואָס איז עפּס זיין פריינט
געוואָרן אַזוי נישט עמפינדלעך, אַז ער באַמערקט נישט די עג-
דערונג וואָס מיט אים, אַרקאדין, איז געשען?...

און אַט איצט, יעדעס מאָל, ווען ער איז געקומען צו
אַרקאדין האָט ער געשפּירט אַ קוועלנדיקע אומבאַקוועמלעכקייט
פון דער נייטיקייט אונטערצוהאַלטן מיט אים דאָס געשפּרעך.

לויט דעם, וואָס אַרקאדי האָט אָנגעהויבן צו טרינקען,
לויט זיין געצווונגענעם שמייכל האָט קיסליאַקאָוו געזען, אַז אַר-
קאדי שטויסט זיך מסתמא אָן, ווי עס האַלט... נאָר היות ער
האָט געשוויגן, האָט קיסליאַקאָוו געמאַכט דעם אָנשטעל, אַז ער
באַמערקט נישט אין זיין פריינט קיין שום ענדערונג.

צו פאַרבלייבן איינער אַליין מיט אַרקאדין, איז פאַר אים
איצט געווען ממש אַן אָפּקומעניש, אונטערצוהאַלטן מיט אים די

געשרייען וועגן אומקומען, האט ער נישט געריינט, ווייל, א
 דאנק זיין פריינטשאפט מיט פאָלכינגען איז נישט געווען אַרויס-
 צווען, אָז ער זאָל אומקומען... און אפילו קעגן זיין ווילן זע-
 נען אים איצט איינגעפאלן אַזעלכע געדאָקטן וועגן זיין
 פריינט, וועלכע קאָנען נאָר איינפאלן אַ מענטשן, וואָס האָט דער-
 פאָלג און עס גייט אים גוט, בנוגע עפעס איינעס אַ שליממולניק.
 חוץ דעם איז אין אַרקאָדיס וועלטאנשוואונג געווען צו
 באַמערקן זייער אַ גרויסן רעגערעס: ער איז שטארק אוועק אויף
 רעכטס, מיט אַ נייגונג אפילו צו רעליגיע. אויב קיסליאַקאָוו
 האָט מיט אים תחילת געקאָנט רעדן, ווען ער בעצאָ האָט זיך
 געפילט, אָז ער גייט אונטער און זיך אָנגעכאפט פאר יעדער
 נעגאַטיווער חקירה. האָט ער עס איצט אפילו נישט געקאָנט
 ערנסט הערן. אָבער זאָגן וועגן דעם אַרקאָדין, איז געווען
 נישט באַקוועם. איין זאך איז נאָר געווען קלאָר, ער איז שוין
 איצט נישט מיט אַרקאָדין. חוץ דעם האָט ער אויך
 צויליב אנדערע טעמים נישט גערעדט אויף הויכע טעמעס: אַר-
 קאָדי קאָן זיך צופעליק דערוויסן וועגן זיינע באַציונגען מיט
 טאַמאַרן (אויב ער וויסט עס נישט שוין... און אויפן כאַמען באַ-
 גייסטערטן אָרט זאָגנדיק צו אים, לַמַּשְׁלָּה, אָזא פראַזע:

— וואָס פאַר אַ געמיינער ייִנג דו ביסט אָבער: רעדסט
 וועגן הויכע אַכן און אַליין לעבסטו ווייטער אונטער מיט מיין
 ווייב...

דעריבער האָט ער זיך אינסטינקטיוו געהאַלטן ווייטער פון
 העכערע טעמעס, פרי ער זאָל, ווען ס'זאָל עפעס געשען, נישט
 האָבן זיך פאַר וואָס אַזעלכעס צו שעמען.

געוויסנסביסן צו האָבן פאַר זיין פריינט האָט ער אויפגע-
 הערט פילן זייט דעם מאַמענט, ווי ס'איז, אונטערן איינפלוס
 פונם איבערברוך אין קיסליאַקאָווס אינערלעכן און אויסערלעכן
 לעבן, פאַרשוונדן געוואָרן די געמיינזאַמקייט פון זייער לאַגע.
 ער האָט קעגן זיין ווילן אָנגעהויבן צו זען ביי אַרקאָדין
 אַלע שטריכן פון אַן אינטעליגענט, וואָס איז פאַרמשפט אומצוקי-

מען און פארשוונדן צווערן. קיסליצקאָוו האָט אפילו בפיוון אנטוויקלט אין זיך אַזאַ פאַרשטעלונג וועגן זיין פריינט, ווייל, וואָס ווייניקער מען אכט אַ מענטשן און וואָס ווייניקער מ'האַט מיט אים געמיינזאמס, אלץ ווייניקער פילט מען זיך שולדיק קעגן אים.

קיסל אַקאָוו האָט זיך איצט באַמיט נישט צוקומען, ווען טאַמאַרע איז נישט געווען אינדערהיים, ווען ער פלעגט שוין יאָ קומען, פלעגט ער אָנהייבן אייפערדיק צו זוכן אויף זיין פריינטס פנים סימנים פון זיין שטימונג: אויב ער איז געווען אין אַ גע- דריקטער שטימונג, פלעגט קיסליצקאָוו לייכטער אָפּאַכטענען: הייסט עס, אז ארקאדי קוויילט זיך צוליב דעם, וואָס טאַמאַרע איז געוואָרן צו אים אָפּגעקילט און דאָס הייסט אויך, אז ער, קיסליצקאָוו, קאָן זיין רויק מפּוח טאַמאַרן.

ווען קיסליצקאָוו איז אַריינגעקומען אין וויינינג האָט זיך אַרויסגעוויזן, אז טאַמאַרע איז נישט געווען אינדערהיים אין אַר- קאדי איז געווען איינער אליין. ער איז געווען אָנגעטון אין אַן אלטער היימישער קורטקע, אַ קורצע לויט זיין וואָס, מיט קורצע אַרבל, אָפּגעריבן אין די עלנבויגנס. ער איז געשטאַנען ביים פענצטער און פאַנאַנדערמישנדיק עפעס אַ פליסיקייט אין אַ גלעזערנע פּראָבירקע, האָט ער געקוקט אויף דעם קעגן שיין פּיגם טאַגליכט.

— גוט מאָרגן — האָט קיסליצקאָוו געזאָגט.

ארקאדי האָט שווייגנדיק אים דערלאָנגט די פרייע האנט און אָנגעהויבן ווייטער פּאַנאַנדערצומישן די פליסיקייט און קוקן דערויף קעגן שיין. קיסליצקאָוו האָט דערשפּירט פון אים אַ ריח פון וויין, נאָר זיך געמאַכט, אז ער האָט עס נישט בא- מרקט.

— זי איז דען נישט אינדערהיים? (איצט האָבן זיי עפעס גערעדט וועגן טאַמאַרן, נישט אַרויסרעדנדיק איר נאָמען, נאָר באַנוצנדיק זיך מיט „זי“, „איר“).

— ניין, זי איז נישט געקומען...

— דאָס מאַכסטו נאָך אַלץ דיינע עקספּערימענטן? — האָט

קיסליאקאוו געפרעגט, נעמענדיק פון פענצטער אַ בויך און באַ-
קונדיק עס, פדי זיך נישט צו באגעגענען מיט אַרקאדין אויב
אויף אויב.

— יא.

אַרקאדי האָט אוועקגעשטעלט די פּראָפּירקע אויף דער
פּאַליצע און זיך אנדערגעזעצט אין פּאַטעל, קונדיק אויף דער
פּאַדלֶאַגע און גלעטנדיק מיט דער האַנט די קני.

זיי האָפּן אַ וויילע געשוויגן.

— זי איז שוין לאנג אוועקגעגאנגען? — האָט קיסליאקאוו
געפרעגט.

— איך בין געקומען — איז זי שוין נישט געווען. זי
גייט אוועק יעדן אָונט...

אַרקאדי האָט פּלוצלינג, פּונקט ווי ער וואָלט זיך אַליין
בייגעקומען, אַ קוק געטון זיין פּריינט אין פנים אַריין און זיין
פנים איז געוואָרן פאַרשוּלדיקט אַנדלֶאַקנדיק און גלייכצייטיק האָט
אין אים אַ בליץ געטון די אַנטשלאַטנקייט צו זאָגן עפעס וויכ-
טיקס, וואָס זאָל אים פאַרשאַפן ענמת-נפש.

ביי קיסליאקאוו האָט שטאַרק אָנגעהויבן קלאַפּן דאָס האַרץ
ביים געדאַנק, אַז אַרקאדי האָט זיך פון אַלץ דערוואַסט.

— מיט מיר, ברודערקע, האַלט עס שלעכט...

זאָגנדיק דאָס, האָט אַרקאדי מאַכנדיק אַן אָנשטרענגונג אַ
שמיכל צו טון, אַ קוק געטון אויף זיין פּריינט.

— וועגן וואָס האַנדלט זיך עס? — האָט קיסליאקאוו פאַר-

חידושט געפרעגט, אַראָפּגעמענדיק די פענסע, פּונקט, ווי אַר-
קאדיס דערקלערונג איז פאַר אים געווען אומגעריכט און נישט
פאַרשטענדלעך, און האָט דרייסט אויפגעהויבן אויפן פּריינט די
אויגן, ווייל לויטן וואָרט „ברודערקע“ האָט ער פאַרשטאַנען, אַז
אַרקאדי איז ווייט פון יעדן חשד אויף זיין, (קיסליאקאווס)
אַדרעס.

— שלעכט ברודערקע — האָט אַרקאדי איבערגעזאָרט —

איך פיל, אַז מיטן איבערזיען זיך קיין מאַסקווע האָט זיך עפעס
צעבראַכן. דאָרט אין דער פּראָווינץ (איצט באַנעם) איך ערשט,

ווי גליקלעך איך בין דארטן געווען) איז זי גע-
 ווען א טך רויקער. איך בין געווען גליקלעך פון איר ליבע. פון
 דער פריינטלעכער באציונג מצד ווילע מענטשן — פונם פע-
 טער מישוק און צוואַטשקען. וואָס אַן אמת, פלעגן זיך מיט איר
 פריער אויך טרעפן אַטאקעס פון שארפער בענקשאפט נאָך אַ
 גרויס לעבן, וואָס גייט פאר איר פארביי. נאָר די דאָזיקע אָנ-
 פאלן פון בענקשאפט פלעגן ביי איר גיך אריבער. נאָכן קומען
 אָהער קיין מאַסקווע האָט די דאָזיקע בענקשאפט ביי איר זיך
 פארשטארקט און פארשארפט פון דער אוממעגלעכקייט אַריינצו-
 גיין אין לעבן און צו באווייזן דאָרט איר פערזענלעכקייט. די
 רעזידענץ-שטאַט רייצט איר אויף, זי פארדרייט איר דעם קאָפּ
 מיט חלומות, וואָס קאָנען קיינמאָל נישט מקוים ווערן און נאָ-
 ענטע פארפירענישן. אַרום איר דרייען זיך ארום אירע חבר-
 טאַריגס, צוויאַנציק-יאָריקע מיידלעך וועלכע האָבן נישט קיין שום
 מאַראַלישן און גייסטיקן אָנהאַלט, קיין שום שטיץ-פונקט. דו
 פארשטייט, איך רעד מיר נישט איין און נאָר מיך אַיינ נישט
 אָפּ — האָט ארקאדי געזאָגט, רויט ווערנדיק — איך מאך מיר
 נישט קיין אַילוועס און בין נישט שטארק זיכער. אז טאמארע
 וועט מיך שטענדיק ליב האָבן, ווי זי האָט מיך איצט ליב; איך
 בעדענק גוט דעם ערשטן אָקטאָבער, ווען איך בין אלט געוואָרן
 פערציק יאָר, בעח זי איז אינגאַנצן דאן אלט געווען
 פינף און צוואַנציק יאָר.

איך ווייס, אַז עס קאָן אויך געשען אזעלכעס, אַז זי וועט
 ווען עס איז באַגעגענען עפעס איינעם און פון מיר אַוועקגיין.
 איך בעט נאָר דעם אייבערשטן, אַז דאָס זאָל געשען וואָס שפע-
 טער. זי וועט, לויט איר ערלעכקייט און קלאָר טראַכטן מיר
 וועגן דעם זאָגן און זיך אפילו באַמיען דאָס צו טון, ווי ווייט
 מעגלעך וויכער. אָבער... דאָ וועט קיין שום ווייכקייט נישט
 העלפן — האָט ער געזאָגט, אַ שטייכל טוענדיק ביטער און פאַ-
 נאָנדערפירנדיק די הענט.

— דו ווייסט דאָך, אַז פאַר אַ רוסישן אינטעליגענט, ווען זיין
 אידיאיש לעבן הייבט אָן חרוב ווערן, ווען ער זעט שוין נישט

קיין גייסטיקן מקלט פאר זיך, אויף דער ערד איז דאס איינצי-
גע, וואָס בלייבט אס איבער — די פרוי מיט איר הייליקער
ליבע, אין אונדזער צייט פונם אונטערזאנג פון די בעסטע גע-
באָטן און אידעאלן, מיט וועלכע ס'האָט זיך אויסגעצייכנט די
רוסישע אינטעליגענץ, איז דאָס זיין לעצט הייליקטום... יאָ,
דאָס לעצטע.

ער איז פארשוויגן געוואָרן.

— כ'האָב דיר געזאָגט, אז זי קאָן זיך פארליבן אין אַן
אַנדערן... דאָס האָב איך געזאָגט, פרי דו זאָסט נישט לאָכן
פון מיר, איבער מיין איינבילדונג, נאָר וואָס זאָל איך טון, אז
איך האָב אַ געהיימען טיפן גלויבן אין דעם, אז זי וועט מיך
נישט פאַרראַטן, נישט אַוועקנעמען ביי מיר דאָס לעצטע, איך
גלייב שטאַרק אין דעם, אז אויפהערנדיק צו שטרעבן צו פאַר-
וירקלעכן דאָס פּערזענלעכע לעבן, וועט זי מיך פּלוצלינג דער-
זען נעבן זיך, אַלס ציל פֿון לעבן. נרויס אז געווען דער
העלדן-רום פון דער רוסישער פרוי, און דאָך קאָן געשען דוקא
אז מיין ווייבל זאָל דערזען דעם העכסטן ציל אינם טראָגן די-
דאָזיקע לאַסט: צו לעבן מיט אַן אַלטן מאַן, ביי וועלכן ס'איז
איבערגעבראַכן דער גייסטיקער היט-השדרה, און אים פאַרגעלטן
מיט איר וואַרעמקייט דאָס, וואָס ער האָט פאַרלוירן. יאָ זי וועט
מיר פאַרגעלטן און איך וועל דאָן קאָנען זאָגן: איך האָב נאָך
אַ גלויבן אין דער מאַיעסטעטישקייט פֿון דער נשמה פון דער
רוסישער פרוי, וועלכע בלייבט זיך טריי ביי אַלע באַדינגונגען
פון לעבן.

ביי אַרקאדין זענען ראָזיק געוואָרן די באַקן און ס'האָבן
זיך אים אָנגעצונדן די אויגן.

— איך לעב מיטן געדאַנק וועגן דעם, אז מיר ביידע
וועלן צוזאַמען פאַרענדיקן אונדזער לעבן. חוץ א פרוי, האָב
איך נאָך אַ פריינט, דו וועסט גאַרנישט גלייבן, וואָס פאַר אַ
וונדערבאַרע מינוטן איך האָב איבערגעלעבט, ווען מיר זענען
געזעסן אויף דער אַטאָמאַנע, איך אין איר ביידע אויף ביידע
זייטן. און זי האָט זיך שוין געהאַט באַרויקט, האָט שוין גע-

האַט אויסגעהיירט אַוועקצוגיין פון דערהיים. ביי איר האָט זיך
ווידער באַוווּזן אַ צערטלעכקייט צו מיר. כּיהאַב געזען, ווי
סי האָבן געברענט אירע אויגן, ווען זי האָט זיך צוגעהערט, ווי
זי האָט גערעדט.

און איצט איז ווידער... אַלץ ערגער און ערגער... און
דער עיקר - ערגער פון אַלץ איז, וואָס זי איז אַרומגערינגלט
מיט נישט קיין געזונטע אַטמאָספּערע פון אַ דעגענערירטן קלאַס
און פון מענטשן, וואָס האָבן נישט קיין שום אידיע און קיין
שום סאַציאַלע צוקונפט.

- מיט וואָס כאַראַקטעריזירט זיך די ענטאַרטונג? - האָט
אַרקאדי ווייטער גערעדט, אויפהייבנדיק זיך און נעמענדיק אַרומ-
שפּרייזן מיט גרויסע שריט.

אין קאַרידאָר האָט זיך דערהערט האַסטיקע פּרויען-טריט
אין שנעל אויפּפּראַלנדיק די טיר, איז אַריינגעקומען טאַמאַרע.

XVIII

- א, איר זענט דאָ? -- האָט זי געזאָגט, דערזענדיק
קיסליאקאָוון, פונקט ווי דאָס וואָלט פאר איר געווען אומגעריכט.
- יאָ, מיין ווייב איז צוריקגעקומען צו פאָרן - האָט ער
צוגעגעבן אַזוי אומגעלומפערט און אָן אַ שום „טמיות הפרשה“.
קיסליאקאָווי, וועלכער האָט די נאנצע צייט געטראַכט וועגן
דעם, אַז מען דאַרף טאַמאַרן וואָרענען וועגן זיין ווייבס קומען
צוריק, איז אַזוי פאַרנומען געווען מיטן דאָזיקן געדאַנק, אַז אומ-
נעריכט פאַר זיך אַליין, האָט ער עס אַרויסגעזאָגט אין דער
ערשטער רגע און ביי דער ערשטער, אפשר נישט גאָר גינסטי-
קער געלעגנהייט.

- אַזוי, - האָט טאַמאַרע געזאָגט - קיינער האָט נישט
געקלינגען? - האָט זי זיך געווענדט צו אַרקאַדין מיט אַ האַסטיקן
טאָן פון אַ מענטשן, וואָס איז שטאַרק באַשעפטיקט, וועלכער,
קומענדיק אַהיים, אינטערעסירט זיך קודם-בֿל דערמיט, צי איז
נישט פאַראַן עפעס נייעס אין זיינע געשעפטלעכע אָנגעלעגנ-
הייטן.

- ניין, ווער האָט דען געדאַרפט קלינגען?
טאַמאַרע האָט אויף דעם גאַרנישט געענטפערט און איז
אַריינגעגאַנגען אין שלאָפֿצימער, וווּ זי איז געבליבן זייער
לאַנג בעת ביידע פריינט זענען געזעסן שווייגנדיק, פאַרלירנדיק
דעם פאָדעם פונם געשפרעך און פילנדיק, יעדער אויף אַן אַג-
דער שטייגער, טאַמאַרעס אָנוועזנהייט געבן זיך.

— ס'האָט אַ קלונג געטון דער טעלעפאָן. טאָמאַרע איז שנעל געקומען אַרויסצולויפן פון שלאַפצימער אין איר קורץ קליידל און אַוועקגענומען די טראַמבקע ביי אַרקאַדין, וועלכער איז געהאַט צוגעגאַנגען צום טעלעפאָן.

אַנלענענדיק זיך מיטן רוקן צו דער וואַנט און שטייענדיק מיטן פנים צו אַרקאַדין און קיסליצקאָוון, האָט זי אָנגעהויבן רעדן, שאַקלענדיק מיטן שפיץ פונם לאַטש, וואָס איז געשטאַנען פעסט אויפן אָבצאָס און אָן וואָסער מיין געקוקט אויפן האַז און קיסליצקאָוון, מיט יענעם „אַפּוועזנדיקן“ בליק, מיט וועלכן מען קוקט געוויינטלעך, ווען מ'איז פאַרנומען מיט אַ געשפרעך דורכן טעלעפאָן. דערדאָזיקער בליק באַליידיקט שטענדיק, — שווער צו זאָגן פאַרוואָס אייגנטלעך, — דעם, אויף וועלכן דער בליק פאַלט דעמאָלט גראַד, הייל אים ווייזט זיך עפעס אויס, צו אן דערדאָזיקער מינוט הערט ער אויף צו זיין אַ אינטערעסאַנטער און געליבטער מענטש פאַר דעם, וועלכער קוקט אויף אים אַזוי.

— נו, גוט, — האָט טאָמאַרע געזאָגט, איינגייענדיק אויף עפעס — דו האָסט מיר אפילו יאָ פאַרויכערט מיט אַ טאָג צען צוריק, אַז דאָס וועט זיין אויסגעצייכנט... גוט, מיר וועלן זען, כיוועל קומען.

— וואָס איז דאָס? עפעס אַ פּראָפּאָזיציע? — האָט אַרקאַדי איבערגעפרעגט.

— אַזוי, קיין שום באַזונדערס, — האָט טאָמאַרע געענטפערט, נישט אַ קוק טוענדיק אויף אים. זי האָט אַרומגעשפּרייזט איבערן צימער מיט יענעם אויסבאַשטימטן באַשעפטיקן אויסזען, מיט וועלכן מען שפּרייזט אַרום געוויינטלעך, פּדי נישט צו קוקן דעם מיט־שפרעכער אין די אויגן אַריין און אויסצומיידן א געשפרעך מיט אים.

אַרקאַדיען האָט מען עפעס אַרויסגערופן אין אינסטיטוט.

אויף טאָמאַרעס פנים האָט אַ שימער געטון אַ אומרויקער

אויסדרוק און זי האָט אָפּגעשאַקט אַ זאָג געטון.

— גיי נישט, כיוועל נישט, דו זאָלסט אַוועקגיין.

- מײן טײערע, כ׳קאן דאָך נישט, וויבאלד מען רופט
גײך-האַט אַרקאדי געזאָגט.
ער איז אַוועקגעגאַנגען.

קיסליאַקאָוו האָט לאַנג שוויגנדיק געקוקט אויף טאַמאַרן,
וועלכע איז געשטאַנען ביים פענצטער און זיך געגרייבט אין אַ
שאַכטעלע צו דער אַרבעט. ער האָט געמיינט, אַז זי וועט זיך
ווינדערן, וואָס ער שווייגט און אַז זי וועט אים פּרעגן, פאַר-
וואָס ער שווייגט. נאָר זי האָט נישט געפּרעגט.

- וואָס ביסטו עפעס היינט אַזאַ צעטראַגענע?

- כ׳בין היינט אַזעלכע, ווי שטענדיק.

- ניין, נישט ווי שטענדיק.

קיסליאַקאָוו איז צוגעגאַנגען צו איר און איר אַ קיש גע-
זון אין באַק. זי איז געשטאַנען פּאַסיוו, נישט אַפּקערנדיק זיך
פון אים און נישט מאַכנדיק קיין שום באַוועגונג צו אים.

- וואָס איז מיט דיר? וועגן וואָס האַנדלט זיך עס? -

האַט ער געפּרעגט.

- וואָס איז דען? פאַרוואָס מיינסטו, אַז ס׳האַנדלט זיך

וועגן עפעס?

- ווייל דו האַסט זיך געענדערט.

און צו אים האָט זיך פּלוצלינג אַריינגעגנבעט אַן אייפּער-

זיכטיקער חשד.

- צי ליבסטו מיך שוין נישט? - האָט ער געפּרעגט.

ביי אים האָט אפילו אַנגעהויבן קלאַפּן דאָס האַרץ פון

דערדאָזיקער פּראַגע.

- פונדאָנען האַסטו עס גענומען? - האָט טאַמאַרע גע-

זאָגט פּויל און רויק, פּמעט מיט אַ שאַטירונג פון אַ געוויסער

אומגעוויינדיקייט. - כ׳בין פשוט מיד און חוצדעם, פיל איך זיך

נישט עפעס מיט אַלעמען.

- פאַרוואָס-ושע קערסטו זיך אָפּ פון מיר?

טאַמאַרע האָט אַ גלעט געטון קיסליאַקאָוו איבערן קאָפּ און

אַ זיפּן טוענדיק געזאָגט:

- פאַרוואָס ווילסטו נישט פאַרשטיין, אַז עס האַנדלט זיך

גארנישט אין דעם, וועגן וואָס דו טראַכסט, נאָר מיר איז פשוט שווער אויפן האַרצן: מ'האַט מיר יענע וואָך צוגעזאָגט דורכצו-פירן אָן אַנגעזשאַמענט און איצט איז ווידער פון דעם גארנישט אַרויסגעקומען. און חוצדעם טוט מיר אַרקאָדי וויער לייד: ער לייט און קוויילט זיך אַזוי שטאַרק. איך פיל זיך בנוגע אים וויער שוילדיק. כ'האַב צעשטערט אייער פריינטשאַפט.

— מיך אַליין קוויילט עס אויך, נאָר אַזוי ליבע צו דיר האָב איך זיך אויף דעם באַשלאָסן — האָט קיסליאַקאָוו געזאָגט, פילנדיק אַ אומגעוילד און צערייצטקייט פון איר גלייכגילטיקער פוילקייט און פון די העכערע חרטה-מאָטיוון, וואָס האָבן זיך ביי איר באַוווּזן, וועלכע האָבן אים אַליין אָן דעם אויך געמאַטערט. — איך האָב נישט געוויסט און זיך נישט פאַרגעשטעלט, אַז מיין קאַלט ווערן צו אים, וועט אויף אים אַזוי ווירקן. אין איצט האָב איך מורא, אַז דאָס זאָל אים נישט אומברענגען.

קיסליאַקאָוו, זעענדיק, אַז ווערטער ווירקן נישט אויף איר, האָט איר געוואָלט אַרומנעמען, נאָר זי איז געשטאַנען נישט גע-שיקט ביים פענצער און האָט בשום-אופן נישט געוואָלט אַוועק-גיין פון דאָרט, פונקט ווי זי וואָלט געוואָרן צוגעקלעבט דאָרטן. — לאַז געמאַך... מ'דאַרף נישט... ער קאָן נאָך באַלד אָנ-קומען — האָט טאַמאַרע געזאָגט, חען ער האָט זי געוואָלט אָפּ-פירן פון פענצער.

— דו האָסט מיך דען שוין נישט ליב? — פון וואנען האָסטו עס גענומען? — האָט טאַמאַרע מיט פאַרדרוס געזאָגט, — כ'האַב פשוט אַ סך דאגות: היינט האָט מען מיר צוגעזאָגט צו באַקאַנען אין טעאַטער מיט אַ קינאַ-רעזיסער, אפשר וועט פון דעם כאַטש עפעס אַרויסקומען. פאַרוואָס ווילסטו נישט פאַרשטיין, ווי איך קווייל מיך. — הייסט עס — אַז דו האָסט מיך דאָך ליב? — האָט ער געפרענט, באַמיענדיק זיך אַריינצוקוקן טאַמאַרן אין די אויגן. — געוויס האָב איך דיר ליב — האָט טאַמאַרע געענטפערט. דערהערנדיק דידאָויקע ווערטער, האָט קיסליאַקאָוו זיך בא-
רויקט.

ער האָט באַשלאָסן אַראָפּצוגיין קויפֿן וויין: פֿאַר די פינף רובל, וואָס זענען ביי אים געבליבן, קאָן מען קויפֿן דריי פּלאַשן - דאָס וועט צעשטרייען די טרויעריקע שטימונג און דאָן וועט אַליין אַוועק ווי עס געהער צו זיין.

- פירט מיך אָפּ אין טעאַטער, - האָט טאַמאַרע געזאָגט - איך דאַרף זיך דאָרט באַגעגענען מיטן קינאַרעזשיסער.

- ביי קיסליצקאָוו איז געוואָרן וואַרעם אונטער די האָר: פֿאַר פינף רובל איז דאָס געווען שווער צו טון.

- גוט האָט ער געזאָגט - אין דערפילט, אז אונטער די האָר איז אים שוין געוואָרן כמעט הייס.

- כוועל גיין זיך אָנטון.

טאַמאַרע איז אַריינגעגאַנגען אין שלאָפּצימער. דערנאָך איז

זי פֿון דאָרט אַרויסגעלאָפֿן מיט אַ שעכטעלע נאָדלען און פּאַדעם.

קיסליצקאָוו איז געבליבן זיצן אַליין, דערנאָך, לויט די רעכט פֿון

אַ נאָענטן מענטשן, איז ער צוגעגאַנגען צום שלאָפּצימער אין

האַלב אויפגעצפנט די טיר. נאָר טאַמאַרע, וואָס איז געזעסן ביים

טוואַלעט-טישעל מיט זאָקן אין די הענט, האָט פּלוצלינג באַהאַלטן

אַ זאָק הינטערן רוקן אין כמעט היסטעריש אַ געשריי געטון:

- מיטאַר נישט אַהער אַריינגיין!

אין איר שטם איז געווען אַ צערייצטקייט, מיט וועלכע

זי פּלעגט טיילמאָל שרייען אויף אַרקאַדין.

קיסליצקאָוו האָט פֿון אירע ווערטער דערשפירט אַ שטאַך

פֿון באַליידיקונג. ער האָט זיך אָנגעשטויסן, אַז זי צערעוועט

מסתמא אירע זאָקן און וויל נישט, אַז ער זאָל זי זען ביי דער-

דאָזיקער באַשעפטיקונג.

- דערלאָנגט מיר אַ שערץ אָדער אַ מעסער - האָט טאַ-

מאַרע אַ געשריי געטון.

קיסליצקאָוו האָט נישט געפונען, נישט קיין מעסער און

נישט קיין שערץ, און איר דערלאָנגט דורך די שפּאַרינע פֿון דער

האַלב געעפנטער טיר זיין קינזשאַל.

זי איז אַרויסגעגאַנגען פֿון שלאָפּצימער, שוין אָנגעטון.

קיסליצקאָוו האָט זיך בכיוון געשטעלט מיטן פנים צום

פּענצטער און זיך נישט אומגעקוקט אויף איר, פריי זי זאָל פילן.
און זי האָט אים באַליידיקט. נאָר טעמאַרע, נישט צוגייענדיק צו
אים, האָט פשוט געזאָגט:

— נו, לאַמיר פאַרן.

ער האָט זיך נישט אָפּגעריסן.

זי איז צו אים צוגעגאַנגען, און אים אַ גלעט געטון איבערן
קאַפּ.

— הייסט עס, און דו האָסט מיך, פונדעסטוועגן, ליב? —

האָט ער געפרעגט נישט איינהאַלסטנדיק זיך.

— נו געוויס, האָב איך דך ליב. כּיבין פשוט מיר און

אויסגעמאַצערט פונם דאָזיקן גראַוואַכעדיקן לעבן, — האָט זי

צוגעגעבן, ווי זי וואָלט געוואָלט זיך פאַרענטפערן פאַר איר
שאַרפּקייט.

XIX

הצן זיי זענען ארויסגעגאנגען פון דערהיים, האָט קיסליאָ קאָוון אַרומגעכאַפּט אַ פּחד צוליב דעם, וואָס ער האָט געהאַט ביי זיך אינגאַנצן פינף רובל און עטלעכע קאָפּיקעס קליינ-געלט. דאָס קאָן קוים קלעקן אויף בילעטן אין די מיטעלע שטול-רייען אין טעאַטער און מוועט אַזיך נישט קאָנען פאַרן אויף אַ דראָזשקע.

אין אַן אַנדער צייט וואָלט ער וועגן דעם געקאָנט זאָגן, וויצלענדיק זיך. אָבער איצט, ווען טאַמאַרע איז אַזוי שלעכט געשטימט און צערייצט, וועט זי אפשר גאַרנישט פאַרשטיין זיין שפּאַס און ווייץ. ס'וועט אויסקומען, אַז לויט אירע „נישט יום-טוב-דיקע זאָקן, די פאַרצערעוועטע און אָפּגעטראָגענע איז איר קאַ-וואָלער אויך אַזעלכער...

די גאַנצע קראַפּט פון קיסליאַקאָווס געדאַנק איז געווען געווענדט אָפּציהיטן דאָס גלייכגעוויכט פונם בילאַנס און ער זאָל זיך נישט צוריקקערן מיט חרפה פון דער קאַסע אַהיים.

— ס'אַרע לופּט! — האָט ער געזאָגט, איינאַטעמענדיק מיט פולע לונגען די פּרישע אָונט-לופּט. דאָס האָט ער געטון צוליב דעם, פּדי צו באַרעכטיקן דאָס, וואָס זיי גייען צופּוס און האָבן נישט גענומען קיין דראָזשקע. — איצט איז נאָך פּריי און פאַרן מיט אונדזערע דראָזשקעס איז אַן עקל.

— אָט שטייט אַן אויטאָמאָביל, — האָט טאַמאַרע געזאָגט. קיסליאַקאָוו האָט זיך דערשראָקן אומגעקוקס. ביי אים האָט

זיך אַזש אָפגעשטעל'ט דאָס האַרץ. נאָר באַרד האָט ער פאַר-
לייכטערט אָפגעזיפצט.

- דאָס איז אַ מלוכהשער.

אים האָט אַרומגעכאַפט אַ צאָרן אין צערייצטקייט קעגן זיין
פּרוי, וואָס צוליב איר איז ער אַריינגעפאלן אין אַזאַ סיטואַציע.
באַרד ווי די מכשפה איז געקומען - האָט ער זיך גע-
טראַכט, כמעט קריצנדיק מיט די ציין, - זענען אירע ערשטע
ווערטער געווען באַרד וועגן געלט. ווען ער וואָלט געהאַט ביי
זיך יענע צען רובל, וועלכער ער האָט אָפגעגעבן דער פּרוי,
וואָלט ער זיך דען אַזוי געפילט, ווי ער פילט זיך איצט!... איז
דען איצט דאָ עפעס אַ פאַרגעניגן? גישט קיין פאַרגעניגן איז עס,
נאָר צרות מיט האַרצווייטיק - יעדע מינוט צו וואַרטן, אַז אָט
אַז גייט דיר אויס דאָס געלט אין דו בלייבסט אָן אַ גראַשן
ביי דער נשמה. און זאָגן וועגן דעם טאַמאַרל, איז דאָך גישט
באַקוועם.

אין טאַמאַרע טראַכט זיך מסתמא: „ווען ער וואָלט געווען
אַן אמתער מאַנספערשוין, וואָלט ער צוגערופן דעם אויטאָמאָביל
מיט די שפיגל-פענצער, אויסן וועג, פאַרנדיק, איז דאָך אַזוי
פרייער צו פלוידערן.

אין ער האָט זיך ווייטער געטראַכט: פאַר דער רעוואָלוציע
פלעג איך זיך דאָך באַדן אין געלט. כ'האַב באַקומען זכּאָן
טויזנט רובל אַ יאָר פענסיע. אַ קלייניקייט צו זאָגן, אָבער וואָס
פאַר אַ געוואַלטיקע פענסיע דאָס איז געווען אין יענע צייטן.
ווען ער וואָלט געווען אַליין, וואָלט ער אפילו איצט אויך גע-
קאַנט אָפּשפאַרן געלט און פאַרלעבן ווייניקער, ווי ער פאַרדינט:
אויף עסן איז גענוג צוויי רובל אַ טאָג, דירה-געלט 25 רובל אַ
חודש, דער וועשן - 10 רובל, קלייניקייטן - 25 רובל און
80 רובל וואָלטן אים אַזויערנאָך געבליבן יעדן חודש.

ער איז געווען אַזוי פאַרנומען מיט זיינע געלט-אויסרעכ-
נונגען און מיט די טריבע געדאַנקען, וואָס זענען אין זיין קאָפּ
אַנטשטאַנען קעגן זיין ווילן, אַז ביזן טעאָטער זענען זיי ביידע
רערגאַנען שווייגנדיק.

בילעטן האָט ער געקוקט צו צווייפוסציק אַ שטיק און חוצ-
דעם, זענען ביי אים אין פּאַרטמאַנע געבליבן אַ ביסל קליינגעלט-
אַרום אַ רובל, לויט ווי ער האָט געקאַנט מיינען, איבערצייגנדיק
דאָס קליינגעלט, אַנטפּאָנדיק יעדע מטבע. ער האָט אַהין אַרייַן-
געלאָזט די האַנט, ווען זיי זענען פאַרן אָנהייב פונם ספּעקטאַל
אַרומגעגאַנגען איבערן פּאַיע און דעריבער האָט ער צעשטרייט
און נישט צו דער זאך אָפּגעענטפּערט טאַמאַרן אויף אירע פּראַגן.
פּאַרטימט אין דידאַזיקע וואַכעדיקע געדאַנקען, האָט ער אַרויס-
געטרעטן אויף די פּיענטעס פון די, וואָס זענען געגאַנגען פאַר
אים און דערנאָך זיך פּאַרלוירן אימגעקוקט און געזוכט מיט די
אויגן טאַמאַרן.

ער האָט אויסגערעכנט טאַפּנדיק די מטבעות אין בייטעלע,
אַז ער האָט נאָך אַ רובל מיט פּערצן קאָפּיקעס, אויב נאָר
די מטבעות, וואָס ער האָט אָנגעטאַפּט, זענען צוואַנציק-קאָפּיקאַווע.
וואָס וועט אָבער זיין, ווען אַ טייל פון זיי זענען קאָפּיקאַווע?...
ווען ס'האָט זיך אָנגעהויבן די פּאַרשטעלונג, האָבן טאַמאַ-
רעס אויגן גיריק זיך צוגעשמידט צו דער סצענע און זי האָט
זיי נישט געקאַנט פון דאָרט צפּרייסן. זי איז געזעסן, צוקוקן-
דיק זיך צו יעדער בצוועגונג פון די אַקטיאָרן און איינבלייגנדיק
זיך דאָ אויף רעכטס און דאָ אויף לינקס, פּדי בעסער צו זען
איבערן קאָפּ פון איינעם, וואָס איז געזעסן אין דער פּאַדערשטער, ריי
אַ מענטש מיט דיקע פלייצעס און מיט אַ גרויסן פּליך.

אויף דער סצענע האָט מען פּאַרגעשטעלט אַ פּאַריזער
בוליואַר מיט אַ שענקל אויף רעכטס מיט אָנגעשמיקטע מיידן אין
אין אויסגעפּוצטע פּרויען פון דער „האַלב-ער-וועלט“, אין אויסער-
געוויינטלעכע קאַפּעלוישן. זיי זענען אַרומגעגאַנגען אָדער געזעסן,
פּאַרוואָרפּנדיק אַ פּוס אויף אַ פּוס, מיט פּאַפּיראַסן אין די אויס-
געכאַליעטע הענט, אויסגעצויגן די סליינע פינגער. מ'האָט, אפּנים,
פּאַרגעשטעלט דאָס פּוילנדיקע אייראָפּע.

און ס'איז געווען צו זען, ווי טאַמאַרע האָט אין אַ גרויסע
מדרגה איבערגעלעבט וואָס זי האָט געזען אויף דער סצענע.

זי האָט זיך אפילו איינמאַל צוגעטויליעט צו קיסליאַקאָווס
פלייצע און געזאָגט:

— מיר ווילט זיך קיין פאַרזו... איר וועט מיך אַהין
אָוועקפירן?...

— יאָ... — האָט קיסליאַקאָוו שטיל געענטפערט. — נאָר
נאָר פאַרוואָס עפעס „איר“ וועט מיך אָוועקפירן אין נישט „דו“
וועסט מיך אָוועקפירן?...

— וועסט מיך אָוועקפירן... — האָט טאַמאַרע איבערגעזאָרט.
קיסליאַקאָוו האָט איר אַ דרוק געטון די האַנט, ווי ער
וואָלט דערמיט געזאָגט, אָו נישט נאָר קיין פאַרזו, נאָר ווזהין זי
וועט נאָר וועלן.

— איך וויל פאַרן אין עקספּרעס, — האָט טאַמאַרע גע-
זאָגט, — אין פאַרזו, האָב איך געהערט, זענען פאַראַן ווידער-
באַרע האָטעלן, אויסגעשטאַט, ווי פאַרעצן און אַלע פרויען זע-
נען אָנגעטון אין זייד און קרעפ-דע-שין. מיר וועלן דאָרט א סך
אַ סך אַרומפאַרן און אַרומגיין.

זי האָט זיך ווידער צערטלעך צוגעטויליעט צו קיסליאַקאָוו.
יענער האָט איר געענטפערט אויך מיטן זעלבן. און אליין האָט
ער אַ טראַכט געטון וועגן דעם, אָו מ'וועט איר דאַרפן פאַרלייגן
כאָטש טיי, נאָר פריער זיך איבערצייגן, צי אין בייטעלע ביי אים
לייגן צוואנציק-קאָפּיקאָווע מטבעות אָדער קאָפּיקאָווע. אויב קאָפּי-
קאָווע, — איז שלעכט אין ביטער. אויב ס'וועט זיך אַרויסווייזן,
אָו דאָס זענען צוואנציק-קאָפּיקאָווע, טאָ ווען זאָל ער איר פאַר-
לייגן: בייב ערשטן אַנטראַקט, אָדער בייב צווייטן, ווייל זי קאָן
נאָך, איידער דער ספּעקטאַקל וועט זיך ענדיקן, ווידער וועלן
טרונקען, — דאָן וואָלט ממש געשען אַ קאַטאַסטראָפּע.

אויף וויפיל טאַמאַרע איז סאַר אים געווען „אַלצאיינס“ ווען
ס'פלעגט זי ציען צו אים, אויף אַזויפיל איז זי איצט, ווען זי
איז געווען צו אים אַזוי קאַלט און גלייכנילטיק, געוואָרן פאַר
אים אַזוי טייער און קרענקלעך נייטיק.

און פּדי כאָטש ווי עס איז אַרויסצורופן ביי איר אַ ניי-
גונג צו זיך איז אים אויטגעקומען צו שטילן איר דאָרשט נאָך אַ

ברייט לעבן, רעדן וועגן פארוי און דערמיט איר אלץ מער און מער אריינגעבן א געדאנק וועגן זיינע אומבאשרענקצע געלט- מעגלעכקייטן.

ס'האט זיך באקומען א טאטאלע שער, וואס אין איר איין עק איז געווען טאמארעס פאלשע פארשטעלונג וועגן קיסליאקאווס גרויסע געלט-מיטלען, און אויפן אנדערן עק — די טרויעריקע ווירקלעכקייט אין געשטאלט טון צוואנציק-קאפיקאווע מטבעות ביי אים אין טאש, וואס קאנען זיך גאר ארויסווייזן אלס קאפיקאווע. בעתן אנטראקט זענען זיי ארומגעגאנגען געארעמט איבערן סאיע.

טאמארע איז ארומגעגאנגען צעשטרייט, ווי נישט האַבנדיק קיין שום באציונג צו איר באגלייטער, ווי ער וואלט געווען פאר איר א ווילד-פרעמדער און געבלאָנדזשעט מיט די אויגן איבער די פנימער פון די מענטשן, וועלכע זי האט באגענוט אויפן וועג. — טיי רעכן איך טרוינקען בעתן צווייטן אנטראקט — האט קיסליאקאוו געזאָגט.

— איך וויל איצט נישט קיין טיי, — האָט קורץ טאמארע געענטפערט, אינגאנצן פארטיפט אין אַבזערווירן דעם גרויסן עולם, וואָס האָט זיך באַוועגט אויף רעכטס און לינקס. — יא, ס'איז נאָך פרי, בעסער בעתן צווייטן אנטראקט — איז קיסליאקאוו מיט איר מספּים פלומרשט.

מ'האָט געדאַרפט לוסטיק פּוידערן, פּדי די דורכגייענדיקע זאָלן אפילו זיך אומקוקן אויף אים און שמייכלען צוליב זיין שאַרפּזיניקייט. נאָר אים האָבן יעדער רגע געפּייניקט פאַרשידענע מחשבות. בעת זיי זענען, צום ביישפּיל, דורכגעגאנגען פאַרן בופּעט, האָט זיך אים געדאַכט, אז טאמארע האָט אַ קוק געטון אויף די שאַכטלעך שאַקאָלאַד, וועלכע זענען געשטאנען אָפּן. זי קוקט זיכער אויף זיי און טראַכט זיך: טיי לייגט ער פאַר אַבער אַ שאַכטל שאַקאָלאַד איז אים אַ שאַד פאַרצולייגן, האַבנדיק צווי פיל געלט.

און דעריבער האָט קיסליאקאוו יעדעס מאָל, ווען זיי זענען דורכגעגאנגען פאַרביי דעם טיש פּוין בופּעט געפונען אַן אויסרייד

איר צו ווייזן עפעס א בילד אויף דער וואנט, אָדער אַן אינטע-
רעסאָנט פנים אינדערזייט קעגן דעם בופעט.

— גאָט מיינער! ווי מיר ווילט זיך ווי עס איז זיך אייני-
אַרדענען — האָט טאַמאַרע מיט בענקשאַפּט געוואָגט, אומקונדיק
זיך אין אלע זייטן, פונקט ווי ער וואָלט עמעצן געזוכט-ס'האָט
זיך מיר אזוי דערעסן דאָסדאָזיקע הושכדיקע לעבן.
קיסליצקאָון האָבן די ווערטער אירע פאַרדראָסן.

— כ'האָב געמיינט, אַז דיר האָט כאָטש עפעס געגעבן
דאָס באַגעגענען זיך מיט מיר, — האָט ער באַליידיקט געוואָגט.
— אַך, יאָ, איך מיין דאָ גאַרנישט דאָס. איך זאָג אַז מ'ך
פייניקט דאָס נישט זעלבסטשטענדיקע לעבן, ווען ס'קומט מיר
אויס גאָך יעדן רובל זיך צו ווענדן צום מאַן.
אַט דאָ האָט מען געדאַרפט זאָגן:

— ס'אַרע נאַרישקייט, נעם ביי מיר געלט וויפיל דו באַ-
דאַרפסט.

נאָר אים איז אויסגעקומען נאָר צו שווייגן.
ווען זיי זענען אַריינגעגאַנגען אין זאַל, האָט טאַמאַרע זיך
אַלץ אומגעקוקט, זוכנדיק אין די רייען עמיצן.

— שוין-ושע זענען זיי נישט געקומען — האָט זי געזאָגט.
— ווער?

— מיינע חברטאָרינס, וועלכע האָבן צוגעזאָגט, מיך צו
באַקענען מיטן רעזשיסער.

באלד נאָר ווי ס'האָט זיך געענדיקט דער צווייטער אַקט,
האָט קיסליצקאָון איילנדיק זיך אָנגערופן:

— נו איצט וועלן מיר גיין טרינקען טיי.
פונקט ווי ער וואָלט די גאַנצע צייט פונם שפיל געטראַכט
נאָר וועגן דעם, זיי זענען אַרויסגעגאַנגען פון זאַל, נאָר באלד
ווי זיי זענען אַרויס אין פאַיע, ווי עפעס א דין מיידלישע פיגור
איז צוגעלאָפן צו טאַמאַרן און זי אַרומגענומען.

— נו, גוט וואָס דו ביסט דאָ. כ'האָב דיך אין ערגעץ
נישט גוקאַנט געפונען. כ'האָב דיך געזוכט און אַרומגעזוכט, — האָט
טאַמאַרע געזאָגט, פרייענדיק זיך מיט יענער, מיט נאָר אַן אַז-

דערן טאָן, א לעבעדיקן פריילעכן און נישט מיט דעם, מיט וועלכן זי האָט גערעדט מיט איר באַגלייטער. דערנאָך זענען צוגעגאַנגען נאָך צוויי מיידלעך אין לאַנגע זיידענע זאַקן, נע- שוירן לויט דער מאָדע, מיט צוגעשמירטע עקלעך האָר, וואָס האָבן זיך פאַרביגן ביי די שלייפן. מיט זיי זענען געווען צוויי יונגעלייט פונם פאַקסטראַט-טיפּ מיט דינע טאַליעס, אין מאָדנע מאַרינאַרקעס, מיט קנעפּ, וואָס זענען זיך ברייט פאנאַדערגעגאַנגען אויף דער ברוסט.

אַלע האָבן זיך אָפגעשטעלט, פאַרצייענדיק דעם וועג פאַר די דורכגייער, ביזוואנען טאַמאַרע האָט ענדלעך באַמערקט: - קומט טרינקן טיי.

קיסליאַקאָוו האָט דערשפירט, ווי די האָר האָבן זיך אים אָנגע- הויבן ריין אויפן קאָפּ ביי דערדאָזיקער פראזע. וואָס וועט זיין, ווען דידאָזיקע גאַנצע חברותא וועט זיך זעצן צום טיש און אים וועט אויסקומען זיי אלע מכבד צו זיין מיט טיי? דאן וואָלט געווען א חרפה און א סקאַנדאַל, אפילו, ווען אין טאַש ביי אים וואָלטן אלע מטבעות געווען צוואנציק-קאָפּיקאָווע און נישט איין קאָפּיקאָווע.

- גיין, איך וועל זיך אַביסל דורכשמועסן מיט טאַמאַרן, כווייל מיט איר רעדן וועגן זאַכן, וואָס דאַרפן פאַר אייך זיין אַ סוף - האָט געזאָגט דאָס דינע מיידל, וואָס איז פריער פון אַלע צוגעגאַנגען צו טאַמאַרן. און די צוויי פריילינגס מיט די פאַקסטראַט-יונגעלייט זענען צוועק אָן אַ ווייט.

קיסליאַקאָוו האָט פריי אָפגעאַטעמט און צוגייענדיק צום מיידל, וואָס האָט דערלאָנגט טיי, האָט ער מיט די הענט, וואָס האָבן נאָך געציטערט פונם איבערגעלעבטן שרעק, באשטעלט אַ צוויי גלעזער טיי.

- און איר? - האָט טאַמאַרע אים פאַרחידושט געפרעגט.

- ס'וויילט זיך מיר עפעס נישט.

און האָט אַ רוק געטון צו זיי דעם קלאַש מיט טשאַסטי-

טעס.

דאָס דינע מיידל האָט אַ לייכטן פּיס געטון אַ טשאַסטע
און מאַכנדיק אומבאַמערקט אַ גרימאסע, האָט זי די טשאַסטע
אַרויפגעלייגט אויף אַ טעלערל. קיסליאַקאוּ האָט אַ טראַכט ווע-
טון, אַז מ'וואָלט געדאַרפט איר פאַרלייגן אַן אַנדער טשאַסטע,
נאָר אים האָט אַרומגעכאַפט אַ גרויל ביים געדאַנק, אַז דאָס
פרייליך מיט אַזאַ פיינעם געשמאַק וועט אַנבייסן יעדע טשאַסטע
און דאָן - איו אַ קלאַג צו זיינע יאָרן!

נאָר דאָס מיידל האָט זיך אָנגערופן:

- דאָ איו בכלל נישט פּדאי צו עסן טשיאַסטעס, זיי זע-
נען דאָ שטענדיק האַלבגעבאַקענע.

ביי דערדאָזיקער פּראַזע האָט קיסליאַקאוּ דערשפּירט צו איר
אַ דאַנקבאַרע אָנערקענונג פאַר איר פיינעם געשמאַק. ער איו
געוואָרן מינטערער און לעבעדיקער.

- דאָס איו דיין מאַן? - האָט דאָס דינע מיידל שטיל
געפּרענט ביי טאַמאַרן, מיט אַ פאַראינטערעסירטער אויפלעבונג.

- ענלעך צו דעם... - האָט טאַמאַרע געענטפּערט אויך
מיט אַזאַ אויפלעבינג און קיסליאַקאוּ האָט דערשפּירט אַז טאַ-
מאַרע ווייזט אים, פּונקט אַזוי, ווי אַ פּרוי ווייזט איר ניי קלייד
אַ חבּרטע ביים באַגעגענען זיך מיט איר.

- אָט איו ער, ער איו געקומען! - האָט פּלוצלינג דאָס
מיידל געוואָגט.

זי איו אויפגעשפּרונגען און צוגעגאַנגען צו אַ הויכן
קרעפטיקן מאַנספּערשוין מיט ווייסע היעס און העל-בלאַנדע גוט
פאַרקעמטע האָר.

ער איו געשטאַנען אין עק פּון פּאַיע, ווי אַ טעאַטער-
מענטש, וואָס איו געקומען צום סוף פּון ספּעקטאַקל און מיט אַן
איבעראַשנדיקער נישט צערעמאַנישקייט, האָט ער אָפּסערווירט די
פּנימער פּון די פּרויען, וועלכע האָבן זיך באַוועגט איבערן קרייז
פּונם פּאַיע. צייטנווייז האָט זיך אויף זיין פּנים באַוויזן אַ קוים
באַמערקבאַרער שמייכל, מיט וועלכן ער האָט געקוקט אין פּנים
אַריין די דורכגייענדיקע פּרויען. אים איו, ווי ס'זעט אויס,

גארנישט איינגעפאלן, צו זיין אויפמערקזאמקייט קאָן עמעצן זיין נישט אָנגענעם.

דאָס איז געווען מילער — אַ קינאָ-רעזשיסער, וועלכער האָט גערעדט רוסיש מיט אַ שטארקן אַקצענט.

טאָמאַרעס חברטע איז צו אים צוגעלאָפן, און עפעס אַ שעפטשע טוענדיק אים אין אַיער האָט זי אים אַ צי געטון פאַר דער האַנט אין דער ריכטונג צום טישל, ביי וועלכן ס'זענען גע- זען טאָמאַרע און קיסליאַקאָוו.

ער איז, ווי נישט גערן, צוגעגאַנגען מיט פוילע טריט און גלייכצייטיק זיך איינגעקוקט אין טאָמאַרן. זי איז אים, ווי ס'זעט אויס געפעלן געוואָרן, ווייל זיין פנים האָט מיטטאָמאַל אויפגע- לעבט. ער איז מיטטאָמאַל געוואָרן העפלעך, מעשה סאַלאָן-מענטש און דרך-ארצדיק, ווען ער האָט אַ קוש געטון טאָמאַרן די האַנט אין מיט איר גענומען רעדן. (קיסליאַקאָוו האָט ער ווי נישט באַמערקט).

אין טאָמאַרע, ווי פאַרגעסנדיק אין איר באַגלייטער, האָט אויפגעצייטערט פאַרן דאָזיקן וויכטיקן, און זיך אַזוי זיכערן מאַנס- פערשוין, דערצו נאָך אַן אויסלענדער.

— כיוועל בעטן ביי אייך אַ דערלויבניש צו מצאָן פון אייך אַן אויפנאַמע — האָט מילער געזאָגט — איר האָט אַ אינטערע- סאַנט פנים פאַר מיר און אַן אינטערעסאַנט אויסזען. יאָ, איך מײן, אַז אַיער פנים און אויסזען זענען פאַר יעדן אינטערע- סאַנט — האָט ער צוגעגעבן, פאַרויכטיק אַ שמייכל טוענדיק.

טאָמאַרע איז רויט געוואָרן, ווי אַ מיידעלע, בעת אַזאָ וויכטיקער מאַנספערשוין האָט איר געמאַכט אַ קאָמפלימענט.

קיסליאַקאָוו האָט דערשפירט אַ שטאָך און אַ באַליידיקונג פון דעם, וואָס מען באַקוקט אין זיין קעגנזאָרט זיין דאַמע, ווי מען באַקוקט אַ פערד, נישט אינטערעסירנדיק זיך דערביי, צו דאָס איז אים אָנגענעם און נישט באַמערקנדיק אים אפילו, און זי איז צופרידן... מ'וואָלט געדאַרפט באַלד צוגיין צו איר און זי אַוועקפירן טונס דאָזיקן עזות-פנים, זאָגנדיק אים:

— מײן פרוי גייטיקט זיך נישט אין קיין פאַרדינסטן.

דערנאך זי אריינזעצן אין אן אויטאמאביל מיט שפיגל-גלאז און
אווועקפירן א היים. נאָר די צרה איז געווען, וואָס נישט נאָר
אויף קיין אויטאמאביל האָט ער נישט געהאַט קיין געלט, נאָר
אפילו אויף אַ דראָזשקע אויך נישט. אַ דאָנק דעם האָט ער טאָ-
מארן נישט אוועקגעפירט אין דעם אויסלענדער גאַרנישט געזאָגט
ער איז געשטאַנען אָן אַ זייט, געקוקט אויף אַ בילד אויף דער
וואַנט און געמאַכט אַן אַנשטעל, אַז ער לאַנגווייליגט זיך נישט.
ער האָט אפילו צונויפגעלייגט די פּויסט אין אַ טראָמפּקע און
געפרוווט אויף אזא אופן באקוקן פּאָמרשט דאָס בילד.

— קומט... — האָט טאַמאַרע געזאָגט, אַ צי טוענדיק אים
פארן אַרבע, ווייל ער האָט נישט באמערקט, ווי אלע זענען
אוועק אין זאָל.

נאָכן ענדיקן דעם שפּעקטאַקל, האָט מילער אינטן אויף די
טרעפּ ביים שפיגל זיי דעריאָגט. ער האָט געטראָגן אויף זיך
אַ ברייטע אויסלענדישע פעלערין, אַ קאַפּעליוש און גראַע זאַמ-
שענע האנטשן. ער האָט זיכער און היצפהדיק, ווי קיסליאַקאָון
האָט זיך אויסגעוויזן, גענומען טאַמאַרן אינטער דער האנט און
איז אוועק מיט איר געאַרעמט. זיי זענען זאלבעדריט געגאַנג-
גען איבערן טראָטוואַר. דערנאָך איז דער טראָטוואַר געוואָרן
שמאָל און קיסליאַקאָון איז אויסגעקומען צו גיין הינטער זיי.

טאַמאַרע האָט זיך אפילו אויף אים נישט אוימגעקוקט, ווייל
זי איז אינגאַנצן געווען פאַרנומען מיט מילערן. קיסליאַקאָון
האָט זיך אויסגעוויזן עקלהאַפט איר שאַרפע און אויפגעקאַכטע
שטים: פונקט ווי אַ שילערין רעדט מיטן לערער, פאַר וועלכן
זי ציטערט און פלייסט זיך מיט אַלע קרעפטן. סוואָלע אַ יושר
געווען, איצט צוצוגיין צו דעמדאָזיקן סוביעקט, אַ קלאַפּ טון אים
איבערן קאַפּעליוש און זאָגן:

— נו, גענוג, — איר האָט זיך דורכגעשמועסט און אַ סוף
איצט גיי אַ היים שלאָפּן.

ער האָט געפרוווט זיך אָפּשטעלן, פּדי צו צווינגען טאָ-
מאַרן זיך אויטצוקוקן אויף אים. זי האָט זיך אָבער נישט אומ-
געקוקט. דאָן איז ער אַריבער אויף דער אַנדערער זייט. אָפּ-

שטעלנדיק זיך, האָט ער געווען, ווי מילער האָט גענומען אַז
אויטאָמאָביל מיט שפיגל-בלאָזיקע פענצטער און אָפגעמירט טאָ
מערן אין איר וווינונג.
אין טאש ביי קיסליאקאָון זענען פאַרבליבן נאָר ניין קאָ-
פיקאַס. איין קאָפיקע האָט געפעלט אויף אַ טראַמוואַ-בילעט.
ס'איז איבן אויסגעקומען צו גיין אַ היים צוטוט.

XX

ער איז געזאנגען צו היים אין האָט געטראַכט, אַז באַלד
וועט זיך אָנהויבן די געוויינטלעכע דראַמע. דאָס טעמע פון
דערדאָזיקער דראַמע וועט זיין. וואָס אין ערשטן אָונט, ווען זיין
פּרוי האָט זיך צוריקגעקערט פון דער רייזע, האָט ער זיך מיט
איר צעקריגט, איז אַוועקגעזאָנגען און פאַרפאלן געוואָרן ביז
נאָך האַלבע נאַכט. הייסט עס, אַז צווישן זיי איז נישט פאַרצן
קיין שום ליבע, נישטאָ קיין שום גייסטיקע פאַרבינדונג.
„אין אויב אַזוי, האָט דאָך אונדזער צוזאַמענלעבן קיין
שום זין נישט.“

דאָס פלעגט זיין דער געוויינטלעכער שלוס-אַקאָרד פון
יעלענע וויקטאָראָונע.

און יעדעס מאָל איז אים אויסגעקומען, מאַכנדיק איבער
זיך די גרעסטע אַנשטרענגונג און בייקומענדיק זיך אַליין, פּדי
נישט צו דערלעזן צו קיין סקאַנדאַלן אויף אַ גאַנצע נאַכט, צו
זאָגן, אַז ער קאָן אָן איר נישט לעבן, אז זי איז פאַר אים אַ
מאָראַלישע שטיצע, און וואָס אָנבאלאנגט די מחלוקות, וואָס קו-
מען פאַר צווישן זיי, זענען אין דעם שולדיק דער דערשיטער-
טער גערוין-סיסטעם און די סקלעראָזע.

און טאַקע באַמת, אויב מ'זאָל גוט אריינקלערן אין דעם,
וואָס עס שטעלט מיט זיך פאַר זייער צוזאַמענלעבן? וואָס איז דאָס
אַ פאַמיליע? קיין שום פאַמיליע נישט, אויב מ'זאָל נישט רע-
כענען די הינט.

וואָס-זשע פאַרײניקט זײַן דאָס פּאַרזעצן פּונם מײַן נאָר
פאַר די גאַנצע צײַט פּון זײער צוזאַמענלעבן האָבן זײ זיך פאַר
קײן זאַך אַזוי נישט געשראַקן. ווי פאַר דעם געפאַר צו האָבן
אַ קינד.

מיט אים ווײַנט פשוט (אין ס'איז נישטאָ פון איר ווײַן
זיך אַהינצוטון) אַ פעטלייביקע פרוי, וואָס איז פאַר אים אַזוי
נישט אינטערעסאַנט. און ער לעבט מיט איר צוליב דעם, ווײַל
ס'איז עפעס נישט באַקוועם איר צו זאָגן אין די אױגן דאָס,
וואָס ער טראַכט וועגן איר, ווען ער איז אין פּעס און צערייצט
אַזוי, ווי ער ווײַנט איצט מיט איר, וואָלט ער אַנטשידן געקאָנט
ווײַנען מיט יעדער אײַנער, וועלכע ער וואָלט נאָר באַגעגנט.
און יענע, וועלכע ער וואָלט באַגעגנט, וואָלט שוין געוויס נישט
געווען אַזאַ דיקע און נידעריקע און זי, די בהמה, מײַנט, אַז
זי איז פאַר אים דער גאַנצער זײַן פּונם לעבן! (הגם אים אַלײן
קומט אױס אַזוי צו זאָגן).

וואָס אַן אמת, איז געווען אַזאַ צײַט אין זײַן לעבן, ווען
זי איז געווען זײַן פּרײַנט, דער סאַמער נאַענטסטער מענטש אויף
דער וועלט. נאָר דאָס איז שוין געווען זײער לאַנג, און ס'האָט
זיך שוין וועגן דעם כמעט פאַרגעסן.

קיסליאַקאָוו איז צוגעגאַנגען צום הויז מיט א טריבער
אנטשלאָסנקײט צו ענטפערן אין פּאַזיטיוון זײַן אויף יעלענע
וויקטאָראָוועס פּראַזע, אַז זײער צוזאַמענלעבן האָט נישט קײן
שום זײַן. דאָס הייסט: און ער איז אויך געקומען צו דער זעלבער
איבערצײַגונג. אים האָט אפילו הנאה געטון וואָס אים האט אויס-
געפעלט געלט אויף אַ טראַמוואַי אין און ער וועט, א דאַנק דעם,
קומען אַהיים מיט א האַלבע שעה שפּעטער: וואָס שטאַרקער עס
ווערט פון איר זײַט זײַן די אַטאַקע, אַלץ גיכער וועט פאַרקומען
דאָס פּאַנאַנדערבונדן דעם פּלאַנטער און דער סוף.

נאָר טראַץ זײַגע דערווארטונגען, האָט יעלענע וויקטאָראָווע
אים באַגעגנט מילד און ווײַך, זי האָט מיט קײן אײַן וואָרט
ישט געמאַכט קײן רמו. הלמאי ער איז פאַרשווונדן געוואָרן

און זיך אזוי שפעט צוריקקערט אהיים און האָט נאָר אפילו גע-
זאָגט:

- עסן ווילסטו? כ'האָב צוגעוואַרעמט.

קיסליצקאָוו האָט זיך פאַרלוירן, ער האָט זיך אָנגעהויבן
שעמען פאַר זיינע געדאַנקען, מיט וועלכע ער איז נאָר וואָס גע-
גאנגען אָהער. און אים האָט זיך נישט געוואָלט צוועקלאָזן די
בייזע שטימונג קעגן זיין פרוי, וועלכע ער האט אין זיך מיט
אָזויסיל מי אָנגעזאַמלט און חוצדפּס, איז אים ווידער איינגעפאַלן
א געדאַנק, אז יעלענע וויקטאָראָווע האָט מורא צו בלייבן אָן
געלט-מיטלען, דעריבער איז זי געוואָרן אזוי גוט און וויל
צו אים.

און וואָס מער יעלענע וויקטאָראָווע האט אים אָרויסגע-
וויזן איר אויפגערוקאַמקייט און צערטלעכקייט, אַלץ מער האָט זיך
אים געדאַכט, אז זי איז צו אים גוט און נאָר צוליב זיין געלט.
קיסליצקאָוו, אראָפּלאָונדיק די אויגן אין טעלער, האט גע-
געסן באמינדליק זיך נישט צו באַגעגענען דעם בליק מיט דער
פרוי, און האט געענטפערט אויף אירע סראַנגן נאָר איינזליבליק:
- יאָ... ניין!..

יעלענע וויקטאָראָווע איז, א זיפּך טוענדיק ענדלעך פאַר-
שוויגן געוואָרן.

דער בולדאָג וואָס איז געשלאָסן אויפן שטול, איז צו אים
צוגעגאַנגען מיט זיין עקלהאפטער טעמפער מאָרדע און דער
אַראָפּגעהאַנגענער ליפּ און זיך צוגעקוקט, ווי ער עסט די קאָט-
לעטן, ביי יעדער באַוועגונג פונם באַלעבאַס, האָט ער געדרייט
מיט זיין אָפּגעהאַקטן שטיק וויידל.

קיסליצקאָוו האָט ווי שטענדיק אין אועלכע פאלן, געמאַכט
אן אָנשטעל ווי ער באַמערקט נישט דעם בולדאָגס בליק, און
ער האָט נאָר מיט שנאה א טאַכט געטון, אז דאָסדאָזיקע
פּאַסקודסטווע אָנערקענט אים נישט פאַר קיין בעלעבאַס, אָבער
ווען ער זעצט זיך נאָר צום טיש, הייבט ער זיך פונדעסטוועגן
אָן אים אונטערצולעקן.

אויסן צווייטן טאָג איז יעלענע וויקטאָראָווע געווען פונקט

אזוי שטיל, מילד און, דערזענדיק אויפן מאנט אַרבל אַ סלעק
פון קרייד, האָט זי אפילו גענומען א באַרשט און אליין אים
זאָרגאָם אָפגעפּוצט.

קיסליאַקאָוו, באַמיצנדיק זיך דורכויס צו דערשטיקן אין זיך
דאָס גוטע געפיל צום ווייב, איז ווייטער געבליבן ביי זיין נישט
צוטראַענדיקן אויסזען. שווייגנדיק איז ער געקומען אַ היים,
שווייגנדיק אָפגעגעסן דאָס מיטאָג, וואָס זי האָט אים איבערגע-
לאָזט. שווייגנדיק זיך נאָכמיטאָק געזעצט לייזענען און אפילו גע-
נומען דאָס קישן און זיך צוגעלייגט אויף דער אָטאָמאָנע, - א זאָך,
וואָס ער וואָלט פריער זיך נישט דעצידירט צו טון. און אויך
שווייגנדיק ווייטער אוועקגעגאנגען פון דערהיים, זענענדיק גלייכ-
צייטיק, אז די פרוי באַגלייט אים מיט אַן אומרויקן בליק.
די מומע איז שוין איצט אַרומגעגאנגען אויף די שפיץ.
פינגער, זי האט שוין אויסגעהערט צו רעדן שעפטשענדיק מיט
די הינט און גאָר שווייגנדיק אויף זיי געקוקט ביז און
דראָענדיק.

XXI

אויפן דריטן טאָג האָט ער פאַרשפּעטיקט צו מיטאַָג. יע-
לענע וויקטאָראָוונע, דערלאַנגענדיק אים אַ טעלער זופּ און זע-
צנדיק זיך אַנטקעגן אים, האָט געזאָגט:

— מאַך מיר קלאַר, כ'בעט דיך, וואָס איז געשען?... נאָך
אינם ערשטן טאָג פון מיין קומען צו פאָרן ביסטו אַוועקגעגאַ-
גען און פאַרפאלן געוואָרן ביז האַלבע נאַכט. כ'האָב געמאַכט
דערויף אַ שווייג, דיך נישט אויסגעפרעגט איך בין געווען (און
בין איצט אויך) גוט. מילד, אויפּמערקזאַם, כ'האָב מורא צו
שטערן דיין רויקייט. מיט איין וואָרט, אין משך פון עטלעכע
טעג גיי איך אַרום ווי אַ פאַרברעכערין.

די מימע, ווי שטענדיק ביי זייערע מחלוקתן, איז פאַלד
אויף די שפיץ פינגער צוועק פון יענער זייט ווענטל און דאָרט
געזעסן שטיל, נאָר, נישט איינהאַלטנדיק זיך, האָט זי אַ ניס
געטון.

— מיר אַלע לעבן ווי עפעס אונטער אַ טערעָר, מיר האָבן
מורא אָטעם צו לָאָזן, פּדי דיר נישט צו שטערן. (קיסליצאָוון,
טרעָץ דעם, וואָס ער איז געווען צערייצט, האָט הנאה געטון,
וואָס זיי האָבן מורא צו אָטעמען) און אַלס ענטפּער אויף זעם
— האָט יעלענע וויקטאָראָוונע ווייטער גערעדט — באַקום איך
נאָר אַ קאַלט פאַרשלאָסן שווייגן.

איר האַלדז און ברוכט האָבן שוין, אינם איינשניט פון

איר קלייד, זיך באדעקט מיט רויטע פלעקן, די אויערן זענען
אויך געוואָרן רויט.

— לאַמיר זיך, ענדלעך, אויסטענהן, דורכשמוצען זיך און
זען, מיט וואָס איך האָב זיך פאַרשולדיקט, אין וואָס באַשטייט
מיין פאַרברעכן... — האָט יעלענע וויקטאָראָוונע פאַרענדיקט, בעת
קיסל'עקאָוו, קוקנדיק האַרטנעקיק אין טעלער אַרײַן, האָט אַלץ
געשוויגן, עסנדיק די זופּ.

נאָר ער האָט זיך געמוזען געטראַגן פון אירע ווערטער
„געמאַכט דערויף אַ שווייג“ און „פאַרמאַלן געוואָרן“ וואָס זאָגט
איר אויף איר? זי האָט געמאַכט דערויף אַ שווייג, ווען ער איז
אָוועקגעגאַנגען ביז איינס באַנאַכט, פונקט ווי ער וואָלט געווען
איר לײב-קנעכט; שוין בלויז זײַן אָוועקגיין פון דערהיים, נישט
בעטנדיק אויף דעם קיין דערלויבניש איז פאַר איר אַזע פאַר-
ברעכן, אַז איר קומט אויס זיך איינצוהאַלטן, טאַכן אָנשטרענג-
גונגען צו שווייגן און זיך נישט בייזערן.

— מיר האָט שוין זערעסן דיין שטענדיקע אפטרופות
איבער מיר, — האָט ער ביז געזאָגט — אַלע מענטשן גייען
אָוועק נישט נאָר ביז איינס באַנאַכט, נאָר ביז דריי אפילו און
ווארשיינלעך פאַלט קיינעם נישט איין צו מיינען, אַז זיי „ווערן
פאַרפאַלן“.

— יאָ, נאָר געוויס גייען זיי נישט אָוועק ביז איינס אָ
זייער ביינאַכט — אינם ערשטן טאַג, וואָס די פרוי איז געקומען
מען צו פאַרן...

יעלענע וויקטאָראָוונע האָט זיך ווי שטענדיק אויסגעצייכנט
מיט אַן אויסערגעוויינטלעכער לאַגישקייט, און קיסל'עקאָוו, וועל-
כער האָט געהאַט אָנגעגרייט אַ גאַנצן פאַנטאַן האַרבע און יזש-
דיקע ווערטער אויף דער טעמע וועגן פאַרשקלאַפן איין מענטש
דורכן אַנדערן, האָט זיך „פאַרהאַקט“ אויף אירע ערשטע ווער-
טער, מיט וועלכע זי האָט אים אָפגעענטפערט אויף זיינע פאַר-
וורסן, און נישט געוואוסט, וואָס צו זאָגן.

אים האָט אַ זעץ געטון אין קאַפּ און אין האַרצן, ווי אַ
שוואַרצע כוואַלע, אַ פעס קעגן זײַן ווייב און, פילנדיק זײַן

שוואַכקייט און לאַנגיק אין גלייכצייטיק אַ פאַרלאַנג איר אַ שטאַך
צו טון, אַז ס'זאָל איר וואָס מער וויי טון, - האָט ער געזאָגט:
- איך גיי אוועק אינם ערשטן טאָג פונם ווייבס קימען
צוליב דעם, וואָס איך געפין זיך ביי אוממעגלעכע אַרבעטס-באַ-
דינגונגען, ווייל צוזאַמען מיט מיר געפינען זיך אין צימער פאַר-
שידענע מומעס און הינט!

ער האָט די ווערטער ווי אַרויסגעשאַסן, זיך אַ ריס אויף
געטון ראַפּטום פון אָרט און אָנגעהויבן אויפגערעגט אַרומצו-
שפּרייזן איבערן צימער. די הענט האָבן ביי אים געציטערט,
ער איז יעדע רגע אַריבער מיט זיין דלאַניע איבער וויינע קור-
צע האָר, פאַררייסנדיק זיי אַראָפּ צו.
יעדענע וויקטאָראָונע, אַ קוף טוענדיק אויף אים, האָט
רויך און פעסט געזאָגט:

- וואָס שייך דעם, זאָגסטו אַ ליגן. אַנדערטהאַלבן וואָכן
ביסטו געווען אָן מיר און דו האָסט געהאַט די מעגלעכקייט,
אזוי זיך אויסצורוען און אַרבעטן, אַז דורכלאַזן איין אַוונט אינם
טאָג פון מיין צוריקקומען פון דער ריינע האָט דיר גאַרנישט
געדארפט אויסמאַכן. חוצדעם, ביסטו נישט דער איינציקער,
וועמען עס קומט אויס צו אַרבעטן ביי אַזעלכע באַדינגונגען. אַלע
אַרבעטן ביי אַזעלכע באַדינגונגען, און מיך באַשטראַפן אזוי
האַרב דערפאַר, איז פשוט נישט ערלעך און נישט אַנשטענדיק.
און נישט דו דארפסט עס מיר זאָגן, ווייל איך פלעג זיך שטענ-
דיק מער פון אַלץ זאָרגן וועגן דיין אַרבעט, צוליב דעם בין
איך אַליין פאַרוואַנדלט געוואָרן אין אַ קעכין און אַ געפעס-וואַ-
שערין. איך וואַש אַליין און צערעווע דינע שקאַרפעטן. נאָר
דו אַרבעטסט דאָך אַבער שוין אזוי לאַנג סיי-ווי-סיי נישט...

קיסליאַקאָו האָט אין די געדאַנקען איר אָפגעענטפערט
אויף יעדער פראַזע אירע. וועגן די שקאַרפעטן וואָלט ער גע-
קאָנט זאָגן, אַז ווען זי וואָלט זיי נישט געוואָשן און געצערע-
וועט, וואָלט ער געהאַט די מעגלעכקייט צו קומן נייע שקאַר-
פעטן און דאָן וואָלט נישט געווען קיין נויטווענדיקייט צו גיין
אין געצערעוועטע.

- מיט איין וואָרט, איך ווייס נאָר איינס, אז אינעם צו-
נאָמענלעבן האָב איך פארלוירן יעדע מעגלעכקייט צו ארגעסן
איבער זיך - האָט ער געזאָגט, וויסנדיק, אז קיין זאך קען
איר נישט פארשאפן זאָ ווייטאָק און זאָ באַליידיקונג, הי די-
דאָזיקע פראזע.

ביי יעלענע וויקטאָראָונען איז פון דער אימגעריכטער באַ-
ליידיקונג זאָש ארויסגעשפרונגען אַ האָר-וויידלעך פונעם צאָפּ, וואָס
איז געווען צונויפגעפלאַכטן ווי אַ נוס און ארויסגעטארטשעט
צוויף, שאַקלענדיק זיך ביי איר יעדער באוועגונג. זי האָט עס
נישט באַמערקט.

- אַ אזוי גאָר? ... - האָט זי שטיל געזאָגט - הייסט
עס, פראַסט רעדנדיק, אז איך דארף מיך אָפּטראַגן? וואָס?...
קיסליאַקאָוו, נישט ענטפערנדיק, האָט נאָך אלץ צערייצט
ארוםגעשפרייזט איבערן צימער אין דערנאָך זיך גאָר אנדערע-
זעצט צום שרייבטיש מיטן רוקן צו דער טרוי.

ער איז געווען צופרידן, וואָס זי האָט אַליין אוועקגעש-
טעלט דעם פונקט איבערן יאָט; דאָס הייסט, וואָס זי האָט אַליין
פארירט די אָנגעווייטאַקטע פראַגע, ווייל אים, דעם אינטעלי-
גענטן מענטשן, איז נישט געווען באַקוועם צו זאָגן זיין ווייב,
זי זאָל צוועק פון אים. איצט אָבער איז פאַר אים גענוג, ער
זאָל פארשווייגן איר פראגע, שטאַרקער איינבייטן די ליפן און
איר גאָרנישט אָפּענטפערן אין איינמאָל אין לעבן האָבן אין זיך
די קראפט אויסצוהאַלטן די שענדלעכע פּאָזיציע, די דאָזיקע נישט
וירדיקע פּאָזיציע פאַר אַן אינטעליגענטישן באַווסטזיין - ביזן
סוף.

פארבייטנדיק ווירקלעך די ציין, האָט ער געשוויגן און נאָר
אויפגערגט נערוועיש געדרייט מיט די פינגער די האָר איבערן
שטערן.

ער האָט געווארט, אז דאָס ווייב, נישט באַקומענדיק קיין
ענטפער, זאָל זיך אָנרופן.

- ווי באַלד צוויי, נעם איך מיט מיט זיך די מומע און
די הינט און פארלאָז דיך. איך בין נישט ענלעך צו אַנדערע

פרויצן און א וואָרט איז ביי מיר אַ וואָרט: קיין שום פאָר-
וואָרטן, קיין שום מאַטעריעלע גון מאַראַלישע תבועות שטעל איך
מער נישט: ווי באַלד עס האָט זיך איבערגעריסן דער גייסטי-
קער בונד מיטן מענטשן, דאָרף איך שוין פון אים מער גאָר
נישט.

נאָר קעגן זיינע דערוואָרטונגען, האָט יעלענע וויקטאָראָוו-
נע געזאָגט גאָר עפעס אַנדערש:

— אַזוי פארדרייטו גאָר די זאך? ...

און אַזוי ווי פון יענער זייט וואַנט, אין צימער פון דער
מיעסטשצאָנקע, האָט זיך דערהערט אַ שאַרפן — אַ סימן, אַז זי
הערט זיך צו, וואָס מען רעדט דאָ, — האָט יעלענע וויקטאָראָוו-
נע איבערגעזעט די זעלבע פראָזע שטילער:

— אַזוי פארדרייטו גאָר די זאך? ווי באַלד אַזוי, מיין

טייערער, וועל איך אַנדערש אַוועקשטעלן די פראָזע.

איר וויידעלע האָט געציטערט אַלץ שטארקער אין שטאַר-
קער און נישט געקוקט אויף דער טראַגישקייט פונם מאַמענט,
האָט ער געצויגן אויף זיך קיסליאַקאָווס אויפּמערקזאַמקייט.

— ווי באַלד אַזוי — האָט יעלענע וויקטאָראָוו-נע אָנגע-

הויבן אַוועקצושטעלן די פראָזע אַנדערש — וועלן מיר גע-

שעפטלעך צוגיין צו אונדזער ענין. אַלזאָ, דאָסדאָזיקע צי-

מער געהער מיר! איך בין נישט געווען אַזוי

נאָריש און אַלע קוויטונגען אויף דעם אָפּגעצאָלטן דירה-

געלט זענען פאַרויסגעענדיק אויסגעשריבן געוואָרן אויף מיין נאָ-

מען. איך האָב באַצאָלט דירה-געלט!

איצט פון דער אומגעריכטיקייט פון קלאַפּ, איז ביי קיס-

ליאַקאָוו איבערן שטערן אויך אַרויסגעשפרונגען אַ צוזאַמענגע-

פלאַכטן צעפל פון האָר. ער איז אפילו פאַרשטומט געוואָרן

פון אומגעריכטיקייט און נישט געפונען קיין ווערטער, וואָס צו

זאָגן.

און ווירקלעך, אַ פרוי, וועלכע האָט נאָך נישט לאַנג הע-

כער פון אַלץ אויף דער וועלט געשטעלט דאָס גייסטקע לעבן

און איז געווען גרייט צו ברענגען יעדן קרבן, האָט ווי עס איז

ווייזט זיך ארויס, - גלייכצייטיק געטראכט וועגן דעם, אז ס'איז
יעדנפאלט בעסער אריינצוטראגן און באצ'ן דאָס דירה-געלט
אויף איר נאָמען, אזוי, אז ס'זאָל אויסק'מען, אז די דירה איז
אירע... און איצט ווארפט זי אים ארויס פֿון צימער צוזאמען
מיטן גייסטיקן לעבן.

- דאָס געלט איז דאָך אָפּיר געווען מיינס!
- אַ ס'קאָן זיין, אז מיינס?... - האָט יעלענע וויקטאָ-
ראָונע געענטפערט, הוצפהדיק עפעס פּאָנאנדע-ווענדדיק זיך אויפן
פּאָטער.

זי האָט אפילו, ווי אַ מאַרק-הענדלערין, פארלייגט און אָנ-
געשפּאַרט איבערן אָנלען איר דיקע פּליישיקע האַנט.
קיסליאַקאָוו האָט איבעראשט, וואָס פֿון אַ פּרוי מיט הע-
כערע בילדונג האָט, ביים ערשטן מאַראַלישן שטויס, גענומען
ארויסקוקן אַ סאַמע עקלאַפּטע מי-כטשאַנקע.
אים האָט ארוימגעכאַפט אַ גרויל.

- אויף דעם סטך - האָט יעלענע וויקטאָראָונע ווייטער
גערעדט - זאָג איך גאַנץ די-טלעך: טראָג זיך אָפּ פֿון מיין
צימער. נעם צו דייע ביכער, פּאַפּיר - און גי צו אלדע
רוחות!

זי האָט זיך פּלוצלינג אויסגעהויבן און גענומען אראָפּ-
ווארפן פֿון טיש אויף דער פּאָדלעָגע זיינע ביכער און פּאַפּירן.
קיסליאַקאָוו האָט דערפילט, אז אים איז פינצטער גע-
וואָרן אין די אייגן. ער האָט זיך, ווי אַ סיגריס, אַ וואָרף גע-
טון צום טיש און אַ כאַפּ געטון די פּרוי פּאַר די הענט. נאָר
פּאַלד האָט זיך דער בולדאָג אַ וואָרף געטון צו פּאַרטידיקן יע-
לענע וויקטאָראָונע און איינגעקלאַמערט קיסליאַקאָוו אינם קאַ-
מאַש. קיסליאַקאָוו האָט זיך אָפּגעבריקעוועט פֿון אים און אָנ-
געהויבן אַוועקשלעפּן די פּרוי פֿון טיש, דערביי האָט ער צו
איר געפילט אַזאַ שאַרפע ליידנשאַפטלעכע שנאה, אַז אים האָט
זיך געוואָלט איר אויסדרייען און צעברעכן די הענט.
נאָר זי, פּאַרגעסנדיק זיך פֿון פֿר, האָט זיך אָפּגעשלאָגן
און זיך געצויגן צום טיש. מדי אַראָפּצוואַרפן מיטן פּויסט די

ביכער, וואָס זענען געבליבן דאָרט ליגן. און אזוי ווי קיסליאָ-
קאָוו, אָנשפארנדיק זיך מיט אַ פּוס אָנש טיש, האָט י געצויגן
צוריק. האָט זי זיך פון אים אָפגעקלאַפט און אים געטראָפן
מיטן עלנבויגן אין אייבערשטן טייל נאָז, צווישן די אויגן.

ביי אַם איז אַראָפגעפלויגן די פּענסנע און זיך צעבראַכן
אויף ברעקלעך אין פון די אויגן האָט זיך אַ שאַט געטון אַ
גאַנצער גארב פּונקט. און אין דער זעלבער צייט האָט ער דער-
הערט, ווי די ביכער שורשענדיק מיט צעשטוטע בלעטער האָבן
אַ פלי געטון צו דער שוועל. דאָ האָט ער מיטן גאַנצן פּוּח אַ
שטויס געטון יעלענע וויקטאָראָווע מיטן פּויסט אין איר ווייכע
פלייצע. זי האָט אַן אַכץ געטון און אַ פאַר געטון צו דער
אַטאָמאַנע - מיט דער ברוסט אויפן קיילעכיקן וואַלץ און מיט
דער נאָז אויטן לעדערנעם קישעלע:

פון שפּאַנישן ווענטל איז אָפּערגעשפּרונגען די מומע, בלאַס
פון שרעק.

- מומע, גייט אַוועק - האָט יעלענע וויקטאָראָווע רויך
געזאַגט, ברענגענדיק אין אַרדענונג די צעשטערטע פּריזור (דאָס
וויידעלע איז ווייטער געבליבן).

די מומע איז אַרויס פון צימער. דער בולדאָג, איינבייגנדיק
אָן אַ זייט דעם קאַפּ, האָט ווי פּרעגנדיק זיך צוגעקוקט. ער האָט
אויף זיין שטום-לשון געפרעגט, וואָס קומט דאָ פאַר אַזעלכעס.
- דו האָסט מיר אַ קלאַפּ געטון... - האָט יעלענע וויק-
טאָווע געזאַגט שטיל אָבער דראָענדיק אין ביי.

- ניין, דו האָסט מיר אַ קלאַפּ געטון... - האָט קיסליאַקאָוו
געענטפערט, צודריקנדיק די נאָז מיטן פּאַציילעכל, פּונקט ווי פון
איר וואַלט אַ זעץ געטון בלוט ווי אַ פּאַנטאָן.

- דו האָסט מיר אַ קלאַפּ געטון... - האָט יעלענע וויק-
טאָווע איבערגעחורט, נישט אויסדרוקנדיק קיין שום רחמנות,
קיין שום זאָרג איבער זיין צעקלאַפּטער נאָז. - מער וועל איך
קיין איין מינוט נישט לעבן מיט דיר...

- אויסגעצייכנט! - האָט זיך קיסליאַקאָוו געטראַכט.
האַלטנדיק נאָך אַלץ דאָס פּאַציילעכל אויף דער נאָז און איבער-

דרייענדיק עס ארויף אוו אראָפּ, פּונקט, ווי ער וואָלט אָפּגעגאַנגען.
גען פון בלוט.

— גיי, ווהיין דו ווילסט, זוך זיך אַ צימער, נאָר זיין מיט
דיר צוזאַמען קאָן איך שוין קיין איין מינוט נישט מער.
— דאָס קאָנסטו דיך אָפּטרעגן צו אַלדע רוהות — האָט
ער געזאָגט, בכיוון באַנוצנדיק אַזאָ גראָבן אויסדרוק, כדי וואָס
מער צו באַליידיקן זיין ווייב, און אינדערזעלבער צייט האָט ער
זיך ווידער דערמאָנט וואָססען אין אַנגאָ קאַרענינג: צי זיי
האַלטן אויך אזוי גערעדט בעת דער לעצטער טראַגישער מחלוקה?
— אַך, געמיינער יונג, דו געמיינער יונג איינער, — האָט
יעלענע וויקאַראָונע עפעס קאַצענטרירט און ווי נישט גלייבן-
דיק נאָך זיך ציליי, געזאָגט.

איר הויכע ברוסט, וואָס איז דערגאַנגען ביז דער סאַמער
גאַמבע, האָט אָנגעהויבן אויפציערן פון שלוכצן און געוויין.
זי האָט זיך אַ וואָרף געטון מיט איר דיקן גוף אויף דער אָטאָ-
מאַנע און אָנגעהויבן צו העשען. די קורצע דיקע פיס אין זאָקן
האַבן ווייט נישט דערגרייכט צו זער פּאַדלענגע. אין אָנהייב האָט
זי קראַמפּהאַפט און שטיף געאַמערט מיט אַ שלוכצן, דערנאָך
האַט זי אָנגעהויבן זיך צו פאַרכלינגען. מיט אַ העשעריי אײטן
קול, זיך געוואָרטן איבער דער אָטאַמאַנע פון איין עק ביזן
אַנדערן, צוצודריקן דאָס מױל אין צובייסן מיט די ציין דאָס
באַשיילעכע, הי ווילנדיק ווייזן, אַז זי קאָן נאָך אַט באַלד
שטאַרבן.

און קיסליצקאַה איז צוגעגאַנגען צום וואַש-געשטעל און
באַנעצנדיק מיט וואַסער דאָס פּאַציילעכע, האָט ער עס מיט ביי-
דע הענט צוגעדריקט צו דער גאַנצער פּונקט ווי ער וואָלט דער-
מיט געוואָלט זאָגן דער פרוי, אַז זי זאָל זיך נישט מאַכן, אַז
זי איז פּלומרשט אַ קרבן, בעת ער געפינט זיך נישט אין קיין
בעסערער לענגע נאָך דער מחלוקה צווישן זיי.

בעת זי האָט קיים געכאַפט דעם אָטעם, געשעפט מיטן
מױל לופט, אַרעפּלאָונדיק מאַכטלעך די הענט לענגאויס דעם גוף

און אינגאנצן אויפגעצייטערט מיט א פנים, אינגאנצן באגאסן מיט
טרערן, איז קיסליצקאוו אַרומגעגאנגען איבערן צימער און אין
די געדאַנקען געזאגט:

— גוט, פיין, איצט, לפחות, אלץ איז אויפגעקלערט געווארן.

א גט — ביטע זייער.

און דאס ערשטע, וואס איז אים דערביי איינגעפאלן אין
קאפ איז געווען דער געדאַנק וועגן דעם בולדאָג: אז איצט וועט
ער פטור ווערן פונם דאזיקן שרץ.

קיין זאך קומט און געשעט נישט מיטצמאל. פריער האט
ער נישט געקאנט נישט אויפצוצייטערן דערביי, אַ טראַכט טון
וועגן דעם, אז צווישן אים און יעלענע וויקטאראוונע קאנצען
אַנטשטייען ווען עס איז קרעמערישע סכסוכים וועגן געלט. ער
האַט מורא געהאַט אפילו מיט אַ רמו צו באַליידיקן יעלענע היק-
טאראוונע, צו זאגן איר, אז זי לעבט אויף זיין רעכענונג אין
מען זינדט נאך דערביי זיין פרייהייט. און איצט אט, איז ער
אומגערירט איבערגעטראטן דעמדאזיקן פאַס אָן שום אנשטרענגונג
און אפילו מיט היץ און ברען פונם אכזריותדיקן קאַמף.

ער איז געשטאַנען פאַר יעלענע וויקטאראוונע און מיט אַ
קאַלטער גרויזאַמקייט, וועלכע ער האט אַליין אין זיך באוונדערט,
געקוקט אויף איר, ווי ער וואָלט דערוואַרט ווייטערדיקע פאַר-
שטעלונגען.

פלוצלינג האָבן יעלענע וויקטאָראָוונעס צעפיסצע אויפגע-
שוואַלענע ליפן זיך אָנגעהויבן באַוועגן און נישט אינגאנצן
פאַרטאכנדיק זיך, האָבן זיי נישט דייטלעך אַרויסגערעדט:
— גיי אוועק... גיי אוועק כאַטש אויף א צייט... איך בעט

דיך.

— מיטן גרעסטן פארגעניגען, — האט קיסליצקאוו געזאָגט.
ער האָט גענומען דאָס היטל און א שטופ געטון די טיר
אין קאָרידאָר. די טיר האט אויסגעפראַלט און אין דער זעלבער
רגע איז טון דער טיר א שפּרונג אָפּ געטון די מומע און צו-
קוועטשנדיק מיט ביידע הענט דעם שטערן, אויף וועלכן ס'איז פאַר-
אַרויסגעשפּרונגען אַ גיז, ווייל זי האָט בעת דער מחלוקה צווישן

מאן און ווייב, איינבייגנדיק, זיך צוגעהערט און אריינגעקוקט אין
דער שפארינע פונם שליסל. ביי דער אנטקעגנדיקער זייט זענען
געשטאנען קינדער בודיענים אפטיילונג און ביי די טירן
פון אלע צימערן די לאקאטארן.

XXII

פריער פלעגן די מחלוקתן מיט דער פרוי אריבערגיין
אזוי. אין די סאמע שטארקסטע פאלן (ווען ס'פלעגט זיך רעדן
וועגן גט, וועגן זעלבסטמאָרד), פלעגט איפאָליט קיסליאָקאָוו, אַ
קלאַפּ טוענדיק מיט דער טיר, אַוועקגיין פון דערהיים און זיך
נישט צוריקקערן ביז שפּעט אינדערנאַכט און ווען ס'איז געווען
ווי איבערצונעכטיקן ביי באַקאַנטע, פלעגט ער ביי זיי בלייבן
ביז אינדערפרי.

דאָן פלעגט יעלענע וויקטאָראָוונע אָנהייבן זיך באַאמרויקן;
איר פלעגן קומען אין קאָפּ אַריין געדאַנקען וועגן דעם, אַז ער
קאָן זיך נאָך איצט טראָפּזאַרפן פון זעקסן שטאָק אָדער אונ-
טערן טראָמוואַי און אין אַ שעה אַרום וועט מען נאָך ברענגע
צו איר זיין צעשמעטערטן גוף.

זי פלעגט דאָן אַוועקלויפן צו די באַקאַנטע, אין פחד און
שרעק פלעגט זי אפילו לויפן צום טייך. און ווען, פאַרשטעלנ-
דיק זיך, אין דער לעצטער מדרגה פון פחד, דערפאַר, וואָס זי
איז געווען אזוי היציק און נישט אינגעהאַלטן — פלעגט זי אים
געמינען פריש און געזונט, פלעגט זי זיך פילן זייער גליקלעך
און טרערן פון פרייד פלעגן לאַנג נישט אויפהערן צו פליסן
איבער איר פנים.

אין קיסליאָקאָוו פלעגט איר פון צייט צו צייט זאָגן, אַז
ער איז שוין ווירקלעך געווען נאָענט פון זעלבסטמאָרד, ווייל די
מחלוקה צווישן אים און איר האָט אים איבעראַשט דערמיט, וואָס

אין זייערע באציונגען איז נישט פאראן קיין העכערער פרינציפ, און
אום האט זיך מיט זיין זעלבסטמאָרד געוואָלט איר דערווייזן ווי
שווער ער האָט אויפגענומען די דאָזיקע מחלוקה, אין דעם פאַר-
לוסט פון איר ליבע, און ווי שרעקלעך דאָס האָט אויף אים
געווירקט.

אינדעראמתן איז ער קיינמאָל נישט געווען באַענט צו אַ
זעלבסטמאָרד, אפשר נאָר פרי זיך אַליין אויטצושרויפן, פלעגט
ער צו זיך אַליין זאָגן. גייענדיק פון דער היים איבער דער גאַס
אין אַן אומבאַוואוסטער ריכטונג:

— „אַט וועל איך זיך אַראָפּזערפן פון זעקסטן שטאַק,
וועט זי זיך שוין דעמאָלט כאַפן, — ס'וועט שוין אָבער זיין צו
שפעט.

אין דאָ פלעגט זיך אָנהייבן אַ רחמנות אויף זיך אַליין.
און דערויף אַ רחמנות אויף דער פרוי, אויף איר פאַרצווייפלונג
און איינזאַמקייט נאָך זיין טויט. אין אַזאַ מאָמענט, פלעגט ער
גיין אַ היים און דערציילן דער פרוי וועגן דעם געפלאַנטן
זעלבסטמאָרד זיינעם, פדי זי זאָל להבא זיך אָפהיטן פון אַזעלכע
אַרויסטרעטונגען אין חוצרעם — פדי אַרויסצורופן איר רחמנות
צו אים און צו פאַרשטאַרקן דאָס שלום מאַכן.

— נאַרעלע! — פלעגט יעדענע וויקטאָראָונע דעמאָלט
אויסשרייטן דערשראָקן און גלייכצייטיק אַ גליקלעכע פון אַזאַ
שטאַרקע ליבע צו איר פון זיין זייט -- נו, קאָן מען דען אַווי
האַנדלען?...

אינם דאָזיקן אָונט איז גענאָנגען אַ רעגן. גיין אין אן
„אומבאַוואוסטער ריכטונג“, איז געווען צו נאַס. קיסליאַקאָוו,
פדי נישט דורכגענעצט צו ווערן פונם רעגן, האָט זיך אַנידער-
געשטעלט אונטערן טויער פון שכנותדיקן הויז און באַשלאָסן
דאָ צו שטיין לאַנג, פדי צו ברענגען זיין ווייב צו דער לעצ-
טער מדרגה פון פחד און מורא, אַז ער גרייט זיך שוין אַראָפּ-
שפּרינגען פון זעקסטן שטאַק. אָבער דער ווינט, וואָס האָט זיך
אויסגעהויבן און גענומען שטאַרק בושעווען, האָט אָנגעהויבן צו
שמיסן מיט שטראָמען זאָסער אונטערן טויער אַריין און אינ-

גיבן האָט קיסליאַקאָוו דערפֿילט, ווי שטרעמעלעך קאַלט וואָס ער
 ריבען אים אַראָפּ הינטערן קראַגן איבערן רוקן. דאָן האָט ער
 נישט וויסנדיק, וווּ זיך אַהינצוטון, באַשלאָסן צו גיין אַהיים דאָס
 איז געווען שוין צו פֿיל פֿאַר דער צייט. דער עיקר צוליב דעם
 וואָס דאָס האַרץ האָט אים נאָך געקאַכט פֿון פעס קעגן דער
 פרוי און ער האָט נאָך נישט געפֿילט קיין רחמנות צו איר.
 פֿאַרקערט. ס'האָט אין אים נאָך מער געקאַכט דער צאַרן און
 צערייצטקייט צוליב דעם, וואָס דאָס רעגנוואַסער האָט זיך פֿאַ-
 נאָדערעגענאָסן איבער זיין רוקן ביון גאַרטל, א דאַנק דעם, וואָס
 ער איז געשטאַנען אין טויער אונטערן רעגן. ער האָט זיך צו-
 ריקגעקערט אַ היים, זיך אַנידערגעזעצט פֿאַרן שרייבטיש און זיך
 פֿאַרטיטט אין לעזן אַ צייטונג.

יעלענע וויקטאָראָוונע איז אַרויסגעגאַנגען פֿון יענער זייט
 שפּאַניש ווענטל מיט פֿאַרוויינטע אויגן און האָט צו אים גע-
 זאָגט:

— וואָס-זשע, אַזוי וועט עס ביי אונדז זיין אָן אַ סוף? ..
 — וועגן וואָס האַנדלט זיך עס? — האָט קיסליאַקאָוו רויק
 געפרעגט און אַליין האָט אים הנאה געטון וואָס ער איז געווען
 אַזוי פֿאַרהאַרטעוועט און וואָס זיין טאָן איז אַזאַ גלייכגילטיקער.
 — ס'הייסט, „וועגן וואָס האַנדלט זיך עס?“ גאָט מיינער
 וואָס מיט דיר איז געוואָרן! ... כ'האַב זיך דאָך אַזוי אויסגע-
 מאַצערט.. דו קוקסט גאָר אויף מיר נישט, רעדסט מיט מיר,
 ווי מיט אַ הונט... מיט וואָס האַב איך זיך פֿאַרשולדיקט?
 איר אָטעם האָט אַ ציטער געטון, ביי קיסליאַקאָוו האָט
 אַ שטשיפע געטון אין דער נאָז פֿון אַ שטאַרקן און אומגעריכטן
 מיטליד צו דער פרוי.

אים האָט זיך געוואָלט צוגיין צו דער פרוי, זי אַרוימע-
 מען און זאָגן:

— „דו האָסט זיך מיט גאַרנישט פֿאַרשולדיקט, נאָר פֿשוט
 וואָס ווייטער, אַרײַן מער גייט צום גרונט מיין נשמה. דאָס האָט
 זיך אָנגעהויבן פֿון יענעם סאַמען מאַמענט, ווען איך האָב פֿאַר-
 וואַנדלט מיין לעבן אין אַ פֿאַלסיפּיקאַט — אין איר האָט זיך

אלץ אָפּגעשטעלט. זייט דעם מאַמענט האָב איך פאַרלוירן דעם
היש הריח צו די העכסטע מענטשלעכע ווערטן. מיר איז גע-
וואָרן „אלץ איינס“, וואָס פאַר אַ זין קאָן פאַר מיר האָבן יענע
ווערטן, ווען מיין אייגענער ווערט האָט שוין קיין שום ווערט
נישט און איז געבאַנגען צו גרוגט. איך בין אזוי ווייט גע-
פאלן, אַז איך טראַכט וועגן דעם, אַז דו קאָסט מיך טייער און
אַז ווען איך וועל פון דיר פטור ווערן, וועל איך קאָנען מער
אויסגעבן געלט פאַר זיך גופא. איך האָב פאַרלוירן יעדער עמ-
פּינדלעכקייט צו דעם, וואָס מ'קאָן נישט קריגן געקויפט פאַר
געלט: צו דער טרייער נישט פאַראינטערעסירטער ליבע פונם
באַזעטן מענטשן. ראַטעווע מיך, איך ביי צו גרוגט...

נאָר ער האָט זי נישט ארוםגענומען און דאָס נישט גע-
זאָגט. זאָגן דאָס וועגן זיך דעם באַזעטסטן מענטשן, האָט אים
געפּעלט מיט אפילו אין אַזא ווילן און ליכטיקן מאַמענט, ווען
די נשמה איז געווען אזוי ריין און לויטער.
ער האָט נאָר אַ גלעט געטון דער פרוי די האַנט און גע-
זאָגט מיט אַ טאָן, אין וועלכן ס'האָט זיך געהערט אַ גרייטקייט
שלום צו מאַכן:

— נו, גענוג...

אין ער האָט געוואַרט, אַז זי וועט מיט שטורמישער פרייד
צוליב דעם, וואָס ס'זעט אויס, אַז ס'גייט צו שלום מאַכן, —
אים אַרומנעמען. נאָר יעלענע וויקטאָראָווע האָט אים נישט
אַרומגענומען. איר, וועלכע האָט אזוי פיל אַריבערגעטראָגן. האָט
זיך געוואַלט צו ערשט אים ווייזן, ווי ווייט ער איז געווען נישט
גערעכט, ווי זינליך גרויזאָם בנוגע איר. און דאָס האָט צע-
שטערט דעם באַזען ענין, אלץ קאלע געמאַכט.

— דו געדענקסט, מיט וואָס פאַר אַ געפיל איך בין גע-
קומען צו פאַרן? מיר איז געווען אומדערטרעגלעך אָן דיר, איך
האָב נישט געקאָנט טראַכטן וועגן מיין געזונט, ווען מיר האָט
זיך אויסגעוויזן, אַז דאָ האָט מיט דיר פּאַסירט אַן אומגליק.
און זי, שטענדיק אינמיטן צימער, האָט אָנגעהויבן צו

רעדן, ארויסשטעלנדיק איר ריינע נישט פאַראינטערעסירטע ליבע
 צו אים און זיין גלייכגילטיקייט.
 קיסליצקאָוון האָט עס שטאַרק פאַרדראָסן און ער האָט זיך
 פון דעם געפילט געטראַפן.
 - נו, און אָט האָב איך דער ערשטער זיך אַ
 קער געטון צו דיר מיט אַ גוט וואָרט, און דו...
 - אָבער ווען האָטו זיך אַ קער געטון מיטן דאָזיקן גוטן
 וואָרט ווען איך בין שוין אינגאַנצן אויסגעמאַטערט? - האָט
 יעלענע וויקטאָראָוונע געזאָגט.
 - יאָ, נאָר דאָך האָב איך זיך אַ קער געטון, און דו...
 יעלענע וויקטאָראָוונע, ביזו צעושמורענדיק די אויגן, האָט
 אַ געוויסע צייט געקוקט אויפן מאַן און געזאָגט:
 - אין דו שטעלט זיך פאַר די זאַך אַזוי, אַז דו קאָסט
 וויפיל דיר ווילט זיך, זיין בנוגע מיר אַ כאָס, שווייגן גאַנצע
 טעג און באַלד נאָר הי דו וועסט באַוויליקן מיר מוחל צוזיין -
 בעת אינדעראַמתן ביסטו שולדיק!... (זי האָט אפילו אויף אים
 אָנגעוויזן מיט אַן אויסזען פון אַ מענטשן, וואס דערווייזט אַן אַני
 דערן זיין שולד, מיטן פינגער) - קומט אויס, אַז איך דאַרף
 באַלד זיך שטעלן אויף די הינטערשטע לאַפּעס און שמייכלען
 נחתיק? - האָט יעלענע וויקטאָראָוונע געזאָגט, צוועצנדיק זיך
 און מאַכנדיק מיטן פנים און די הענט זיסע העויות.
 ביי קיסליצקאָוון איז דורכגעפלוין אַ געדאַנק, אַז זי איז
 מחמת דעם אַזוי הוצפהדיק, ווייל זי האָט אַריינגעטראָגן דאָס
 דירה-געלט אויף איר נאָמען און די דירה איז דעריבער אירע.
 אים איז סינצטער געוואָרן אין די אויגן און ער. פאַרגעסנדיק
 זיך אינגאַנצן, האָט מיטן גאַנצן כוח אַ געשריי געטון:
 - דו ביסט שוין שולדיק דערמיט, האָט דו לעבסט מיט
 מיר און איך קאָן בשום-אופן פון דיר נישט פטור ווערן, נישט
 פון דיר, נישט פון דער מומע און נישט פון די הינט!
 דאָ האָט ער דערזען, אַז ס'איז פאַרגעקומען עטוואָס
 שרעקלעכס און אַזעלכעס, וואָס לאָזט זיך נישט פאַריכטן, יעלענע
 וויקטאָראָוונע. אַזימהייבנדיג די הענט איבערו קאַפּ, פּונקט ווי זי

וואָלט זיך באַשיצט פון אַ קלאַפּ, איז אינגאנצן בלאַס געוואָרן
און אויסגעבלאָצט אויפן מאַן א פאר אויגן, וואס זענען הי ברייט
געוואָרן פון שרעק, ער האט לויט איר אויסזען פאַרשטאַנען, אַז
פאַריכטן דאָס, וואָס עס האט זיך אַרויסגעכאַפט פון זיין מויל,
מאַכן עס, אַז ס'איז פלומרשט געזאַגט געוואָרן אויף אַ שפּאַס און
דאָס פאַרגלעטען, - איז אוממעגלעך, די דאָזיקע פראַגע קאָן מען
נישט פאַרענטפערן, אויסטייטשן און פאַר איר מוחל זיין צוליב
דעם, וואָס זי האָט זיך פלומרשט אַרויסגעכאַפט פון זיין מויל
בעת ער איז געווען שטאַרק אויפגערעגט און צערייצט.

זענענדיק, אַז אַלץ איז סיי-ווי-סיי פאַרפאַלן, האָט ער אָנג-
געהויבן צו שרייען:

- יאָ, מיר איז שרעקלעך נמאס געוואָרן צו לעבן מיט
דיר אין איין צימער. מיר איז נמאס געוואָרן די שטענדיקע
אפיטרופסות! כ'האָב גאַרנישט בדעה צו אַרבעטן, נישט אויסבייגן-
דיק דעם רוקן, כרי נאָר דיך אויסצוהאַלטן און דיר פאַרשאַפן
פאַרגעניגן. כ'וועל אַליין לעבן פאַר זיך און מיר איז אפשר
אָנגעזעמער צו פאַרשאַפן פאַרגעניגן עמיצן אַנדערש איידער דיר...

ער האָט געזען, ווי יעלענע וויקטאָראָווע איז נאָך מער
בלאַס געוואָרן פון די דאָזיקע ווערטער... נאָר ער האָט זיך שוין
נישט געקאָנט אַפּשטעלן, ווי באַלד נאָר ער האָט אויסגעשאַסן די דאָר-
זיקע שרעקלעכע אוממעגלעכע ווערטער. אים האָט אַרומגעכאַפט אַ
נייער פלאַס פון צאָרן און וואָס שטאַרקער ער האָט זיך אַזוי צו
זאָגן, צונויפגעקארטשעט פאַר דערדאָזיקער פרוי ווען בעת ער
האָט זיך געמילט אַנטוואָפנט פון איר ווירקלעך אַפּערוויליקער ליבע
צו אים, אַלץ גרעסער איז געוואָקסן דערדאָזיקער צאָרן זיינער.
- אַך, אַזוי גאָר... -- האָט יעלענע וויקטאָראָווע געזאָגט
שטיל, קיים צו הערען, - מען דאַרף מיך נישט, הייסט עס, איך
בין איבעריק און נישט געוונטשן... דיר איז אָנגעמער צו פאַר-
שאַפן פאַרגעניגן אַנדערע איידער מיר, דאָס הייסט: אַנדערע
שרויען אין דעם, ווייזט אויס, שטעקט די סיבה פון אַלץ...

— טראכט זיך, ווי איר ווילט! — האָט קיטליאקאָוו גע' זאָגט און איו אַוועקגעגאַנגען פון דער היים.
פון דעם מאָמענט אָן האָבן די געשעענישן זיך אָנגעהויבן צו אַנטוויקלען מיט אַ קאַפּטאָל ינדלערישער שטעל־קייט

XXIII

צוריקקומענדיק אויפן צווייטן טאָג פון צמט, איז קיסליאַ-
קאָו ממש דערשטוינט געוואָרן.

זיין צימער האָט געהאַט אַן אויסזען פון אַ קראַנקנהויז פאַר
געזונטווערנדיקע: ארום אַלע פיר ווענט זענען געשטאַנען בעסן,
דערביי האט מען פאַר זייגעטוועגן אַוועקגעשטעלט זיין אַלט שמאַל
פעלד-בעטל. אין פּרי, ווי ס'ווייזט אויס, אים וואָס מער צו דער-
גידעריקן, האָט מען דאָס בעטל אַוועקגעשטעלט נעבן דער וואַנט,
ווי ס'האַט זיך געפונען די אַרויסגאַנגס-טיר.

ס'האַט זיך ארויסגעוויזן, אַז יעלענע וויקטאָראַווע. האָט,
אים אויף צי להכעיס, אַריינגענומען צו זיך, אַלט סובלעאַקאַטאַרקע,
אירס א פלימיעניצע, וואָס איז געקומען צו פאַרן פון פּראָווינץ.
איר געלענער איז געווען אַוועקגעשטעלט אויפן אָרט, ווי ס'איז
געשטאַנען קיסליאַקאָוס געלענער, ביים שרייבטיש. דער פלימיע-
ניצע (וי איז געווען אַ שאַרפּזיניק מיידל פון אַ יאָר זעכצן) האָט
מען אפנים אָנגעזאָגט און געגעבן צו פאַרשטיין, אַז זי זאָל זיך
נישט צערעמאַניעווען מיטן פעטער, ווייל ער איז אַ געמיינער
יונג און אינם דאָזיקן צימער - נישט קיין באַלעבאַס און דערי-
בער האָט ער דאָ גאַרנישט וואָס צו באַפעלן.

די מאַטראַצליך פון די חניט, זענען געווען פאַנגאַנדער-
געלייגט איבער די ווינקלען, דערביי איז רעם בולדאָגס מאַט-
ראַצל געווען נאָענט פון קיסליאַקאָוס געלענער (אים אויף צע-
ציקעניש).

קיסליאקאוו האָט פֿונם ערשטן אָנבליק אָפּגעשטאַצט די לאַגאַ.
ער האט קורם-בל דערפילט, אז ס'האָט זיך אָנגעהויבן א קאַמף
אָן שום באַהעלטערלעך און דיפּלאָמאַטיע און, וויבאַלד אַזוי, האט
ער איצט פרייע הענט אויף אַלע סאַמע אָפּענע מעשים אָן שום
צערעמאַניעס. די אינטעליגענטישע טרעַדיציעס, וואָס האָבן אים
ביז איצט געשענעט, די דערינערונג וועגן אָננא קאַרענינא און
וורוינסקין — זענען איצט אָפּגעפּאַלן.

דאָס ערשטע, וואָס ער האט געטון, איז געווען, וואס ער
האט א שטויס געטון מיטן פּוס דעם ביולדאָגס מאַטעראַציל אַזוי,
אז ס'איז דורכגעפּלויגן איבערן גאַנצן צימער צו דער פּולער
צופּרידנקייט פון די הינט, וועלכע האָבן נישט ריכטיק אָפּגע-
שאַצט די לאַגע: זיי האָבן געמיינט, אז דער באַלעבאַס איז נא-
קימען אין א גוטער שטימונג און לייגט זיי פּאַר זיך צו שפּילן
מיט אים.

נאָר שוין אינם צווייטן מאָמענט באַלד נאָכדעם, האָבן זיי
פאַרשטאַנען מיט וואָס דאָס דאָזיקע שפּיל שמעקט און נאָך דעם
זען, וואָס יעדער פון זיי האָט באקומען מיטן עק קאַמאַש פּונם
באַלעבאַס אינם אַחור, האָבן זיי אַלע אין פּאַנישן שרעק זיך א
לאָז געטון אונטער דער אַטאַכאַנע און דאָרט זיך אויסבאַהאַלטן
פּונם באַלעבאַס גרימציאָרן.

קיסליאקאוו האָט באַלד איבערגערוקט זיין געלעגער אויפן
אַרט, ווו ס'איז איצט געשטאַנען דאס געלעגער פון זיין פּרויס
פּלימיניצע, דאָס אַלץ איז געווען אָפּגעטון שווייגנדיק, בעת יע-
לענע וויקטאָראַווע איז געשטאַנען אינמיטן צימער און פּאַרבייסנ-
דיק די ליפּן פּונם פּולמעכטיקן צאָרן, איז זי געוואָרן רויט, דאס
פנים האט זיך אָנגעגאַסן מיט גלויט.

קיסליאקאוו האָט באַשלאָסן, אז איצט גייען, ווישטשיגעס
א מין געוועט אויף דער שטאַרקייט פון די נערוון און האט זיך
אין די געדאַנקען געזאָגט:

דער גרענעץ-פּאַס איז איבערגעטרעטן

געעסן מיטאָג האט ער איצט אין א רעסטאָראַציע און
נישט אינדערקיים. און ווען ער פּלעגט קומען א היים פּלעגט ער

זיך שווייגנדיק אנדערועצן ביים שרייבטיש און דערנאך זיך לייגן אין בעט אריין. איצט האָט ער זיך שוין נישט זשענירט צו לייגן וויפיל אים האט זיך געוואָלט. ער פלעגט אפילו בפיוון זיך לייגן אין די קאמאשן אויף דער קאָלדע, וויסנדיק, אז יעדענע וויק-טאָראונע קאָן עס שטארק נישט ליידן.

אויב ער איז פריער געווען דעל-קאָט, געגאָנגען אויף די שפיץ-פינגער, ווען אין צימער איז עמיץ געשלאָפן, אָדער מ'האט געפירט אָן ערנסט געשפרעך, האט ער איצט אַלץ געטון מיט א טומל און גערויש. ווען ער האט געעפנט דעם קרעדענאָך, האט ער בפיוון געוואָרפן מיט די טירלעך. ווען ער איז געקומען אַהיים שפּעט אינדערנאכט, בעת אלע זענען שוין געשלאָפן, האט ער בפיוון אָנגעצונדן די גאַנצע עלעקטרי און טון העלן שוין האָבן אפילו די הינט געפּינטלט מיט די אויגן און זיך געזשמירעט אויף זייערע מאַטראַצען.

ווען מ'האט דערלאנגט טיי, האט ער זיך אנדערגעזעצט צום טיש און געמאכט אַן אָנשטעל, אז ער לייענט, אָבער אינ-דערמתן האט ער זיך נישט געקאָנט קאָנצענטרירן און נישט איבערלייענען אפילו קיין איין אָפּזאך, ווייל די גאַנצע צייט האט ער זיך צוגעהערט צו דעם, וואָס עס קומט פאַר הינטער זיין רוקן. ער האט געטראכט וועגן דעם, מיט וואָס פאר א שנאה זיכער זיין ווייב קוקט אויף זיין שפיץ-קאָפּ און ווי זי גרייט צו אָן ענטפער פול מיט גיפּט אין פאַל ווען ער וועט זיך צו איר ווענדן. און טיילמאָל פלעגט ער קריגן רחמנות אויף זיך אַליין ביים בעדאנק וואָס נאָך גאַרנישט לאַנג האט זיין ווייב וועגן אים זיך געוואָרגט, ווען זי פלעגט באמערקן א פולע ענדערונג אין זיין שטימונג, און זאָרגזאם ציטערנדיק פלעגט זי דעמאָלט אים פרעגן, וואָס מיט אים איז, צי איז נישט פאַרגעקומען עפעס קיין אומאָנגעזעמלעכקייטן, צי וויל ער עפעס עסן. איצט איז ער פאר איר ערגער פאר א הויט. - ווען ער וואָלט אפילו געפּגרט פון הינטער, וואָלט זי זיך אפילו נישט קיין ריר געטון פון אַרט אים צו דערלאנגען עפעס אין מויל אַריין.

אַמאָל איז ביי זיי קאָליע געוואָרן זיין ביליקער שוואַרצער

וויגער. דאָן האט ער באשלאָסן צו נעמען צו זיך אין טאָש פון קאַמאָדע-שופלאָר זיין גאַלדענעם וויגער. דער וויגער איז שטענדיק געלעגן אין אייבערשטן שופלאָד פון דער קאַמאָדע. ווו טיזענען געלעגן זיינע זאַכן. נאָר ווען ער האט געעפנט דאסדא-זיקע שופלאָד - איז דאָרט גאַרנישט געווען. קלאָר ווי דער טאָג, אז יעלענע וויקטאָראָווע, האט פון דארט ארויסגענומען אַלע זאַכן. נאָר בעת ער איז אַזוי געשטאַנען איבערן שופלאָד אין געטראכט וועגן דעם תהום פון געפאַלנקייט אין וועלכן זיין ווייב האט זיך אַריינגעקיקלט, איז זי פונקט אַריינגעקומען.

- ווו איז מיין וויגער ?

- דער וויגער איז מיינער, און נישט אייערער.

ער האט נישט געוואוסט וואס צו ענטפערן אויף דעם, נאָר דערפילט, אז די הענט זענען ביי אים איצט פאַנאָדערגעבונדן און פריי פון אַלע העכערע פרינציפן. איצט איז א קאַמף. יעלענע וויקטאָראָווע האָט די לעצטע צייט זיך אָנגעהויבן בעסער אָנצוטון, לייגנדיק אַ סך זאַכט אויף איר קאַסטיום און אייטערלעכקייט. און אזוי פלעגט ערגיץ אַוועקגיין, פלעגט זי לאָנג פאַרברענגען פאַרן שפיגל, פאַרן אירע ליפן און פודערן די נאָז. קיסליאַקאָו פלעגט אויף איר קוקן און איר פיינט האָבן מיט אַלע קרעפטן פון דער נשמה דערפאַר, וואָס זי שטעלט זיך פאַר, אז זי קאָן נאָך עמיצן געפאַלן. נאָר ביי אים האט זיך אַריינגעגנבעט אַן אייפערזיכטיק געפיל פונם געדאַנק, אז זי פוזט זיך צו און מאַכט זיך שיינ נישט פאַר זיינעטוועגן, נאָר פאַר אַנדערע.

אינדערהיים ווידער, פלעגט זי גייען אין אַ צעכראַשטשעטן קאַפּאַט מיט נישט קיין פאַרקעמטע האָר, נישט אומגעקוקט זיך אויף דעם, וואס ער איז איצט געווען פאַר איר אַ פרעמדער מענטש.

נאָר דער עיקר, דאָס הויפטזעכלעכע, איז נאָך פאַרגעשטאַנען גען און נאָך געדאַרפט פאַרקומען.

קומענדיק אַמאָל אַהיים, האט ער דערוען, אז דאָס צימער איז צעטיילט דורך אַ פאַרהאַנג פון צוויי ליילעכער אויף צוויי

טיילן. דערביי האט מען אָפגעצוימט גישט קיין גאַנצע העלפט, נאָר אַ פּערטל טייל צימער, אַזוי, אַז אים איז שוין איצט אויס-געקומען צו זיצן ביי זיין שרייבטיש פונקט ווי אין פּראָלניע.

דער מיטאַטיש אין דער העלפט שטוב פון יעלענע וויק-טאָראָוונען, איז געווען פּאַנאָנדערגערוקט אויף ביידע ברעטער, און אויף זיי איז געלעגן פּאַרשפּרייט פּאַרשידנפּאַרביקע שטיקער און שטיקלעך שטאָף און עס האָבען אַהערגעטשוויטשעט פון יענער זייט פּאַרהאַנג עפעס דאַמען.

אפנים יעלענע וויקטאָראָוונע האָט באשלאָסן אין דער פּראָקטיק אויסצונעמן אירע טאַלענטן, וואס איינע פון זיי איז באַשטאַנען אין קאַנען גוט צושניידן און גייען קליידער.

קיסליאַקאָוו האָט דערזען, אַז דאָס לעבן דראַט צו ווערן נישט דערטרעגלעך און אוממעגלעך. ער איז געזעסן אין זיין מיט לייַעכער פּאַרהאַנגען ווינקל און צו אים אין אויער איז געקראָכן, רייַצנדיק, די פרויס שטים פּאַנאָנדערייַצנדיק אים וואָס אַמאָל אַלץ שטאַרקער. זי האָט אַראָפּגעמענדיק א מאָס פון די באַשטעלערניס, לעבּהאַפט געפלוידערט, געלאַכט נישט נאַטירלעך און עקלהאַפט, ווי מען כיכעט אונטער געוויינטלעך, פּדי צו חנפּענען די קליענטקעס און ביי זיי אויסצונעמען.

אים האָט זיך געדאַכט, אַז דאָסדאָזיקע הויכע און חניפּה-דיקע געלעכטער איז דער עיקר געווענדט קעגן אים. זי האָט, ווי ס'זעט אויס, געוואָלט דערווייזן, אַז זי האט געפונען אַן אויס-גאַנג אין איר לאַגע אַלס פרוי, וואָס איז זיך פּאַנאָנדערגעגאַנגען מיטן מאַן, און שפייט איצט אויף אים, און האָט אים אין דער ער!

קיסליאַקאָוו האט זיך פּלוצלינג דערפילט ווי א מענטש, וואָס האט זיך אָנגעדונגען אויף קעסט ביי פּרעמדע לייט, וועלכן מ'האט נישט מורא צו באַומ-זיקן דורך א הויך געלעכטער און צו וועלכן מ'ווענדט אַן אַלע מיטלען, אַבי אים צו שיקאַנירן און אַרויסצו-פּטרן.

בנוגע קיסליאַקאָוו איז איינגעפירט געוואָרן אַ פּאַליטיק, וואָס איז באַשטאַנען אין פּולן איגנאַרירן אים. מ'איז פּאַרביי אים

דורכגענאזאגען, אַרויסטרעטנדיק אים אויף די פיס, מ'האט גערעדט הויך, ווען ער פלעגט זיך צילייגן אביסל אַפּרוען נאָך מיטאַק. אפילו די מומע האָט איצט גערעדט מיט די הינט. נישט שעפטשענדיק שוין נאָר אינדערהייך אויפן קול.

יעלענע וויקטאָראָונע האט נישט נאָר קיין איינמאָל אים נישט פּאַרגעלייגט טיי, נאָר זי האט נאָך אָנגעהויבן פאַרשליסן דעם קרעדענאָך, ווען זי פלעגט נאָכמיטאַג אָדער נאָכן טיי אַוועק-שטעלן אַהין דאָס געמעס און דעם טיי מיטן צוקער.

איר אַטעם פלעגט זיך פסדר הערן דאָ אין קאָרידאָר, און דאָ אין קיך און ווען זי פלעגט פירן א מלחמה מיט די לַאָקאַ-טאַרן, פלעגט זי אַריינקומען אין צימער און אויפגעקאָכטע, בייז ווי אַ סיגריס און וולגאַר הי אַ פושעקופּקע. שוין אָן דער באַ-רימטער גרינער שטעננע און אינם אַלטן קאפּאַט מיט סאַרפעצטע אַרבל. דער קאפּאַט האט זיך ביי איר נישט פאַרשפּילעוועט — און זי האט אים נאָר אונטערבגעהאַלטן מיט דער האַנט אויף דער דיקער ברוסט, און ווען זי האט עפעס געטון, האט זי מיטן פּלנבויען צוגעדרוקט די רעכטע פּאַלט, פּדי זי זאָל נישט אויפ-פּראַלן.

ס'איז געווען פיינלעך צו קוקן אויף דערדאָזיקער פרוי. זי איז געוואָרן א אויסגוצערין, א גיריקע, נישט קיין אויפריכטיקע, האַרצלעז און ווען ס'איז נייטיק געווען, צוליב מאַטעריעלע טעמים הג'פּהייק און נאָכגיביק, מעשה שקלאַוין.

אין איר האט זיך אַנטוויקלט א אומגעוויינטלעכע ענערגיע אין די אָנגעפלעגנהייטן פון פאַרטייניקן אירע חיהשע רעכט. בעת ער האָט נאָכן אויסברוך פון זיין צאָרן אָנגעהויבן אָפּגעקילט צו חערן און נאָכגעבן, האָט זי להיפּוך נישט געוואָלט וויסן פון קיין שום שלום און האט זיך אַלץ ווייטער געריסן אין קאַמף. זי האט געפילט און אַרויסגעוויזן אזא שנאה צום מענטשן, וועלכען זי האָט נאָך גאָרנישט לאַנג ליב געהאַט, אז אים איז געווען שרעקלעך צו זען, וואָס פאַר א קראַפט פון צאָרן עס קאָן ליגן פאַרבאָרגן אין א פרוי.

אַמאָל, צוגייענדיק צו זיין טיש, האט ער דערזען אַ פּאַפּירל

פון, פיקסוס מוסטער, איבערלויפנדיק דעם אינהאלט פונם פא-
פירלא האט קיסליצקאוו דערפילט, עו דאס בלוט איז אים ווי
צופגעקאטן פון הארצן. דאָס איז געווען ע באשטימונג פונם גע-
ריכט וועגן זיין גט מיט יעלענע וויקטאָראָווען, זי האָט עס גע-
טון נישט כייטלנדיק אים אפילו פריער וועגן דעם. דערנאָך האט
מען אים אַרויסגערופן אין הויפט-פאָרוואַלטונג און געזאָגט, אז
זיין געוועזענע פרוי, האט אָנגעגעבן א טעלדוג וועגן עקסמיסירן
אים פון צימער, מחמת ער האָט אין משך פון דריי חדשים נישט
געצאָלט קיין דירה-געלט און זי האט נישט בדעה צו צאָלן פאָר
אים און דאס, וואָס ער פאָרנעמט א געוויסן פּלאַץ אין צימער
שטערט איר צו האָבן איר פאָרדינסט, אדאָנק דער ענגשאַפט,
וואָס שאַפט זיך דורך זיין וווינען דאָרט.

זענען געווען נייטיק פאָרשידענע אינסאָרמאַציעס און באַ-
שטעטיקונגען, נאָך וועלכע קיסליצקאָו איז אויסגעקומען אַרומ-
צולויפן ע גאַנצן טאָג: יעלענע וויקטאָראָווע, איז אויך געצאָנגען
ערגעץ נאָך אָנגעהעריקע עסקים אין די נייטיקע אינסטיטוציעס.
זי איז געקומען אָן אויסגעמאַטערטע, א ביזע און האט אָנגע-
שריגן אויף די הינט, וועלכע האָבן זיך אַ לאַז געטון זי אַרומ-
צונעמען און זיך צו איר צו לאַשטשען.

און דערנאָך האָבן זיי ביידע, ער ביי זיין שרייבטיש און
זי ביים מיטאָגטיש - דורכגעקוקט די דאָזיקע פאַפירלעך, וואָס
זענען געווען אָנגעגרייט איינס קעגן אַנדערן.

די טעריטאָריע, וועלכע קיסליצקאָו האָט פאָרנומען, איז
בעת די הכנות צום גט, אַלץ מער און מער פאָרקלענערט גע-
וואָרן און די זאָכן זיינע פלעגן איינס נאָכן אַנדערן פאָרשוונדן
ווערן.

פאָרשוונדן געוואָרן זענען פון טיש די בראָנזענע קאַנ-
דעליאַברעס, וועלכע ער האט געקויפט, און זיי האָבן זיך באַ-
וויזן אויף איר קאַמאָדע.

ער האט פארשוויגן די דאָזיקע גולה, דערנאָך איז אַיפן
זעלבן אופן איבערגעגאַנגען פון אים צו איר זיין עטאַזשערקע
מיטן פאַרפאָר.

קיסליאקאָוון האָט אַרומגעכאַפּט אַזאַ גרויל פֿון דער מעג-
לעקלייט, און א מענטש זאָל קאָנען אַזוי טיף פּאַלן, און ער האָט
צונויפגעפרעסט דעם קאַפּ מיט ביידע הענט. ס'איז דאָך ממש אַ
גרויל אַ טראַכט צו טון, און דאָס אַלץ איז פּעיק אָפּצוטון א
פּרוי, וועלכע האָט געענדיקט די העכערע פּרויען-קורסן, איז
דערציגן געוואָרן אויף די בעסטע געבאָטן פֿון דער רוסישער
אינטעליגענץ. שוין-זשע איז דאָס אַלץ געווען נאָר פֿון אויבן-אויף
ווי אַ לאַק, וועלכער האָט זיך אָפּגעריבן ביי דער פּרשטער גע-
לעגנהייט? זי פֿילט, זעט אויס, אפילו נישט קיין שום לידן און
פאַרדרוס פֿון דעם, וואָס זי טוט אָפּ זאָכן, וואָס דערנידערקן
אַזוי אַ אינטעליגענטן מענטשן.

פאַרוואָס-זשע באַצייט ער זיך צו דעם אַנדערש: אים כאַפּט
בלוין אַרום אַ גרויל פֿון אַזאַ מאַראַלישער געוואַלטיקער ירידה.
זי האָט דאָך ביי אים אַלץ אַוועקגעשלעפּט, ס'איז נאָר פאַרבליבן
א פּאַטעל ביים שרייבטיש, און ער האָט איר אפילו גאַרנישט גע-
זאָגט. פאַרוואָס? הייסט עס, אַז ס'זענען פאַרען עפעס גראַדאַצ-
יעס פֿון אַנשטענדיקייט אפילו ביי איינע און די זעלבע לעבנס-
באַדינגונגען.

נאָר אין פינף מינוט אַרום האָט ער געטראָפּן יעלענע
וויקטאָראָונען ביים איבערשלעפּן זיין פּאַטעל פֿון רוטן האַלץ.
וועלכן זי האָט אויסגעוועקסלט אויף א ווינער שטול.

נישט אָפּגעבנדיק זיך קיין זין-והשבון און דערפילנדיק נאָר
אַז אין האַרצן האָט אים אַ זעץ געטון אַ צוגעפֿאַסענער שטראַם
פֿון בלוט, האָט ער זיך א וואָרף געטון צו דער פּרוי און אָנגע-
הויבן ביי איר אַרויסצורייסן דעם פּאַטעל פֿון די הענט. נאָר זי
האַט זיך אַזוי איינגעקלאַמערט אינם פּאַטעל, אַז ס'איז אוממעג-
לעך געווען אים אַרויסצורייסן פֿון אירע הענט. ער האָט אָנגע-
הויבן אָפּצורייסן אירע הענט, נאָר זיי האָבן געכאַפּט דעם פּאַ-
טעל און זיך איינגעקלאַמערט אין אים נאָך שטאַרקער. דערביי
איז דער גאַנצער קאָמף פאַרגעקומען ביי אַ פּולן שווייגן פֿון
ביידע קעמפּנדיקע צדדים. ס'האַט זיך נאָך געהערט, ווי זיי ביי-
דע האָבן שווער געאַטעמט.

אויף איין מאַמענט איז אים געוואָרן דערווידער און אים
האַט אַרומגעכאַפּט אַן עקל אויף אזוי ווייט, אז פאַרמאָכנדיק די
אויגן, האָט זיך אים געוואָלט אַנטלויפן פון דאַנצן, פון דער פרוי,
פון זיך גופא; נאָר אין דער זעלבער צייט האָט יעלענע וויק-
טאָרענע אים אַ ביס געטון אין דער האַנט אזוי שטאַרק, אז ער
האַט מיט אַ נייעם צופלוט פון גרימצאָן אַרויסגעריסן ביי איר
דעם פּאָטעל און איר דערלאָנגט אַז שטאַרקן שטויס אין ברוסט,
אז זי האָט זיך אויסגעצויגן ווי גרויס זי איז אויסן היגטישן
מאַטראַציל.

ווען ס'פלעגן קומען באַשטעלערינס אַנצומעסטן זייערע
קליידער און זיך אויסטון פון יענער זייט פאַרהאַנג, פלעגט ער
בפיוח זיך אויפהייבן פון שטול ביים טיש און אָנהייבן אַרומגיין
איבערן צימער.

פון יענער זייט פאַרהאַנג פלעגט זיך באַלד אָנהייבן אַ
דערשראָקן קחיטשעריי, די באַשטעלערינס פלעגן כאַפן פון טיש
דאָס טישטוך אין זיך דערמיט אַרומדעקן די נאַקעטע פלייצעס.
אין איינעם פון אַזעלכע מאַמענטן איז אין צימער אַריינ-
געקומען אַ קאָמיסע פון דער הויז-פאַרוואַלטונג פדי צו מאַכן אַ
חקירה דורשה פון די וווינונגס-באַדינגונגען. די קאָמיסע איז
געקומען לויט אַ מפלדונג, וועלכע יעלענע וויקטאָראָונע האָט
וועגן דעם אָנגעגעבן.

די קאָמיסע האָט פעסטגעשטעלט, אז די לאַגע איז נישט
קיין נאָרמאַלע.

איינער פון די קאָמיסע-מיסגלידער האָט זיך געווענדט צו
קיסליצאָאָין.

— בירגער קיסליצאָאָו, איר וואָלט אפשר געזעסן אין
איינער ווינקל, ביז ווי וועלן זיך אַראָפּנעמען אַ מאָס און צומעסטן
די קליידער.

— וואָס-זשע, דאַרף איך אפשר אזוי, אָפּזיצן אַ גאַנצן טאָג
— וויבאַלד אזוי, ציט זיך איבער פון דאַנען
— חוהין אדרבא, גיט מיר אַ לאַקאַל.
— דאָס קאַנען מיר נישט.

— וואָס זשע, און איך קאָן עס יאָז אויב דערדאָזיקער
פיר גערין איז דאָ נישט באַקוועם, טאָ זאָ. זי זיך איבער-
ציען.

ביי דער געעפנטער טיר האָבן זיך צונויפגעזאמלט כמעט
אַלע שכינים, זיי זענען געשטאַנען אין א געדיכט געזעמל, ווי
מען שטייט בשעת מען טראָגט אַרויס א בר-מנן. ווען ס'איז צו-
געקומען א נייער נייגעריקער און געפרעגט, וואָס דאָ איז געשען,
האַט מען אים געזאָגט.

— זיי מאַכן סקאַנדאַלן. זיי האָבן זיך געגט און האָבן נישט
וועהן זיך פאַנגדערצופאַרן.

נאַטירלעך האָט נישט נאָר עקשנות געשטויסן קיסליאָקאָון
אַזוי צו האַנדלען. דאָ האָט זיך דאָך באמת געהאַנדלט כאָטש
וועגן עפעס א ווינקל אויף צו ווינען. אָדער ער, אָדער זי האָבן
געזאָלט בלייבן אָן א דאָך איבערן קאַפּ און וויבאלד צווישן זיי
איז געזאַנגען א קאַמף, און א קאַמף א גרויזאַמער, איז שוין
נישט אויסגעקומען צו טראַכטן וועגן איידלקייט אָדער ריטער-
לעכקייט. אין אַזאָ צושטאַנד פון פאַרביטערטקייט, ווען דער מענטש
איז אש-לֵהבה אויף זיין קעגנער און ריוויקירט נאָך אַרויסגעוואָרפן
צו ווערן אויף דער גאס — פאַרגעסט מען אן דעם סאַמע היי-
ליקסטן, וואָס עס איז אין האַרצן ביי זיך נאָך פאַרבלויבן.

ענדלעך איז די דאָזיקע פראַגע געלעזט געוואָרן. אין דער
הויז-פאַרוואַלטונג האָט מען אים געזאָגט, אַז דאָס צימער נומ' 9
האַט זיך באַפרייט. נאָר מ'האַט צוגעגעבן, אז ס'איז געקוי-
מען א פרוי מיט אַן אָרדער פון צע-קו-בו און ס'וועט אויס-
קומען איר אַפצוטרעטן דאָס צימער, הגם על-פי-יושר וואָלטן די
בכירה געדאַרפט האָבן די לאַקאָטאַרן פון אייגענענעם הויז.
קודם-כל דאַרף מען זען זיי צופרידן צו שטעלן און
דערנאָך קאָן ערשט זיין אַרייד וועגן נייע לאַקאָטאַרען. פאַרמעל
קאַנען זיי עס נישט טון, אויב אָבער ער וויל פֿריערן באַקומען
א צימער, טאָ זאָל ער האַנדלען אין דער ריכטונג האָס אַנטשיי-
דזענער. אויב ער וועט פריער פאַרנעמען דאָס באַפרייטע

צימער, וועט זיין שווערער אים פון דאָרט צו עקסמיטירן, ווי אָן
אַנדערן און דידאַזיקע פרוי מיטן אָרדער וועט לייכטער באַזיי-
טיקט ווערן, הנם - נישט אויף זיכער, ווייל דאָס איז אַ סך
געווענדט פון איר אנטשיידנקייט, וועט זי מיט א שטאַרקער
אנטשיידנקייט זיך שטעלן קעגן דעם און פאַרטיידיקן איר רעכט,
וועט דאָס צימער בלייבן פאַר איר, וועט זי אָבער זיין נאָכגי-
ביק און שוואַך, וועט ער אין דעם קאַמף אַרויס אַלס זיגער.

- הערט-זשע וואָס איר דאַרפט טון - האָבן די מענטשן
פון דער הויז-פאַרוואַלטונג אים אָן עצה געגעבן - באַלד ווי נאָר
מיר וועלן עפענען דאָס צימער, זאָלט איר תיבף אַהין אַריי-
שטעלן אייערע זאַכן, די פרוי מיטן אָרדער דאַרף אַ ליאָרע רגע
שוין אָנגעקומען, אַלואַ, זעט-זשע וואָס גיכער אַריבערציפּעקלען
אַהין אייערע זאַכן.

קיסליאַקאָוו איבערהיפּנדיק גאַנצע דריי טרעפּ, איז שנעל
אַרויף אינדערהייך, האָט אַרויסגעכאַפּט פון אונטערן בעט זיין
וואַליזע און אָנגעהויבן איינצופאַקן זיינע זאַכן, אין זיינע באַזע-
גונגען און אויף זיין פנים איז געווען אַזאַ איילענדיש, פּונקט ווי
ער וואָלט זיך אַרויסגעקליבן פון אַ הויז, וווּ ס'האַט אַויסגעבראַכן
אַ שרפה.

אַרויסגייענדיק אין קאָרידאָר, האָט ער דערזען, ווי עס
שפּרייט דאָ אַרום עפעס אַן אומבאַקאַנטע דאַמע מיט אַ קאַפּעלויש
אין אַ שאַכטל און קוקט זיך צו צו אַלע טירן.

קיסליאַקאָוו האָט אַרויפּפליצנדיק אויסן פּורמאַן, וואָס איז
אַרייגעקומען אין קאָרידאָר, זיך אַ לאַז געטון צו דער טיר פון
צימער, וואָס איי גאָר וואָס באַשרייט געוואָרן, די דאַמע, פאַר-
שטייענדיק אין וואָס עס האַנדלט זיך, האָט זיך אַ לאַז געטון
צו יענעם צימער, נאָר ס'איז שוין געווען צו שפּעט: קיסליאַקאָוו
האַט שוין באַוווּן אַריינצוואַרפּן אין צימער אַריין זיין וואַליזע
און, אַריינשטויסנדיק אים צימער אַריין צווישן דער דאַמעס
הענט, האָט ער באַוווּן אַפּילו זיך אַנידערצוזעצן אויף דער וואַ-
ליזע שווער אַטעמענדיק און סאַפענדיק, באַגיסנדיק זיך אינגאַנצן
מיט שווייס.

און ווען די דאָמע האָט געוואָלט אַדעקשאַעלן איר שאַכטל,
האָט ער מיט אַ געשיקטן זעץ סונגס פּוס אַרויסגעשטויסן די
שאַכטל אויף יענער זייט טיר און זיך פאַרשלאָסן אינם צימער
אויפן שלאָס.

— כ'וועל איינגעבן אין געריכט! — האָט פון יענער זייט
טיר די דאָמע געשריגן, — כ'וועל באַרד אָנגעבן אין געריכט —
דאָס איז דאָך אַ שרעקלעכער געוואַלט-אַקט!

— כ'האָב אייך דאָך געזאָגט, איר זאָלט זיך נישט פאַר-
שפּעטיקן, — האָט געזאָגט דער אַריינגעקומענער הויז-פאַרוואַלטער.
— דאָס זענען נישט קיין מענטשן נאָר רוצחים! — האָט
די דאָמע ווייטער געשריגן — כ'וועל באַרד איינגעבן אין געריכט.
דאָס סאַמע הייליקסטע דאָס בעסטע, וואָס איר קאָנט אין
דעם פאַר טון, — האָט דער הויזפאַרוואַלטער צוגעגעבן — דאָרט
וועט מען שוין בעסער דעם ענין באַהאַנדלען און משפּטן. מיר
קאָנען גאַרנישט טון, וויבאַלד ער האָט פּרִיער פאַרנומען דאָס
צימער... און צודעם זענען מיר אין דער ערשטער ריי מחויב
צופרידנשטעלן אונדזערע אייגענע לאַקאָטאָרן,

קיסליאַקאָו, נאָר אַליץ ויצנדיק אויף דער וואַלזע, האָט
זיך צוגעהערט צום געשריי פון דער באַצווילטער און, אַראָפּנע-
מענדיק די פענסניי, האָט ער אָפּגעריבן מיטן פּאַציילעכעל דעם
שטערן אין די פאַרשוויצטע האַר אויסן קאָפּ, וועלכע האָבן אַראָפּ-
געטאַרטשעט ווי נאָס געוואָרענע פעדערן אין אַיז זייטן. דערנאָך
האָט ער זיך אויפגעהויבן, פון שרעק פאַר זיך אַליין צונויפגע-
פרעסט מיט ביידע הענט דעם קאָפּ, און צווי אָפּגעשטאַנען אַ
געוויסע צייט און אַרויסגעגאַנגען.

XXIV

מיד אין אויסגעמאטערט פונם קאמף, וואָס ער האָט גע-
פירט די לעצטע צייט, איז קיסליאקאָוו געגאנגען איבער דער
גאָס, אַליין נישט וויסנדיק ווהין. צו אַרקאדין האָט זיך אים נישט
געוואָלט גיין, ער האָט באַשלאָסן איבערצווואַרטן אַ געוויסע צייט,
ביז טאמאַרע וועט ווערן אומרויק, וואָס מען זעט אים נישט. ער
איז אַוועקגעגאנגען איבער די בולוואַרן, פאַרביי דעם סמאָלענסקי-
מאַרק, וווּ געוועזענע מענטשן האָבן געהאַנדלט מיט אַלטע זאַכן,
מיט באַזונדערע טיילן פון סערחיון, מיט געל געוואָרפנע שפיצן,
מיט אָפגעקראַכענע סויבל-גאַרזשעטקעס.

דאָס זענען געווען על-פּירוב באַיאָרטע אַריסטאָקראַטקעס
מיט שמוציקע הענט אין נישט געוואַשענע פּנימער. דאָס איז
געווען די אַזוי גערופענע דוואַריאַנישע יתּר-הפּליטה.

קיסליאַקאָוו איז נישט ווילנדיק אַריבערגעגאנגען אויף
דער אַנדערער זייט, אויס מורא צו באַגעגענען דאָ באַקאַנטע,
פאַר וועלכע עס וועט זיין נישט באַקוועם, זיך נישט אָפצו-
שטעלן און נישט אַויסצודרוקן קיין מיטגעפיל (א גוטע באַ-
קאַנטשאַפט, ווען ער וועט, למשל, דערזען פּאַליטיקען).

דערנאָך איז ער אַוועק אויפן אַלעקסאַנדראָווסקין וואַקזאַל
און נעמענדיק אַ בילעט האָט ער זיך אַריינגעזעצט אין אַ
דאָטשטע-צוג.

אויפן ערשטן פּרושיסטאַנעק איז ער אויסגעשטיגן.
ס'איז געווען אינמיטן סעפטעמבער. אין דער לופט האָט

ויף שוין געפילט דער געווייציקער ריח פונם הארבסט. ארום
און ארום האָט מען געזען געלע בעראָזענע וועלדלעך, וואָס
האָבן פארשלעפערנדיק אַראָפּגעווארפן פון זיך די בלעטער,
ס'האָבן זיך געשוואַרצט האַרבסטיקע שמוציקע שליאַכן צווישן די
פעלדער, פון וועלכע מ'האָט שוין אַראָפּגענומען די תבואות, און
אויף די מעזשעס האבן זיך געזען פּעדעמלעך פון פעלד-ריאַבי-
נעס, וואָס זענען שוין געוואָרן רויטלעך.

אויף די צעאָקערטע פּויערישע פעלדער האָט מען געזען
אויסגעשטעלטע זעק איבער די בייטן און פון דאָרט האָט זיך
דערטראַגן אַ שטאַרקער ריח פון קאַרטאָפּל-גראָז, וואָס איז פאַר-
וועלקט געוואָרן פון די פריכטארגנדיקע האַרבסטיקע קעלטן, און
די פייכטע האַרבסטיקע גראָזן, באַשאַטן מיט געלע בלעטער, וואָס
זענען געוואָרן שפיציק און שאַרסטקע.

ס'האָט געשמעקט מיט ערד און האַרבסט.
נאָכן שטאַטישן טומל, געפילדער און הי-האָ איז דאָ גע-
שטאַנען אַ באַזונדערע שטיקלייט און קלאַרקייט.
קיסלעאָוון האָט זיך אויסגעוויזן משונהדיק, אַז ס'איז נאָך
פאַראַן ערגעץ דידאָזיקע שטיקלייט, פון וועלכער ער האָט עפעס
אינגאַנצן פאַרגעסן.

ער האָט געקוקט אויפן הימל. דער הימל איז געווען אַ
רויקער און דער קאָליר זיינער איז אומעטום געווען אַ גלייכער.
אַועלכער, ווי דער הימל איז געוויינטלעך אין די האַרבסט-
טעג.

אינדערהיך האָבן זיך ווי אין אַ פּעדעמל, וואָס איז קיים
געווען צו זען, געצויגן זיך באַטשאַנעס, אָפּפליענדיק אויסן דרום
אין קיים צו הערן, האָבן זיך פון אויבן דערטראַגן זייער גע-
קלאַפּעריי מיט די שנאָבלען. קיסליאַקאָוון האָט זיך פּלוצלינג
אויסגעוויזן, אַז ער האָט פאַרלוירן די פאַרבינדונג מיט דערדאָ-
זיקער אייביקער באַוועגונג פונם לעבן.

דאָס לעבן שטעלט זיך נישט אָפּ און באַוועגט זיך אָן אַז
אויסהער, פאַריאַרן איז דאָ נאָך נישט געווען קיין איינבאַן,
ס'זענען אויך נאָך נישט געווען דידאָזיקע צוויי זאָוואָרן מיט די

הויכע קוימענס, נישט געווען דערקעזיקער ישוב, וואָס איז דאָך
אזוי גיך אויסגעוואַקסן.

אים האָט זיך פּלוצלינג אויסגעוויזן, אז מ'דארף זיך נאָך
צינויפּגיסן מיטן דאָזיקן באַוועגנדיקן לעבן, וואָס ווערט געבוירן,
אפילו כּאָטש אין יענעם ענין, וואָס ער פירט איצט דורך צוזא-
מען מיט פּאָלובינען — נישט איילן זיך, נישט קלאַמערן זיך
מיט אַלע פּאָחות בלויו פאר דער עקזיסטענץ פון א חיה; דאָן
וועט אַלץ זיין גוט, מ'דארף געדענקען, אז ער איז דאָך א מענטש,
אז זיין עצם, וואס האט זיך באַוויזן אויף דער ערד איינמאָל
אין מיליאָנען דורות, איז נישט פּדאי צו פארלירן אויף אַפּצוי-
שפּאָגן א צימער ביי א דאַמע מיט אַן אָרער פון „צעקובי“.
אַן אַלטיטשקער, וואס איז בשעת-מעשה פארבייגעגאַנגען
מיט אַ זאק אויף די פלייצעס און מיט א פייקע, האט זיך אָפּ-
געשטעלט און געבעטן פארייכערן.

— אַד, ווי שטיל איז ביי אייך, אַלטיטשקער, — האָט
יניסליאַקאָוו באַמערקט.

— און איר גופא יענט פון דער שטאָט? אַדער איר
ווינט דאָ אויף דאַטשע?

— גיין, איך בין פשוט געקומען אַהער צופאָרן אויף א קליין
שעהלע.

— אַפרוען זיך, הייסט עס, האט זיך אביסל פאַרוואַלט?
דער אַלטיטשקער איז אַוועקגעגאַנגען און קיסליאַקאָוו איז
נאָך לאַנג געבליבן שטיין אויף א הויך בערגל. דערנאָך איז ער
פאַמעלעך אַוועקגעגאַנגען א היים אין א נייער העל געוואָרענער
שטימונג.

XXV

נאָר דורכנייענדיק דעם וואָקואַל-פּלאַץ, האָט ער פּלוצלינג דער-
זען פּאָלזכינען, וועלכער איז געשטאַנען ביים פּרושיסטאַנעק און
געוואָרט אויף אַ טראַמוואַי.

ער האָט פּלוצלינג קעגן זיין ווילן, קעגן זיין באַווסטזיין,
דערפילט עפעס אַ סווענדזשען אין די פיס. האַסטיק און העכער
הי ער טוט עס געוויינטלעך, האַט ער אַ רוף געטון פּאָלזכינען,
וועלכער האָט זיך פאַרוונדערט אומגעקוקט און איז אַוועק אים
אַנטקייגן.

קיסליצקאָוון פלעגט שטאַרק הנאה טון, ווען ער פלעגט וו
נישט איז דערזען פּאָלזכינען אויף דער גאַס, אַ סך מער, ווי
ווען ער פלעגט אים זען אין מוזיי, פונקט ווי אַלע וואָלטן גע-
זען, ווי באַפריינדעט זיי זענען, און האָבן נאָר געקאָנט מקנא
זיין קיסליצקאָוון.

— וווּהין גייסטו? — האָט מיט אַ פריילעכער באַוונדערונג
קיסליצקאָוון אים אַ פּרעג געטון.

— כוון צו פּאַרן צום סטאַדיאָן, אָבער דו זעסט וואָס פאַר אַ
גרויסער עולם עס ציט זיך אהין, אוממעגלעך זיך פשוט אַריינג-
צופאַקן זיך אין טראַמוואַי אַריין — האָט פּאָלזכינ געזאָגט, אַנ-
וויזנדיק אויף די איבערפולטע טראַמוואַיען.

פּאָלזכינס לעבעדיק אויג, האָט געקוקט פּוויינטלעך-באַגריסנ-
דיק אין דאָס גלעזערנע אויג — אומבאַוועגלעך, שטאַר און
פאַרדעכטיק.

— וואָס איז דען היינט אויפן סטאָדיאָן?— האָט קיסליאָקאָוו
געפרעגט, באַמיענדיק זיך נישט צו קוקן אויף פּאַלזכניס גלע-
זערן אויג.

— אונדזערע קאַמפן מיט די עסטרייכער.
— וויבאַלד אזוי, טאָ קום, לאַמיר גיין צופּוס, ס'איז נישט
ווייט פון דאַנען.
זיי זענען אַוועק.

ווען זיי זענען צוגעגאַנגען צום סטאָדיאָן, האָט קיסליאָקאָוו
גענומען פּאַלזכניען פאַר דער האַנט, פּדי זיי זאָלן נישט פאַר-
לירן גיין איינער פונם אַנדערן אינם געדיכטן המון, וואָס האָט
באַלאַגערט דעם אַריינגאַנג צו די טריבוינעס, דערביי האָט ער
געפילט נאָך א גרעסערן צופּלוס פון פּריינטשאַפּט און ליבע צו
פּאַלזכניען צוליב דעם, וואָס ער האָט געקאַנט גיין מיט אים
געאַרעמט,

קיסליאָקאָוו האָט נישט געהאַט קיין בילעט. נאָר פּאַלזכין
איז געווען אַן אָנגעזענער מיטגליד פון א געזעלשאַפּט, צו וועל-
כער עס האָט אָנגעהערט דער סטאָדיאָן.
— ער גייט מיט מיר — האָט ער רויק געזאָגט דעם
קאָנטראַלער.

אַריינגייענדיק אין הויף פּינס סטאָדיאָן און אימיקנדיק
זיך אויפן המון, וואָס האָט באַלאַגערט דאָס טויער, האָט קיס-
ליאָקאָוו דערפילט זיין אויסנאַמס-לאַגע און זיין העכערקייט
אפילו פון די, וואָס האָבן געהאַט בילעטן.
זיי זענען אַוועק אין דער ריכטונג, וווּ מ'נעמט אַ בילעט,
דערביי האָט פּאַלזכין אַליין אַלין געטון און קיסליאָקאָוו האָט
נאָר געוואַרט.

און פון דעם האָט ער ווי געפילט זיין נאָענט שייכות
צו דער פּראַלעטאַרישער אָרגאַניזאַציע.

ער האָט נישט געדאַנקט פאַרשמאַיעט פּאַלזכניען, אַלס
זיין נאַטשעלניק, וואָס האָט אים אַוועקגעלייגט ממש דורך זיין
העמלעכקייט, נאָר רויק און פשוט געפרעגט:

— נו, וואָס, די האַסט גענומען? איצט קאָן מען גיין?

ער האָט גערעדט רױך און גלייכצײטיק האָט אין אים
עפעס געציטערט פונם נישט געוויינטלעכן פריינטשאפטס געפול
און אויך פון דעם, וואָס ער האָט די מעגלעכקייט אָנצונעמען
פאַלזשינס זאָרגזאַמקייט אזוי פשוט, פונקט ווי ביי זייערע באַ-
ציונגען איז דאָס גאַנץ נאַטירלעך.

פאַלזשן האָט זיך אָפט באַגריסט מיט עפעס פאַרטייטער
ווי ס'האָט אויסגעזען, וויכטיקע פּערזאָנען און אָנזײַונדיק אויף
קיסליאַקאָוון, האָט ער צו זיי געזאָגט:
- באַקענט זיך.

אָפט האָבן זיי אָפּשטעלנדיק זיך אין גאַנצע גרופּן ביים
באַריער, געשמעסט, געלאכט און קיסליאַקאָוו, פּדי דער עולם
וואָל נישט דערשפּירן, אָו ער איז אַ פּרעמדער, ווייל ער איז
נישט געווען באַקאַנט מיט דעם, וועגן וואָס מ'האָט דאָ גערעדט
און דערפֿער נישט געקאַנט אָנטייל נעמען אינם געשפּרעך -
האָט זיך אָפּגערוקט גענטער צום באַריער און געמאַכט אַן אָנ-
שטעל, אָו ער באַקוקט דעם סטאַדיאָן.

די רויקע געביידע פונם סטאַדיאָן האָט געהאַט אַן אויס-
זען פון אַן אָוואָלן אַמפּיטעאַטער, וואָס איז געווען פּאַרנומען
מיט טריבונעס, אויף וועלכער ס'איז געזעסן אַ פּאַרשידנסאַרבי-
קער עולם מיט פּלאַנן און רויטע פּלאַכטעס מיט ווייסע אויטות.
ס'האָבן זיך דאָרט געזען קעפּקעס, היטלען, קאַפּעלושן, רויטע
פּאַטשיילעס, און פון די דורכאַנגען האָבן זיך אַרויסגעשאַטן
אַלץ נייע און נייע מחנות מענטשן, וועלכע האָבן זיך פּאַנאַני-
דערגעשטראָמט איבער די לאַנגע בענק אַרום.

די אַלגעמיינע אויפּמערקזאַמקייט איז געווען געווענדט
אויף אַ גלעזט גרין לאַנקעלע אין אַן אוואָלער פּאַרם, אויף וועל-
כער ס'וואָלט געוואָלט פּאַרקומען דער פּוטבאָל-קאָדף און איצט
האָבן דאָרט פּאַרענדיקט אַ פּאַרטיע די צווייטע קאַמאַנדעס.
אַלע אַריינגייענדיקע, דערווענדיק לויפּנדיקע פּיגורן אין
בלאָזע העמדלעך און רויטע רעקלעך, האָבן זיך ציטערנדיק
איבערגעפרעגט:

- וואָס? ס'האָט זיך שוין אָנגעהויבן!...

— נאך נישט, דאָס זענען די צווייטע קאָמאָנדעס — האָט
זעמיצער געזענטפערט.

אין דער וואָס האָט געטרעט, הגם ער האָט נישט פאַר-
שטאַנען וואָס די צווייטע קאָמאָנדעס זענען אַזוינס, איז דאָך
געווען צופרידן מיטן ענטפער, וואָס ער האָט באַקומען, אין איז
אָוועקגעגאַנגען איבער די רייען, זיכנדיק זיין פלאַך.

— ווען-זשע וועט זיך שוין אָנהייבן? — האָט מען אומ-
געוילדיק געפרעגט אין די רייען.

— פריער דאַרפן אָט די ענדיקן.

— אָבער צו וואָס דאַרפן מיר זיין? לאָן זיי אָוועקניין
פאַרענדיקן ערגעץ אַנדערשוו. מיר דאַרפן האָבן די עסטרייכער.

— האָט קיין מורא נישט, די עסטרייכער וועלן אויך זיין.

אַ באַזונדער אומגעוילדיקייט האָט אַרויסגעוויזן עפעס אַ

מענטש אין אַ היטל פֿין אַ טעכניק. וועלכער האָט זיך יעדע

מינוט אויפגעהויבן פון זיין אָרט, זיך געבייזערט און שטאַרק

געווען עמפערט: הלמאי דער שוטפאָל-קאַמף האָט זיך פאַרשפּע-

טיקט, דערנאָך האָט ער זיך ווידער אַנידערגעזעצט און אומגע-

וילדיק אַראָפּגערוקט אויפן קאַרק דאָס היטל.

ענדלעך האָט זיך, איבער דער ריזיקער מאַסע מענטשן,

וואָס זענען געזעסן אויף די בענק אַרום די טריבונעס, זיך

אַריבערגעטראָגן און אויפגערגעטער שאַך.

עמיץ האָט אַ געשריי געטון:

— מ'גייט!

אין אלע האָבן אָנגעהויבן זיך אונטערצוהייבן פון די ער-

טער און פאַרלוירן זיך ביים איבוקען זיך, נישט וויסנדיק, פון

וואָנען צו דערוואַרטן דאָס אָנקומען פון די קאָמאָנדעס און דער

עיקר — די אויסלענדישע קעגנער.

— אָט, אָט גייען זיי פון טונעל.

ס'האַבן זיך באַזיין מענטשן אין מאַרינאַרקעס און פאַל-

טעס מיט פאַטאַגראַפישע אַפּאַראַטן.

— אָבער ניין, דאָס זענען דאָך פאַטאַגראַפישטן.

פּלוצלינג האָט דער גאַנצער ריזיקער עולם פונם סטאַדיאָן

א ציטער געטון פון די אפלאדיסטמענטן, וואָס האָבן זיך דער-
הערט: פונם טונעל איז לייכט אַרויסגעשפרונגען איין פיגור אין
א רויטן, דערנאָך אין בלאַען אַנצוג, אין שקארפעטן צוגעשפּי-
לעט מיט אַ גומקע און לאַטשן און נאָך אים האָבן זיך אָנגע-
הויבן לייכט אַרויסשיטן אויפן גרינעם לאַנקעלע די איבעריקע.
די רויטע האָבן זיך אַויסגעמישט מיט די גרינע.

— וועלכע זענען אונדזערע? די רויטע? — האָבן זיך
דערהערט אייליקע פּראַגן.

— ניין, אונדזערע זענען די בלאַע.

— אזוי גאָר?

די צושויער האָבן זיך דורכגעקוקט, צופרידן דערמיט, וואָס
אונדזערע האָבן, אויס גאַסטפּריינטלעכקייט מסתמא, אָפּגעטראַָגן
די צוגערייזטע געסט זייער קאַליר.

די מוזיק האָט אָנגעהויבן שפּילן אַ טוש. די רויטע און
בלאַע פיגורן, וואָס האָבן זיך פּונדערווייטן אויסגעוויזן ווי קליי-
נע מענטשעלעך, כמעט שפּיל-פיגורן, האָבן זיך אויסגעשטעלט אין
אַ קרייז אינמיטן, די בלאַע קעגן די רויטע. און איין פיגור
אין בלאַען האָט אונטערגעטראָגן די קעגנער אַ גרויסן בוקעט
בלומען. דאָס האָט אַרויסגערופן אַן אויסברוך פון אַפּלאַדיס-
מענטן מצד דער אומגעהויערער גרויסער צאָל צושויער (מער ווי
פּערציק טויזנט מענטשן).

פּלוצלינג האָט זיך דערהערט אַ סיגנאַל פון דער קאָמעני-
דע, און די בלאַע פיגורן האָבן זיך אָפּגעטיילט פון די רויטע.
איניקע זענען אַוועקגעלאָפּן אויף איין העלפט פּונם גרינעם לאַנ-
קעלע און די אַנדערע אויף די אַנדערע העלפט.
דער פּוטבאַל-מעטש האָט זיך אָנגעהויבן.

ווען די גרויסע פּילקע, וועלכע האָט באַקומען דעם אמתן
געשיקטן שטייס פון אונדזער זייט, איז אַוועקגעפּוויגן אין דער
זייט צו די עסטרייכער צו, האָבן אַלע מיט אַ פּאַרכאַפּטן אַטעם
איר נאָכגעקוקט, ווי יענע, די רויטע און די בלאַע פיגורן האָבן
זיך געוואָרפן ארום איר, הי מ'האַט איר אַטאַקירט מיט די קעפּ
פּיס, זיך וואַרפּנדיק און פּאַלנדיק איבערן גראַז (זי פיגורן האָבן

זיך צוזאמענגעפלאָנטערט אינם המון, און פֿלוצלינג האָט די פֿיל-
קע זיך ווידער אַרויסגעריסן און אַוועקגעפֿלויגן איבער אַלעמענס
קעפּ נאָך ווייטער אין דער זייט צו די עסטרייכער, אַרויסרופּ-
דיק ביי זיי אַ מהומה און צערודערסקייט.

דער מענטש אין היטל פֿון אַ טעכניקער איז אויפגעשפרונג-
גען און מיט אַ וויינעדיקער שטימ, מיט וועלכער עס שרייען גע-
וויינטלעך די וואָס פֿירן אָן מיט די הינט ביי אַ יאָגד נאָך אַ
וואַרף, האָט זיך צעשריגן:

— גוט! וויל! יאָג!...

און ווען די פֿילקע האָט זיך שוין אָנגעהויבן פֿלאָנטערן
צווישן די פֿיס, נישט ווייט פֿונם „שונאס“ טויער, האָט ער מיט
אַ רחמנות קול געשריגן:

— נו! נו!

און מיטן גאַנצן קערפּער געמאַכט אַ באַווענינג פֿארויס,
ווי ער וואַלט מיט אָן אינערלעכער אנשטרענגונג געהאלפּן זי
„אונדזערע“,

און ווען דער באַלקיפּער פֿון די קעגנער, וואָס האָט אָפּ-
געהיטן דאָס טויער, האָט זיך געוואָרפּן אויף דער פֿילקע, וואָס
איז צו אים צוגעפֿלויגן און, כאַפּנדיק זי אינמיטן פֿליען אומ-
געפּאלן און זיך אויסגעצויגן ווי גרויס ער איז אויפן בויך מיטן
פנים אין שטויב, ווייל ביידע הענט זענען געווען פֿאַרנומען מיט
דער געכאַפּטער פֿילקע, האָט דער מענטש אין טעכנישן היטל
דער ערשטער אָנגעהויבן שטאַרק צו אַפּלאַדירן דעם געשיקטן
קעגנער.

און אַלע טריבונעס זענען פֿאַרטייבט געוואָרן פֿון הייליכקע
אַפֿלאַדיסטמענטן.

זיך אומקונדיק נישט ווילנדיק צוריק, האָט קיסליאַקאָוו
דערזען דעם סעקרעטאַר פֿון דער יאַטטייקע כאַטלאַאָן.
ער איז נישט געזעסן, נאָר געשטאַנען אין אַ געזעמל
מענטשן, וועלכע האָבן נישט געהאַט וווּ צו זיצן, ביי דער היג-
טערשטער וואַנט פֿון דער טריבונע.

קיסליאַקאָוו האָט לעבּהאַפּטיק אים אַ מאַך געטון מיטן קאָפּ

נאָר מאַסלאָוו האָט נישט געענטפערט אויף זיין באַגריסונג און
 זיך אָפגעקערט. צי ער האָט נישט באַמערקט קיסליאַקאָוס בצד-
 גריסונג, אָדער אים איז נישט געפעלן געווען, וואָס קיסליאַקאָוו
 זיצט, מעשה גוטער-פריינט, האָנט ביי האָנט מיט פּאַלובינען -
 איז נישט באַווסט געווען. נאָר ביי קיסליאַקאָוו האָט זיך בצד-
 וויזן נישט קיין אָנגענעם פּחדמדיק געפיל; ער האָט יעדע מי-
 נוט געפילט, אַז הינטער אים שטייט מאַסלאָוו און העט געוויס
 איצט זיך צוקוקן צו זיין יעדער באַוועגונג און זי אָנמערקן.
 מעגלעך, אַז ער האָט ווירקלעך נישט באַמערקט, ווי איך
 האָב אים באַגריסט און מעגלעך - ער איז נישט צופרידן, וואָס
 איך זיך און ער שטייט ערגעץ פון הינטן? - האָט קיסליאַקאָוו
 געטראַכט און האָט צערייצט אָנגעקוקט דעם מענטשן אינם טעכ-
 נישן היטל, וועלכער, אַרויסרופנדיק אַ שמיכל ביי די שכנים,
 איז יעדער מינוט אויפגעשפרונגען און געשריגן מיט אַ וויינענ-
 דיקער שטים:

- גוט! וויל! יאָג! נו, נו, נאָך!..

קיסליאַקאָוו האָט זיך באַמיט נישט צו טראַכטן וועגן מאַס-
 לאָוו נאָר צום פוטבאָל-קאמף האָט ער פּרובירט פאַרזירן יעדן
 אינטערעס,

XXVI

דער מוזיי איז שוין געווען פולשטענדיק רעאָרגאַניזירט. דער פרידלעכער עטאַפּ פון דער רעוואָלוציע איז געווען פאַר-טרעטן דורך צוויי פעריאָדן -- דורך דער ווידערשטעלנדיקן און רעקאָנסטרוקטיוון.

אין איין זאַל זענען געווען די סכעמען פון די נלעק-טראַסטיאַציעס: וואַלכאַוו-סטראַי און דניעבראַ-סטראַי. אויף אַ מאַפע, וואָס איז געווען באַלויכטן, זענען געווען אָנגעמערקט די אונטערנעמונגען, וואָס זענען שוין געמאַכט געוואָרן און געלאָזן געוואָרן אין גאַנג, - די גרויסע זאוואָדן, דאָ האָבן זיך אויך געפונען די מאָדעלן פון אַ סך נייע דערפֿינדונגען, וואָס זענען דערגרייכט געוואָרן און זיך באַוווּן אין דער לעצטער צייט. פון די אַלטע מיטאַרבעטער-אינטעליגענטן זענען געבליבן זייער ווייניק מענטשן, געאַרבעט האָבן איצט על-פֿיר-רוב נייע - קאָמסאָמאַלצעס.

געקומען אין מוזיי, איז קסליאַקאָוו אַריינגעגאַנגען צו פאַ-לויכנען אין קאַבינעט אַריין. ביי אים איז דעמאָלט געווען די אויפנעם-שעה. קסליאַקאָוו האָט זיך שווייגנדיק מיט אים באַ-גריסט, ווי מיט אַן אייגענעם מענטש, און זיך אַנידערגעזעצט אָן אַ זייט ביים פענצטער.

אוסטרייכערנדיק אַ פּאַפּיראַס, האָט ער שוין געוואַלט אַוועק-גיין, נאָר באַזוכן האָט אים אַ רוף געטון און אָפּגעפירט צו אַ ווייטן פענצטער; די באזוכער אינטערעסאַנטן האָבן שווייגנדיק

געוואָרט, און ער האָט גענומען איינטענהן מיט קיסליאַקאָון
וועגן דעם, אַז די יאַטשייקע לייגט, דאַכט זיך, אונטער אים אַ
מינע, וויל אים אומוואַרפן און אַזוי אַרום שטייט אים פּאָר צו
פירן מיט איר אַ קאַמף.

פּאָלויכין האָט, רעדנדיק וועגן דעם, געדרייט דאָס שוואַכ-
סטע קנעפל אויף קיסליאַקאָוס בלוזע. יענער האָט, שווייגנדיק,
ערנסט געהערט, וואָס פּאָלויכין דערציילט אים, איבערנעמענדיק
זיך שטאַק דערמיט, וואָס פּאָלויכין האָט אַזויפיל צוטרוי צו אים
אַז ער דערציילט אים אַלע סודות און איז מיט אים אַזוי אינ-
טיים, אַז בעתן רעדן מיט אים, האַלט ער אים פּאַרן קנעפל פון
דער בלוזע.

— וואָס ווילן זיי? — האָט ער געפרעגט, אַ קוק טוענדיק
אויף פּאָלויכיןען.

— ס'געפילט זיי נישט, וואָס איך קאַמאַנדעווע זעלבס
שטענדיק, — האָט פּאָלויכין דערקלערט און איז אַוועק צו זיין
טיש.

און קיסליאַקאָו איז אַרויס פון קאַבינעט אין אַוועק
איבערן קאַרידאָר. די אינטערעסאַנטן, וואָס האָבן געוואַרט אויף
זייער ריי אויפגענומען צו ווערן, האָבן פאַר אים געמאַכט אַ
וואַרע, אומקונדיק זיך אויף אים. ווי מען טוט עס געוויינטלעך
ווען פון קאַבינעט גייט אַרויס אַ פּערוואַן, וואָס איז אַ מקורב צום
נאַטשעלניק.

און קיסליאַקאָו האָט ווי עפעס נאַטירלעכע אָנגענומען די
דאָזיקע אויפמערקזאַמקייט, וואָס איז געווען אים צוגעווענדט. נאָר
מאַכנדיק זיך, אַז ער באַמערקט נישט די בליקן, וואָס מ'האַט
אויף אים געוואַרפן, איז ער אַוועק אין יאַטשייקע.

ער איז געווען אויפגעבראַכט קעגן דער יאַטשייקע, וועל-
כע האָט אָנגעהויבן אַ קאַמפאַניע קעגן פּאָלויכיןען און פאַרנומען
זיך אים אַראָפּצוואַרפן פון זיין שטעל.

קיין איין מינוט צורוי לאָזן זיי נישט — האָט ער זיך גע-
אַראַכט — וואָס האָבן זיי צו אים?... דער מענטש טוט זיך זיין
זאך און דווקא בשלמות, וויל און פיין, ניין, — דאַרף מען

אים געבן א בריק מיטן פוט אין זייט און אומווארפן די ארבעט זיינע, צעשטערן דאָס וואָס ער האָט אויפגעטון און מאַכן דער-פון אַ תל-עולם.

קיסליאַקאָוו איז געווען אומרויק און מורא געהאַט נישט נאָר פאַר פּאָלויכענען, - ער האָט געהאַט אַ גרונט מורא צו האָבן פאַר זיך אויך, אַז צוזאַמען מיט פּאָלויכענען וועט ער אויך „אַראַפּליען“ פון זיין שטעל, דערפאַר נאָר, וואָס ער איז מיט אים צופיל באַפריינדעט, ער האָט זיי גוט פאַרשטאַנען, אַז אין דעם פאַר ווערט שטענדיק אָנגעווענדט דער פיל, אַז אונדזער שונאס פריינט איז אונדזער שונא און דעריבער דאַרף מען אים באהאַנדלען, פונקט ווי יענעם.

ביי אים האָט זיך אויפגעהויבן אַ צערייצטקייט קעגן די קאָמסאַמאַלצעס און צייטנווייז האָבן זיך ביי אים ממש געפילט די פויסטן און ער איז גרייט געווען זיי ערק-מך-השורש צו זיין. אַריינקומענדיק אין צימער פון דער יאַטשייקע, האָט ער דאָרט געטראָפן אַ גאַנצע פאַרזאַמלונג, עמ צער איז געזעסן אין אַ קאַפּקע ביים טיש, אויף אַ הילצערנעם טאַפשאַן עמיצער - אויפן פענצטער, די איבעריקע זענען פשוט געשטאַנען, אַרומ-רינגלענדיק מיט אַ געדיכטן רינג דעם טיש, ביי וועלכן ס'איז געזעסן מאַסלאָוו.

ביים אָנקלאַפן אין טיר פאַרן אַריינגיין אין צימער, האָבן אַלעמענס פנימער זיך אַ קער געטון צום אַריינגעקומענעם; אויף אַ רגע זענען אַלע פאַרשוויגן געוואָרן, ווי מען ווערט פאַרשוויגן ווען עס גייט אַריין אַ מענטש, וואָס מאַיז בנוגע אים נישט אינ-גאַנצן זיכער, צי מ'קאָן רעדן אין זיין אָנוועזנהייט, אָדער מ'דאַרף זיך פאַר אים היטן.

פריער וואָלט קיסליאַקאָוו, דערווענדיק די פאַרזאַמלונג, רויט געוואָרן און זיך אַנטשולדיקנדיק, וואָלט ער פאַרמאַכט די טיר און אַוועקגעגאַנגען. נאָר איצט איז ער דרייסט אַריין אין צימער, ווייזנדיק אַלעמען מיט זיין אויסזען, אַז ער איז אַזאַ מענטש, פאַר וועלכן מ'קאָן רעדן פון אַלץ.

ער איז צוגעגאַנגען צום טיש און קיים פאַרנייגנדיק זיך

פאר מאַסלאָווי, האָט ער זיך אָנגעשפּאַרט אָן דער פּלייצע פּונם ווייסן טשוריקאָוו, פּריינטלעך אים אַ ווונק טוענדיק פּאַר דעם. דאָס געשפּרעך אין צימער האָט זיך ווידער אָנגעהויבן ; לכתחלה נישט דרייַסט, דערנאָך, ווי דורכרייסנדיק עפעס אַ שטערונג. האָט מען אָנגעהויבן אַלע מיטאַמאָל צו רעדן, און גע-רעדט האָט מען לעבהאַפטיק, מיט היץ און ברען ; אַ סך שטי-מען אינאיינעם.

דאָס געשפּרעך איז געווען אַרום דער אַרבעט אין מוזיי און באַזונדערס וועגן פּאָליוכיניען. מ'האָט גערעדט, אַז ער האָט זיך אינגאַנצן אָפּגעריסן און דערווייטערט פּון די מאַסן, די יא-טשייקע איז פּאַר אים גאַרנישט, ער רעכנט זיך נישט מיט איר און האַלט נישט פּון קיין שום געזעשאַפּטלעכע אַרבעט בכלל. — אַהא, איך האָב אים דאָך דאָסזעלבע געזאָגט! — האָט קיסליאַקאָוו אינדערהיך געזאָגט.

און האָט דערפּילט, אַז ער האָט עס געזאָגט אַזוי פּריי, ווי עס רעדט אַ מענטש, וועלכער האָט נישט וואָס מורא צו האָבן און דאַרף קיינעם נישט צו חנפּענען.

— איך האָב אים נישט איינמאָל געזאָגט, און ער וויל אַלץ זיך אויספיינען פּאַר אַ ייך מיט אַ פּאַרענדיקטע אַר-בעט — האָט קיסליאַקאָוו ווייטער געצויגן — ער שעצט אייך זייער, ער האָט דאָך אָנגעהויבן דערמיט, וואָס ער האָט אייך אַוועקגעשטעלט אויבן-אָן, אויפן ערשטן פּלאַץ, פּאַר אים איז דאָך דאָ ווער געווען...

— מיר דאַרפן נישט האָבן קיין אויבן אָן און קיין ערשטן פּלאַץ, -- האָט מאַסלאָוו זיך אָנגערופן — מיר דאַרפן געזעלי-שאַפּטלעכקייט אין דער אַרבעט, אַט וואָס אונדז פּעלט, ווען נישט קאָנען ווירקלעך זיין ווערטפולע רעזולטאַטן אין זין פּין אויפטון, אבער אין זין פּון געזעשאַפּטלעכקייט — גאַרנישט. קיסליאַקאָוו האָט דערפּילט, אַז ער האט זיך דערשראָקן ביי דער ערשטער העלפט פּראָזע, וועלכע מאַסלאָוו האָט אַרויס-גערעדט עפעס אַזוי האַרב, נישט קיין קוק טוענדיק אויפן פּאַר-טידיקער, נאָר די צווייטע העלפט פּון זיין פּראָזע — וועגן די

הערטפולע רעזולטאטן - האָט אים געצווונגען לייכטער אָפּצו-
אַטעמען: זי איז געוואָגט געוואָרן אַ סך וויכער, פּונקט ווי
קיסליאַקאָוס ווערטער לטובות פּאָלכינען האָבן געהאַט אַ ווירקונג
אין מאַסלאָוו האָט זיי גענומען אין זאָכט און אָנערקענט די ריכ-
טיקייט פּון זיין קיסליאַקאָוס, אָפּשאַצונג, וועלכע ער האָט גע-
מאַכט פּון פּאָלכינס טעטיקייט.

- ווען נישט, ווירקלעך - האָט מאַסלאָוו ווייטער אָנ-
היילט זיין געדאַנק - באַקומט זיך אַ מאַדנע זאָך, אַז דער אינ-
טעליגענט ווייזט זיך אַרויס אַלס נאַענטערער מענטש פאַר אונדז
איידער דער אייגענער קאַמיניסט - פּראָלעטאַריע.

קיסליאַקאָוו האָט ביי דערדאָזיקער אומגעריכטער פּראָזע
קיים איינגעהאַלטן דאָס פנים פון ספּאַנטאַנע פּריידיקע באַווע-
גונגען, ער האָט נאָר געמאַכט אַ באַוועגונג מיטן באַרג, ווי
עפעס איינצושלינגען. ער האָט געהאַט אזא געפיל, ווי ס'האָט
אַ זעלבער, ווען ער כאַפט אויף זיך דעם גענעראַלס בליק, אָנ-
געשטעלט אויף אים און האָט זיך אַלץ געמאַטערט דערמיט
און דערנאָך איז ער מיט שרעק אַוועקגעגאַנגען, אָפּוואַרטנדיק צו
באַקומען אַ פּאַרוורף. און פּרוּצלינג, אַנשטאַט אַ פּאַרוורף, האָט
ער באַקומען אַ „געאַרגי“ פון דער ערשטער מדרגה*.)

קיסליאַקאָוו האָט טאָר זיך באַמערקט, אַז ביי אים איז גאַנץ
געלונגען די פּאַרטיידיקונג פּון פּאָלכינען. ער האָט, פּאַרטיי-
דיקנדיק אים, גלייכצייטיק אים אָפּילו ווי באַשולדיקט (און דע-
ריבער זיך אַרויסגעוויזן אַלס פּולשטענדיק אָביעקטיווער ריכטער)
נאָר גלייכצייטיק האָט ער געוואָגט, אַז פּאָלכינען שעצט זייער די
מיטגלידער פון דער יאַטשיקע און דערמיט האָט ער אָפּיסל
וויכער געמאַכט זייער פּיינטלעכע שטימונג.

און דער עיקר - ס'האָט זיך אַרויסגעוויזן, אַז דער פּחד
זיינער איז געווען אַן אומזיסטיקער. מאַסלאָוו האָט קעגן אים --
קיסליאַקאָון אַנטשירן באַרגישט. און מ'נעמט אים דאָ אויף, ווי
אַן אייגענעם מענטשן.

* און אויסצייכונג פאַר העלדישקייט געט אַ שלאַכט.

ער האָט געוואָלט אַדעקלויפן צו פּאַלויכניסן. פּרי אים צו
דערציילן וועגן זיין געלונגענער פּאַרטייקונג בנוגע אים, נאָר
דערמאנענדיק זיך, אַז די קאָמסאַמאַלצעס וועלן עס זען און
אויסטייטשן אויף זייער שטייגער זיין געשפרעך מיט פּאַלויכניסן,
האַט ער זיך צוריקגעקערט, ווען ער איז שוין געהאַט געווען פּיי
דער סאַמער טיר פון פּאַלויכניס קאַבינעט.

XXVII

אין הויפט באצירק — אין זיין צמט — האָט קיסליאַקאָוו זיך געפילט ווי אַ מענטש, וואָס איז שוין אַריבערגעטרעטן יענעם זייט ברעג, ד. ה. זיכער, אָז ער איז שוין דאָרט איינעפונדע. וועט און האָט נישט וואָס מורא אז האָבן פון דאָרט אַרויסגע-שטויסן צו ווערן. ס'איז נאָך אַבער געבליבן איין ענג אָרט אינם טייך פון זיין לעבן, דאָס איז געווען זיין קאַמף מיט דער פּיאַ-נערן-אַפטיילונג אויף בודעניס נאַמען.

די אָפטיילונג, וואָס איז די לעצטע צייט נאָך שטאַרקער געוואָרן, האָט זיך אַרויסגעוויזן אַלס אַ בייזע קראַפט, וועלכע האָט אַוועקגעשטעלט אַ פאַרציימונג און שטערונג, פּדי קיסליאַ-קאָוו זאָל נישט קאָנען אַריבערטרעטן אין גאַנצן אויפן צווייטן ברעג און נאָך אַלץ האַלטן זיינס אַ פּיס אויף דעם זייט ברעג. ער האָט נישט געקאָנט אַריין אין געזעלשאַפטלעכן לעבן פונם הויז, ווו ער האָט געוואוינט, אַזוי ווי ער איז אַריין אינם לעבן פון זיין צמט. די פּיאַנערן-אַפטיילונג האָט אים קאַמפּאַ-מיטירט דורך איר אומאויפהעלעכער עבערגייע. און דער פּויליש-יוגא פון דעם, וואָס די פּיאַנערן האָבן אַלץ נאָכגעזוכט אויף אים חטאים, איז געווען דאָס וואָס אויף אים האָט זיך געבילדעט אַ מין שימל פון אַ „פרעמדן עלעמענט“. און אַלס מענטש מיט אַזאַ עלעק, האָט ער צוים-אויפן נישט געקאָנט און נישט געהאַט קיין

אויסזיכטן זיך צו באהעפטן צו דער געזעלשאפטלעכקייט פֿונם
 הויז און אזויארום זיך אריבערכאפן אויף יענעם זייט ברעג".
 א געוויסע צייט האָט ער געפילט, אז מ'האָט אים אויפֿ-
 געהערט צו רודפן און געלאָזט צו רו, מ'האָט ווי פֿאַרגעסן אָן
 אים. נאָר דאָס האָט זיך גענומען דערפֿון, וואָס די אָפּטיילונג
 איז צייטווייליק געווען שטאַרק פֿאַרנומען מיט אירע אינערלעכע
 אָנגעלעגנהייטן און עסקים. דער אָפּטיילונג איז אויך אויסגעקו-
 מען נישט אויסצומיידן אַ טיילווייזע דעמאָראַליזאציע. דאָס ער-
 שטע מאָל פֿאַר דער גאַנצער צייט, וואָס די אָפּטיילונג האָט
 עקזיסטירט, איז אַרויסגערעדט געוואָרן אין איר סביבה דאָס
 וואָרט, „פֿאַרשווענדונג". דער בנאָק פֿיעטשאַנקין, וועלכער האָט
 העלדיש מיטגעמאַכט ביז איצט אַלע נסיונות, איז
 געשטרױכלט געוואָרן און זיך אויסגעגליטשט. ער האָט פֿאַר-
 וואַלטעט מיט דער קאַסע פֿון דער אָפּטיילונג און ווען מ'האָט
 געבראַכט צופֿירן פֿונם דרום אַ סך אַרבוזן, וועלכע זענען גע-
 לעגן אין גאַנצע שטויסן אויף די גאַסן פֿאַר די פֿרוכטן-ביידלעך,
 האָט ער זיך ווי אַ משוגענער, אַרומגעדרױט אַרום דידאָזיקע
 אַרבוזן. זײַן פֿאַרנעפֿלטער קאַפּ האָט אָנגעהויבן פֿאַרפֿאַלגט צו
 ווערן דורך אַ געדאַנק. — ער אַליין זאָל אויפֿעסן אַ גאַנצן אַרבוז,
 כדי זיך אָנצועסן, ווי ס'געהער צו זײַן.

דער אַרבוז, וועלכן די אָפּטיילונג האָט תחילת געקויפט
 און וועלכן מ'האָט אויפֿגעגעבן מיט אַן אַגיטאַציע-צוועק, האָט
 נאָך פֿאַנאָדערגעבלאָזן דאָס פֿייערל, וואָס האָט געטליעט אין
 פֿיעטשאַנקינען, אָבער עס פֿאַנאָדערגעבלאָזן אין אַ פֿלאַם-פֿייער
 פֿונם שטאַרקסטן חשק, אַז דער קליינער פֿיעטשאַנקין האָט נישט
 געקאָנט אויסהאַלטן דעם נסיון און איז געשטרױכלט געוואָרן.
 ער האָט אַוועקגעגנבעט געזעלשאַפטלעך געלט, — זיבעציק
 קאָפּעקס, געקויפט אַן אַרבוז און פֿאַרקלייבנדיק זיך אין סאַמען
 ווייטן ווינקל פֿון הויף, האָט ער פֿון אים דאָרטן געמאַכט אַ סוף.
 אזוי ווי ער האָט עס אויסגערכנט צו טון.

דאָס איז געווען לייכטיזיניק, נאָריש און דערעיקרשט —
 מ'האָט עס באַרד אַנטדעקט: סאַניאַ טוויקאָוו האָט זיך אָנגעשטויסן

אויף אים, ווען ער האָט שוין געהאַלטן ביים אויספרעסן דאָס
לעצטע שטיקל אין אויספֿעקנדיק די שאַלן ביזן ווייסן פלייש פון
דער קאָרע. די באַקן זענען ביי אים געווען רויט פונם אַרבוין-
זאַפט; ער איז ווי טאַרגליווערט געוואָרן אינם מאַמענט, ווען ער
האָט זיך געהאַט אַריינגעגריזשעט אינם קיילעכדיקן דעקל פֿונם
אַרבוין, האַלטנדיק אים מיט ביידע הענט.

דערדאָזיקער טאַט פיטשאַנקינס איז באַלד איבערגעגעבן
געוואָרן צום משפּט פון דער געזעלשאַפטלעכקייט. און די
זעלשאַפּט האָט אים טאַקע פֿאַרמשפּט.

אין די קושאַקעס זענען פֿאַרגעקומען עטלעכע עקסטראַ-
זיצונגען, דערביי האָבן אפילו גאָר די קליינע מיטגלידער, -
וועלכע האָבן פון פּיעטשאַנקינס „פֿאַרשווענדונג“ געליטן אפשר
קוים אויף איין קאָפּיקע, - זיך אויך אַקטיוו באַטייליקט אין
דער פֿאַרהאַנדלונג פון דער פֿראַגע וועגן די דעמאָראַליזאַציע
און פֿאַרדאָרבנקייט פון איינעם פון די עלצטע מיטגלידער פון
דער אַפּטיילונג.

אויף אַ רגע האָט זיך ביי אַלע אַ טרייסל געטון דער
גלויבן: וועמען קאָן מען איצט גלויבן? צו וועמען האָבן ציטריוז
וועמען קאָן מען איבערגעבן די קאַסע פון דער אַפּטיילונג? די
„מאַטן“ זענען נאָך געווען שוואַך צוליב דעם, וואָס זיי זע-
נען נאָך געווען יונגע קינדער און רעכענען און ציילן האָבן
זיי עפֿ-פֿירוב געקאָנט בלויז ביז צען.

פּיעטשאַנקין אַליין האָט מער פון אַלע, דאַכט זיך,
געפילט שטאַרק דערשלאָגן, ממש דערהרגעט דורך זיין דורכפֿאַל-
קיינער האָט אים נאָך נישט געזען אין אַזא דערשלאָגענעם,
דערנידעריקטן צושטאַנד און מיט אַזא שווער געמיט, ווי איצט.
בעזונדערס איז דאָס געווען צו זען, ווען ער האָט זיך געשוואַרן,
געשוואַרן זיך ביי דעם, וואָס לעבט אייביק, אַז דאָס איז דאָס
ערשטע מאָל ביי אים און דאָס וועט אויך זיין דאָס לעצטע מאָל.
ער איז די גאַנצע צייט אַרומגענאַנגען ווי אַן אמתער בעל-תשובה
אין סיאזי געווען ממש אַ רחמנות זיך צוצוקוקן, ווי ער האָט זיך

פון דעם געפייניקט. ער האָט צוגעוואָנט באַלד צו דעקן די פאַרשווענדטע „געלטער“.

ווען מ'האָט אים געפרעגט פון וועלכע קוועלן וועט ער דעקן די דאָזיקע „געלטער“ איז פּיעטשאַקין געבליבן אין א פאַר- לעגנהייט אין אין אָנהייב נישט געוויסט, וואָס אָפּצונוטפערן אויף דעם, ער האָט אָנגעהויבן צו שטאַמלען עפעס און לטוף געזאָגט, אז ער וועט אוועקגנבענען געלט ביי דער מוטער, אָבי נאָר צו דעקן יענע געלטער. אַלע זענען געווען אין א פאַרלעגנהייט אין האַבן נישט געוויסט, וואָס צו טון. ס'האָט זיך באַקומען אַ פאַר- מישופטער קרייז: איינמאָל איז ער שוין באַגאַנגען אַ גנבה, און איצט, כדי מתקן צו זיין זיין עבירה וועט ער דאָס צווייטע מאָל באַגיין א גנבה. אמת טאַקע ביי דער מוטער, ד. ה. ביי אַ פּרעמדן עלעמענט.

די דאָזיקע פּראַגע האָט מען באַהאַנדלט און דעפּאַטירט אויף עטלעכע זיצונגען און דאָך האָט מען נישט געקאָנט קימען צו קיין באַשטימטן באַשלוס.

לסוף האָט מען באַשלאָטן, אז קיין גנבה („אַרויסנעמען“ ווי פּיעטשאַקין האָט עס אָנגערופן) זאָל נישט אָנגעווענדט ווערן כדי צו דעקן די פּריערדיקע גנבה, ווייל דעמאָלט וואָלט געווען אומ- מעגלעך זיך צו אָריענטירן און געפּינען א חילוק צווישן אויס- גיין די קאַסע אויף א געזעצלעכן און נישט געזעצלעכן אופן. מיט איין וואָרט, אז פּיעטשאַקין זאָל נישט באַגנבענען זיין מו- טער, הגם זי געהערט צו א פּרעמדן עלעמענט. געענדיקט האָט זיך עס דערמיט, וואָס מ'האָט פּיעטשאַקיןען פאַרגעלייגט צו דעקן די פאַרשווענדטע געלטער דורך ראַטעס.

די אָפּטיילונג האָט זיך צו יענער צייט פאַרגרעסערט אַ דאנק דעם, וואָס עס זענען אין איר אַריינגעטרעטן נייע מיט- גלידער און האָט זיך דערוואָרבן אַ גרויסן אויטאָריטעט צווישן דער באַפעלקערונג פון הויז. דעסטאָ מער איז געווען שווער דער קלאַפּ, וואָס די אָפּטיילונג האָט אומגעריכט באַקומען דורך דער החזקה פון א פאַרוואָרבנקייט אינם סאַמע מיטן האַרצן פון דער אָפּטיילונג.

די אָפטיילונג האָט נאָך אַלץ נישט געהאַט איר טעריטאָריע
און די רעדאַקציע פון דער אָפטיילונג, ווי אויך די גאַנצע
ווירטשאַפּטלעכע אָפטיילונג האָבן, ווי פריער זיך געפונען אַ ווייטן
קלאָגעדיקן ווינקל פון קאַרידאָר ביי דער דירה נומער 6 נישט
האַבנדיק צו איר רשות אפילו דאָס נייטיקסטע מעבל-שטיק, ווי
א טיש און שטולן.

אַ דאָנק דעם איז דער רעדאַקטאָרישער אין קינסטלערישער
טייל פון דער צייטונג אויסגעפירט געוואָרן ליגנדיק אויפן בויך.
און בשעת דערדאָזיקער אַרבעט זענען פאַרביי די רעדאַקטאָרן
און צייכנער דורכגעגאַנגען די חברים, אַרויפטרעטנדיק אויף די
בייגן פאַפיר און פאַרבן און אַריבערשאַפּאַנענדיק איבער די פיס
און קעפ פון די רעדאַקטאָרן און כּיטאַרבעטער. און הונדעט
פלעגן אַהין צוקומען די הינט (די פריינטלעכע), וועלכע האָבן
גערוקט די געזער אין דיזעלבע פאַרבן, וואָס זענען געווען צע-
פירט אין פאַדכטאָוקעס און זענען אַרומגעגאַנגען איבער די
פאַנאָדערגעלייטע בייגן פאַפיר, די צייטונגען זענען אָפט דער-
שינען מיט שמוציקע שפּורן פון הינטישע פיס.

די אָפטיילונג איז געווען אינגאַנצן פאַרנומען מיט דער
ליקווידאַציע פונם אינצידענט מיט פיעטשאַנקינען. האָט זיך
אַרויסגעוויזן, אז אין דערזעלבער צייט, האָט זיך באַשרייט דאָס
צימער נומער 9 און אז דאָס צימער האָט אונטער דער נאָז פון
דער אָפטיילונג פאַרכאַפט, מיט דער מיטה לף פון דער הויזפאַר-
וואַלטונג, איפאַליט קיסליאַקאָוו און דאָרט געוויינט שוין עטלעכע
טעג רויק, פעסט און זיינע רעכט אויפן דאָזיקן צימער.

די אָפטיילונג האָט אונטערגענומען אַ קאַמפּאַניע קעגן
קיסליאַקאָוו. זי האָט אין יעדן נומער פון איר צייטונג געדרוקט
אַרטיקלען וועגן די באַדינגונגען און דער אַרבעט פון דער אָפ-
טיילונג אין צוזאַמענהאַנג מיט די העכסט לעכערלעכע וווינונגס-
באָדינגונגען.

אין איינעם פון די נומערן איז צום ביישפּיל, געווען באַ-
שריבן די זיצונג פון דעם רעדאַקציע-קאָלעגיום מיט דער באַ-
טייליקייט פון נישט געוואנטשענע אַסיסטענטן: געבן די רעדאַק-

ס'אָרן - צוויי הינט, וואָס זענען אהין געקומען און געשטאנען
אויף א צייטונגס-בויגן.

און אין דערזעלבער צייטונג, אין יעדן נומער, האָט מען
דערציילט וועגן קיסליאקאָוס לעבן, באשרייבנדיק עס מיט מאַ-
לערישע בולטע פארבן. ס'איז געווען געשילדערט דאָס בילד,
וויאזוי ער האָט פארנומען דאָס צימער, זיין לויפן אויף פריזן
מיט דער דאמע פון צע-קי-בו, און לסוף די היפאָטעזע וועגן
זיין צוקונפט אין דער דירה נומער 9: ס'איז געווען געשילדערט
זוי איבער די קאָרידאָרן אָן א סוף ציען זיך טירן און אויף
יעדער פון זיי איז פאָראַן אן אויפשריפט: „דאָס צימער פון
איפאָליט קיסליאקאָוס געוועזענער פרוי“.

אפנים דער געדאַנק פון די מחברים איז געווען דער, אָז
אויב קיסליאקאָוו האָט זיך געגט און א דאַנק דעם פאָרנומען א
באַזונדער צימער, איז דאָך נישט אויסגעשלאָסן די מעגלעכקייט,
אָז דיזעלבע אָפּערעציע וועט זיך איבערחוּן פּסדר אָן א סוף,
ד. ה., אָז ער וועט נאָך א סך מאַל חתונה האָבן, זיך גטן, און
זיינע ווייבער וועלן בלייבן ביי זייערע שטובן און ער וועט יע-
דעם מאַל באַקומען נייע שטובן. און דאָס אַלץ קומט פאָר בעת
די אָפּטיילונג, א געזעלשאַפטלעכע אָרגאַניזאַציע, כּוּז זיך טיילן
מיט איר פּלאַץ מיט אַלע שכנישע הינט, וועלכע (די הינט און
נישט די שכנים) זענען אפילו אז אויף דער פּאָדלאָגע זיצן
מענטשן, הייסט עס, און קריכן פּינדעסטוועגן ווען עס גלוסט זיך
מיט די געזער אין די באַנקעס מיט פּאַרב און שפּאַצירן אַרום
מיט די שמוציקע לאַפעס איבער די צייטונגס-בויגן פּאַפּיר.

די צייטונג פון די פּיאָנערן און די קאָמפּאַניע, וואָס זיי
האָבן אין איר געזירט קעגן קיסליאקאָוו, האָבן געבראַכט דערצו,
אָז קיסליאקאָוס מאַראַלישע רעכט זענען אָפּגעשוואַכט געוואָרן
מיט יעדן טאָג אפילו אין די אויגן פון דער דערוואַקסענער
באַפעלקערונג פון הייז. אפילו ער אַליין האָט אָנגעהויבן זיך
פּילן, אַלס עפעס א „געשטעמפּלעטער“, אַלס אַ מענטש, איבער
וועלכן עס לאַסטעט א פּאַרברעכן. ווען ער פּלעגט דורכגיין צו
זיך אַ היים און הינטער זיך פּאַרנעמען עמיצנס א געלעכטער,

האָט זיך אים אויסגעדאַכט, אַז דאָס לאַכט מען פון אים. אפילו ווי נאָר ער פלעגט זיך דערנענטערן צום הויז, האָט אים שוין אָנגעהויבן צו נאָגן אונטערן האַרצן אין דערוואַרטונג, וואָסער נייעס אים וועט היינט אונטערטראָגן די דאָזיקע ביזע קראַפט.

זיין גאַנץ פּריוואַט פּערזענלעך לעבן איז געווען פאַרבי-טערט. ער האָט געלעבט ווי אונטער אַ גלעזערנעם צילינדער. אים האָבן פאַרפּאָלגט צענדליקער פאַר אויגן און זיין קלענסטער פעלער, די קלענסטע אומגעשיקטייט און פאַרזענע זאָך פון זיין זייט האָט זיך באַלד אָפּגעשפיגלט אויף די ווענט-אַנאַלן פון דער אָפּטיילונג. באַלד איז דאָס פאַרצייכנט געוואָרן אויף דער וואַנט ווערטלעך אָדער אין אַ קאַריקאַטור מיט אַ געהעריקער גיפּטיקער אַינטערשריפט.

דאָס געפיל פון נישט זיכערקייט און שוואַכקייט און אויך פון דעם, אַז ער איז עפּזס ווי פאַרמשפט, האָט ביי אים אַוועק-גענומען יעדן פאַרלאַנג און נישט געגעבן די מעגלעכקייט צו ברענגען זיין נייע ווינונג צו אַן אָנשטענדיקן אויסזען... צוואַקס זאָל ער ברענגען אַן אָרדענונג זיין דירה און זי אויספּיצן, ווען מ'קאָן אים אין איין שיינעם טאָג פון דאָרט „אַרויסרייכערן“? צוואַקס זיך לאָזן אויף דעם קאָסטן און אָנווענדן מי, ווען ער איז נישט זיכער, צי בלייבט ער דאָ און צי אַליאָדן טאָג הייסט מען אים נישט מוחל זיין פון דאָנען? און ער האָט זיך דעריבער באַגניגט דערמיט, וואָס ער האָט געקויפט אַ פּראָסט אייזן בעט, אַ טיש און צוויי שטולן. אויב ס'איז אויסגעבראַכן געוואָרן אַ שויב, האָט ער נישט אַריינגעשטעלט קיין נייע, נאָר פאַר-שטעלט זי מיט אַ טאָול, וואָס ער האָט אָפּגעריסן פון אַ קאַסע-בוך.

חוצדעם וואָלט יעדער טריט זיינער זיך איינצואַרדענען אין דער נייער ווינונג און זיך טאַכן אין איר באַקוועם אַרויסגע-רופן אַ נייע פאַרביסענע קאַמפּאַניע פון דער צייטונג קעגן אים. און די קאַמפּאַניע וואָלט געפירט געוואָרן אויף דער טעמע, אַז בעת באַזונדערע עלעמענטן פון דער בורזשאַזיע באַדן זיך אין תּענוגים, וואָלגערט זיך די אַר-גאַנציע אויף

דער גאלער פאָדללאַגע אין דער געזעלשאַפט פון הינט.
 און בעת אין אַמט איז ער שוין געווען אַן אייגענער
 מצנטש; געזאכט, געשעצט און אָנערקענט, איז דאָ אים אויסגע-
 קומען צו שווייגן. אפילו אין אַמט האָט ער זיך אָפּגעהאַלטן צו
 דערציילן פון די צרות, וואָס ער האָט מיט זיין זירה, פּוּי זיך
 נישט צו קאָמפּראָמיטירן אין קלאַסן-הינזיכט.

ער איז געווען סולשטענדיק מאַכטראַז צו קעמפן מיט דער
 אַפּטיילונג. מיט וואָס האָט ער דען געקאָנט אָפּגעטופּערן אויף די
 גיפטיקע אַרויסטרעטונגען קעגן אים? קלאַנג זיך אין דער הויז-
 פאַרוואַלטונג האָט ער שוין געפרוּווט. ס'איז דערפון גאַרנישט
 אַרויסגעקומען. איבערגיין אפשר צו א קאָמף מיט דער הילף פון
 פּויסטן? גיבן פעטש די מחברים פון די רכילותדיקע צרטיקלעך
 און נאָטיצן? נאָר דאָס איז געווען אוממעגלעך. דערלאנגען אויף
 זיי אין געריכט? אויף וועמען וועט ער איינגעבן? אויף קינדער
 וואָס דער עלצטער פון זיי איז קוים אַלט דרייצן יאָר און דער
 יונגסטער — דריי יאָר? מ'וואַלט דאָך דאָן געדאַכט פון אים אין
 די פּויסטן אַרײַן. וואָס פאַר א פנים וואַלט ער האָבן, זיך צו
 פּראָצעסירן מיט קליינע קינדער? און גלייכצייטיק איז נישט גע-
 ווען וואָס צו לאַכן. די קליינע ווייסע-חבריהניקעס ליגן אים כּמש
 ווי א ביין אין האַלדז און פאַרביטערן אים דאָס לעבן נישט אויף
 קיין קאַטאַוועס. וואָס-זשע טוט מען?

אין דאָס איינציקע וואָס אים איז געבליבן צו טון אין
 אַזאַ ליאָגע, איז געווען, — צו גיין אויף קאָמפּראָמיסן און ווערן
 נאָכגיביק. אונטערצוקויפן זיי נישט מיט קיין געלט חלילה —
 דאָס וואַלט דאָך געווען אמתע „לאַפּווקע“ און פון דעם האַלט
 ער נישט, — נאָר דערמיט, וואָס ער וועט זיי פאַריכטן די
 פּילקע, וועלכע זיי האָבן ערגעץ אַוועקגעגנבעט, אָדער זיי פאַר-
 לייגן קאַרמעלקעס, וואָס ער האָט פּלומרשט צופּעליק געפונען ביי
 זיך אין טאַש.

נאָר דאָס וואַלט אויך נישט געהאַלפּן, ווייל אויף דעם,
 ד. ה. אז מ'זאָל די יאַטן נישט קאָנען אונטערקויפן, האָבן אַכ-
 טונג געגעבן די עלטערע מיטגלידער פון דער אַפּטיילונג און די

אָנפירער, נישט דערלויבנדיק די „מאסן“ וואָס האָבן א שוואַכ־
קייט צו נאָשעריי זיך צו דערנידעריקן פּאַרן שונא, וועלכן
מידאַרף אומבאַרחמנדיק דערעסן די יאָרן און זען אים „צויעק־
צולייגן“ אַזוי, אַז ער וואָל שוין קיינמאָל קיין תּחית־המתים נישט אויפ־
שטיין.

דער הויפּטאַרוואַלטער, וועלכער האָט פּריער טיילמאָל זיך
געשטעלט אויף זיין צד, ווי למשל, אין דער אָנגעלעגנהייט פון
פּאַרכאַפּן דאָס צימער, האָט זיך איצט אינגאַנצן אָפּגעריקט אָן א
זייט, נאָכדעם ווי ער האָט אַמאָל באַקומען א פּאַרציע אין דער
צייטונג, הלמאי ער איז נישט ווי געהעריק אָביעקטיוו און אימ־
פּאַרטייאיש. איצט האַלטנדיק פונם פּלד „מאַיז כּאטא ז' קראַיו“,
ווייל דער הויפּט־פּאַרוואַלטער פון גאַרנישט וויסן און טראַכט זיך
זיכער: פונמיניעטוועגן שלאַגט זיך אלע מיטן קאַפּ אָן דער
וואַנט.

ווען קיסליאַקאָו איז געגאַנגען צו אים מיט אַן אָנקלאַגע,
האָט ער באַדד געמאַכט אַן אָנשטעל, אַז ער איז פּאַרנומען און
איילט זיך ערגעץ. ווען קיסליאַקאָו פּלעגט אים אַמאָל טרעפּן
אַרומגיין פּיסט־אין־פּאַסט, אַזוי אַז יענער האָט זיך שוין נישט
געקאָנט פון אים אַרויסדרייען מיט א תּירוץ, אז ער איז פּאַרנו־
מען, האָט יענער שווייגנדיק אויסגעהערט, קיסליאַקאָווי מיט א באַ־
ליידיקנדיקער גלייכגילטיקייט און אפילו דערביי אַרויסגעקוקט פון
פּענצטער, פונקט ווי דער אינטערעסאַנט וואַלט אים שטאַרק
דערעסן.

און איינמאָל האָט ער אפילו געוואָגט:

— ווייסט איר וואָס... ציט זיך אַרויס פון דאַנען... סיי־ווי־
סיי וועט איר האָ נישט פּאַרבלייבן וווינען. מיט דיראַזיקע טייו־
לאַנימלעך איו, ביי אייער לאַגע, בשום־אופן נישט מעגלעך צו
קעמפּן. ס'איז אַן אומזיסטע טרחה.

קיסליאַקאָו האָט פון אַזא אומגורליכטער דערק־ערונג שייער
נישט באַקומען קיין האַרץ־אַטאַקע. ער האָט אויפ־הייבנדיק די שטים, גע־
וואַלט אַ פרעג טון: וואָס הייסט ביי „אייער לאַגע“? וואָס פּאַר
אַ לאַגע מיינט איר עס... נאָר ער האָט זיך, ער ווייסט אַלליין

נישט פארוואַס, אָפּגעהאַלטן זיך פונם פרעגן. און דערנאָך זיך א
גאַנצן טאָג געקוויילט, הלמאי ער האָט דעם הויז-פּאַרוואַלטער
נישט איבערגעפרעגט, וואָס פאַר אַ לאַגע ער האָט געמיינט.
קיסליאַקאָו האָט זיך שטאַרק געקוויילט צוליב דעם, ווייל נישט
שטעלנדיק דעם הויזפּאַרוואַלטער די דאָזיקע פּראַגע, האָט ער אים
געגעבן דאָס רעכט צו טראַכטן, אַז ער, קיסליאַקאָו, ווייסט אַליין
גאַנץ גוט וואָס פאַר אַ לאַגע ער האָט אין באַגריף און וויל
בעסער, אַז מ'זאָל וועגן דעם נישט רעדן.

און נישט דעצידירנדיק צו פרעגן דעם זשאַנדצע, האָט
קיסליאַקאָו צוליב דעם, וואָס ער האָט אויף אַ רגע מורא גע-
קראָגן נאָכדעם ווי יענער האָט אים דערקלערט, אַז פאַר אים
וואָלט גלייכער געווען זיך אַרויסצוציען פונם דאָזיקן הויז.

די מורא האָט זיך גענומען פונם געדאַנק, אַז אפשר האָט
ער זיך בשגגה פאַרשוילדיקט אין עפעס אַזע"כעס פון וועלכן ער
אַליין הייבט נישט אָן צו וויסן.

— וואָס טוט מען? — האָט זיך קיסליאַקאָו געבראַכן דעם
קאַפּ, נישט קאַנענדיק זיך קיין עצה געבן. — גיין צום זשאַנדצע
שוין אַ געוויסע צייט נאָכדעם ווי ער האָט געלאָזט פאַרן יענץ
וואָרט, איז געווען איממעגלעך. און אים איז אויסגעקומען, אַג-
שטרענגענדיק דעם זכרון, אַרומציגיין אַליין קוועטשנדיק מיט די
פלייצעס, אַרפּעטענדיק און אַנטווענדיק פּסדר די פּענסנע, און
טראַכטן ברעכן דעם קאַפּ און אַריינקלערן, וואָס קאָן עס זיין,
וואָס האָט עס דער זשאַנדצע געקאַנט מיינען מיט די ווערטער,
ביי אייער לאַגע, אויף וואָס האָט ער עס געקאַנט מרמו זיין?
גוט וואָלט געווען, ווען ער וואָלט מרמו געווען נאָר אויף
דעם, וואָס ער האָלט אים אַלס אַן אינטעליגענט פאַר אַ ווייניק-
באַרעכטיקטן עלעמענט, ווי די פּיאָנערן-אַפּטיילונג אויף בודעניס
נאָמען און וואָס טוט מען אויב ער זאָל האָבן געמיינט נאָך עפּס ער-
גערס...

זייט יענעם מאָמענט האָט קיסליאַקאָו ביים באַגעגנען זיך
מיטן זשאַנדצע זיך באַמיט אַפּצוקערעווען אָן אַ זייט, און ווען

יענער איז געגאנגען פון הינטן — האָט קיסליאקאָוו געפילט
נישט קיין אָנגענעמען ציטער אינם רוקן.
ס'איז געבליבן איין מיטל: צו אַנטלויפן אין צוז אַרט, וווּ
מ'האָט אים גישט געקענט.
ער האָט געהאַט הצלחה.
עפעס על-פי-נס האָט ער געפונען א צימער אין א ווייטן
רציאָן.
אין דאָס ענגע אַרט אויטן פראַנט פון זיין לעבן האט
אויסגעהערט צו עקזיסטירן.

XXVIII

דאָס נייע צימער וווּ קיסליאַקאָוו האָט איצט געוווינט, איז געווען אויף יענער זייט טייך, אויפן פינפטן שטאַק. און דאָס ערשטע, וואָס ער האָט געטון, איז געווען, וואָס ער איז אַוועק צי דער הויזפאַרוואַלטונג אין ביראָ. דאָרט איז געזעסן אַ מענטש אין אַ מאַרינאַרקע, וואָס פאַר-שפּילעט זיך פון ביידע זייטן, אין לאַנגע נישט געשוירענע האָר; דערנאָך זענען אַריינגעקומען נאָך צוויי, ענלעך אויף שטודענטן אָדער קאָמסאַמאָל צעס.

טיילמאָל טרעפט אַז אַ מענטש געפינט מיטאַמאָל ביי דער ערשטער רגע, פריי און נאַטירלעך דעם ריכטיקן טאָן אינם גע-שפּרעך, דעם טאָן צו באַגיין זיך מיט דער סביבה, ווהיין דער צופאַל האָט אים געפּראַכט. אַזוי איז דאָ אויך געשען.

קיסליאַקאָוו האָט זיך קורם-פֿל באַקענט, פאַרגעלייגט אַ פּאַפּיראַס און באַלד אַליין דערפּילט, אַז ער רעדט מיט די נייע באַקאַנטע, ווי אַן אייגענער מענטש.

נישט שפּילנדיק קיין שום קאָמעדיע און בלייבנדיק גאַנץ נאַטירלעך, האָט ער זיך אַנידערגעזעצט אויפן טיש, געשפּיגן ווען ער האָט גערייכערט, געגעבן צו פאַרייכערן פון זיין פּאַפּיראַס, דערציילט וועגן זיין אַמט. אָנגעטון איז קיסליאַקאָוו געווען אין אַ פּאַלעאַ, אין הויכע שטיוול און אין אַ קאָסאָוואַראַטקע; ער האָט אָנגעהויבן אַזוי זיך צו קליידן, פּדי נישט צו „מאָזאָליען“ די

אויגן ביי די קאמאמאציעס אין מזויי דורך זיין אינטעליגענטיש אויפזען.

ווען אין לאקאל פון דער הויז-פארוואלטונג איז אריינגעקוי-
מען נאך עפעס א מענטש אין שטיהל און אין א געוואנטן
היטל, מיט הענט, שווארצע ווי די נאכט, האט דער רושאנדצע
צו יענעם געזאגט:

באקען זיך: חבר קיסליאקאו. ער וועט ביי אינדז וויגען.
שוין אויפן צווייטן טאג איז ער אריבערגעגאנגען אויף
דו מיט די אלע מיטגלידער פון דער הויזפארוואלטונג, און ער
האט אפט פאר זיך איבערגעחזרט: חבר קיסליאקאו, חבר קיס-
ליאקאו, דידאויקע ווערטער האבן פאר אים איצט געקלונגען,
ווי מזויק.

קיסליאקאו האט זיך פאראינטערעסירט מיט דער געזע-
שאפטלעכער ארבעט פונם הויז, האט אָנגעהויבן אוסצופרעגן צו
זיי האבן א קלוב וואָס פאר אַן אַרבעט עס ווערט אין אים גע-
פירט און באַלד אויפן אַרט זיך פאַרשריבן אַלס אַקטיווער מיט-
גליד.

און פאר אים איז קיין זאך נישט געווען אזוי אָנגענעם,
ווי גייענדיק איבער די שטיגן, צו דעהערן איבער זיך:
- חבר קיסליאקאו, טייערער, העלף, כ'בעט דך, צו
דערגיין דאָ עפעס א טאָלק.

ווען ס'פלעגט זיך אונטעררוקן עפעס א סאָויעטישער יום-
טוב, פלעגט ער מאַכן פלאַקאטן, צייכנונגען, אַרגאניזירן „פאַכאָדן“,
ער האָט באַשלאָסן נישט צו דערציילן טאַמאַרן, אָז ער
האָט זיך געגט מיט זיין ווייב און אויך נישט וועגן דעם, אָז ער
האָט זיך איבערגעצויגן אין אַן אַנדער וויזונג. ווייל ער האָט
פסדור מורא געהאַט, אָז זי מיד ווערנדיק פון אירע חלומות זאָל
אים סוף-כל-סוף נישט זאָגן.

- כ'האָב פאר דיר אַ אָנגענעם נייעס... איך גיי זיך פאַ-
נאָדער מיט אַרקאָדין און צו זיך איבער צו דיר, וויבאַלד דו
האָסט זיך שוין צוליב מיר געגט מיט דיין ווייב.
דאָן האָלט דאָך אים נישט ווילנדיק אויסגעקומען צו זאָגן

אז דאָס פריידט אים זייער און אז ער האט שוין לאנג אויף
דעם געוואָרט. ווען ער וואָלט עס נישט געוואָגט, וואָלטן זיינע
באציאונגען צו איר געווען ענדלעך א געמיינקייט.
פאר אים איז איצט געווען אזא אָנגענעם נייעס צו האָבן
ביי זיך דאָס גאַנצע געלט וועלכעס ער פלעגט באַקומען געהאַלט,
אז ער האָט זיך מיטן געלט געפרייט הי א קליין קינד.
נאָר אין א וואָך אַרום נאָכן איבערציען זיך אין דער נייער
ווינונג, האָט ער באַקומען פון יעלענע וויקטאָראָוונען א בריה,
אין וועלכן זי האָט פון אים געפאָדערט געלט אין משך פון
זעקס חדשים. דערביי האָט זי אים געוואָרנט, אז אויב ער וועט
זיך אָפּוואַגן איר צו געבן דאָס געלט, וועט זי אויף אים אָנגעבן
אין געריכט.

ער איז באלד צוועק אין דער קאָנסולאַציע, און מ'האָט
אים דאָרט געוואָגט, אז קיין שום געלט איז ער נישט מחויב צו
צאָלן, ווייל דאָס חייב האָט אַליין אָנגעגעבן וועגן אַ גט אין
דעריבער האָט זי נישט קיין רעכט צו פאָדערן פון אים געלט.
אַ באַרויקטער האָט ער זיך צוריקגעקערט אַהיים, באַשליסן
דיק, אז אויב יעלענע וויקטאָראָוונע וועט פונדעסטוועגן אויף אים
אָנגעבן אין געריכט, וועט ער דערלאָנגען אַ קעגן-תביעה פאר
זיינע זאָכן, וועלכע זי האָט ביי אים אַוועקגעשלעפט.
און טאַקע דאָ אויפן אָרט האָט ער א דריק געטון מיט
ביידע הענט דעם קאָפּ פון עמפּערונג קעגן יעלענע וויקטאָ-
ראָוונען.

XXIX

טעמארע איז זייט זי האָט זיך באַקענט מיטן רעזשיסער פֿון דער קינאָ אונטערנעמונג, געוואָרן צעשטרייט און רירעוו-דיק דענערווירט. ענדלעך איז איר חלום מקיים געוואָרן. זי וועט האָבן אַרבעט אין אַ פּלאַץ אין לעבן. זי פלעגט איצט כסדר אַוועקגיין אייף רעפּעטיציעס, אויף אָונטן. שטענדיק פלעגט דער טעלעפּאָן צו איר קלינגען און אויב דעמאָלט איז ביי זיי געווען קיסליאַקאָוו, פלעגט זי, אי-בערהאַקנדיק דאָס געשפרעך מיט אים, צוגיין צום טעלעפּאָן און דאָרט זיך פּאַרזיימען מיט אַ לאַנג געשפרעך. ביי איר האָט זיך געפילט אַ פיברהאַפטקע אויפּלעבונג פֿון איר דערטאָלג. איר טאָן איז געווען אַ סודותפול-קאָקעטישער, זי פלעגט שמייכלען, קוועטשן מיט די פלייצעס, דערביי פלעגט זי, האַלטני-דיק מיט איין האַנט ביים אויער דאָס טעלעפּאָן-טרייבל, מיט דער אַנדערער האַנט צייכנען מיט די פינגער איבער די טאָ-פעטן אָדער וואַרפֿן מיטן פיסל. אָפּט פלעגט זי הויך, העכער, ווי נייטיק – לויט ווי קיסליאַקאָוו פלעגט זיך אויסווייזן-לעבן, אַ, דאָסדאָזיקע געלעכטער אירס איז אים געווען זייער נישט אַנגענעם, עקלהאַפטיק. טיילמאָל פלעגן אירע לעבּהאַפטיק-בליש-טשענדיקע אויגן, קאָנצענטרירט אויפן אינטערעס צום געשפרעך, וואָס פלעגט זיך פירן, אויטאָמאַטיש זיך אָפּשטעלן אַנטקעגן קיסליאַקאָווס פנים. און ווען ער פלעגט איר מאַכן צייכנס מיט די אויגן, אָדער איר ווייזן, אָו ער קושט זי אין די געדאַנקען

פלעגט זי אויף אים גאסן, גארנישט ענטפערנדיק, ווי סתם אויף דער וואנט ערגעץ, אָדער גאַר זיך אַ קער טון צו אים מיט דער זייט, פדי זיך נישט אָפצווענדן פון געשפרעך.
 קיסליאַקאָוו פלעגט די לעצטע צייט פמעט קיינמאָל זי נישט טרעפן אינדערהיים, אין ווען ער פלעגט זי שוין יאָ טרעפן, פלעגט דאָס אויסקומען אין אַ מאַמענט, ווען זי פלעגט זיך איינן אַוועקצוגיין. באַגריסן זיך מיט אים פלעגט זי עפעס איילג-דיק זיך, נישט קוקנדיק אים אין די אויגן אַריין.

- דו איילסט זיך?
 - יאָ, איך דאַרף גיין אויף דעם אויבגעם...

- וואָס-זשע. דו האָסט אפילו נישט קיין צייט, צו מיר צוצוגיין אויף א מינוט?

- כּוּרעג זיך שטאַרק אויף... מיר טוט וויי דער קאַפּ. און חוצדעם: וויאָזוי קאַנסטו עס נישט פאַרשטיין, אז איצט ווערט אַנטשידן מיין גורל, און איך קאָן נישט זיין אין קיין רויקן צושטאַנד.

קיסליאַקאָוון איז איינגעפאַרן א געדאַנק, אז אויב זי איז אַוועק פון אים, איז גם-זו-לטובה, איז דאָס גאַנץ גוט, ווייל ער איז פון איר פטור געוואָרן אָן שום דרעמעס און קאַנפליקטן, ווייל, אין תּיך גענומען, האט ער אין איר גאַרנישט פאַרלוירן און ער וועט נאָך איר גאַרנישט בענקען, ווייל, דאָס איינציקע, וואָס אים איז געפעלן געווען אין איר אין מיט וואָס זי האָט ביי אים אזוי אויסגענומען, איז געווען נאָר דאָס, וואָס זי איז געווען א נייע, א פּרישע און חוצדעם איז אין איר נישט געווען פאַר אים קיין שום אַנציענדיקס, קיין אַנדערע מעלות, פאַר וועלכע מ'האָט זיך געקאַנט אָן איר פאַרליבן, האָט זי נישט געהערט.

און דאָך, ווען ער האָט זיך פאַרגעשטעלט, אַז עמיץ אַנ-דערש קאָן זי האָבן אַלס געליבטע, אַז זי וועט צו יענעם אַרויסלויפן פּריילעך אַנטקייגן אָדער, בלייבנדיק מיט יענעם אַליין, זיך אומ-קערן צו אים מיטן רוקן און אים דערלויבן, ער זאָל זי קושן פון הינטן אין האַלדן, אויסציענדיק דערביי מיט צעפלאַמטע

באקן — ווען קיטליצקאוו האט זיך דאָס פאַרגעשטעלט, האָט אָן
אכוריותדיקע אייטערויכט ווי מיט א מעסער אים א שניט געטון
אין האַרצן און אים אַו פּינצטער געוואָרן אין די אויגן. אים
האָט זיך אויסגעוויזן, אַז אין דער רגע איז ער אומ-
שטאַנד צו דער הרגענען, צו קוילענען.

— אָבער דו ליבסט מיך פונדעסטוועגן?
— געוויס, — האָט טאַמאַרע געענטפערט, אַרומוויקלענדיק
א פּינגער מיט אַ פעדימל.

— דיך אינטעדערט קיינער נישט פון די מאַנסביל?
— איך בין דאָך בכלל גלייכגילטיק צו מאַנסביל, דו ווייסט
דאָך.

— וואָס זשע ביסטו איצט אַזאָ אויסטערלישע?
— ווייל מיך פייניקט אונדזער ליגן.

— וואָס זשע, הייסט עס, אַז מ'ראָרף אייפהערן, דעמדאָזיקן
ליגנט? — האָט קיטליצקאָוו געפרעגט און אין האַרץ האָט אָנ-
געהויבן שטאַרק צו קלאַפּן.

טאַמאַרע האָט געשוויגן, א וואָרף טוענדיק דאָס פערעמל
און באַקוקנדיק די פּינגער פון אירע גרויסע הענט.
— הייסט עס, או מיר דאַרפן זיך פאַגאַנדערגיין?

— איך זאָג עס נישט. גאָט מיינער, ווי איך רעג זיך
אויף, נו, איך דאַרף גיין.

טאַמאַרע האט זיך לייכט אָנגערירט מיט די ליפן צו זיין
באק און לייכט אַרויסגליצנדיק זיך פון זיינע הענט איז זי
אָועקגעלאָפּן פון דער היים.

XXX

ב'יון ערשטן אָקטאָבער, ד. ה. ב'יו אַרקאָדיס געפּורטסטאָג, זענען נאָך געבליבן ריי טעג. קיסליאַקאָו אויסגעמאַטערט און געקוויילט דורך דער אומבאַווסטקייט פון טאַמאַרעס באַציונגען צו אים, איז אַזעק צו אַרקאָדין, פּדי זיך דו-כצורעדן ענטגיל-טיק מיט טאַמאַרן. ער האָט באַשלאָסן איר פּאַרצולייגן, צו דער-ציילן אַרקאָדין וועגן אַלץ און און זי זאָל זיך איבערציען צו אים אין זיין פּריש צימער, מהמת ער האָט פּאַרלוירן יעדע מנוחה און אינערלעכן גלייכגעוויכט ביים געדאַנק, אַז טאַמאַרע קאָן אים פּאַראַטן, הגב ער קאָן זיך עס גאַרנישט פּאַרשטעלן, און אַזעלכעס זאָל געשעען. זי זאָגט דאָך, און די מאַנסביל אינ-טערעסירן זי נישט און זי באַצייט זיך צו זי גלייכגילטיק און נאָר צו אים פילט זי אליינדשאַפט.

ווען קיסליאַקאָו איז צוגעגאַנגען צו דער טיר פון אַרקאָ-דיס ווינגונג, האָט ער מיט פּאַרדרוס דערהערט טאַמאַרעס שטים און איר געלעכטער מיט וועלכן זי פּלעגט געוויינטלעך לעבן ווען זי פּלעגט זיין אין א דערהויבענער שטימונג. ער איז אריין אין דער שטוב און באַלד דערווען טאַמאַ-רעס אומצופרידן פנים, מיט וועלכן זי האָט זיך איינגעקוקט דורכן טיש ביים קלאַפּ אין דער אַריינגאַנג-טיר פון פינצטערן פּאַרעציימער, פּוי צו זען, ווער עס איז געקומען. ביים טיש, אויף וועלכן ס'זענען געווען אויסגעשטעלט סע-לער מיט שריים פונם מיטאַק און האַלב אויסגעליידיקטע פּלעשן

זענען געווען עטלעכע מענטשן, פריערדיג מאַנסביל אין אַרקאָדי.
דאָ איז געווען דער פעטער מישוק, וועלכער האָט דעם ערשטן
טאָג באַרד ווי ער איז געקומען צום אָרן, געברענגט צו פירן טאָג
כאַרן אין אַן אויטאָמאָביל, געווען איז אויך דאָ מילער, דער
קינאַרעזשיס אָר, פון וועלכן ס'איז איצט אָפּהענגיק געווען טאַמאַ-
רעס קאַריערע, אין, ענדלעך, א הויכער יונגעראַמאן אין אַ קאַווי-
קאַזער געוואָנט-העמדל מיט קליינע געדיכטע קנעפּלעך.

טאַמאַרע איז מיט רוים געוואָרענע באַקן געזעסן אויף
דער אָטאָמאָנע — אפנים איבאַרעזענדיק זיך אַהין פון איר
שטענדיק זיך-אַרט, וווּ זי פלעגט זיצן אַלס באַלעבאַסטע, און די
מאַנסביל זענען געבליבן זיצן אויף די שטולן.

קיסליאַקאָון האָט איבערגעשט דער אויסדרוק פון טאַמאַרעס
פנים. הען זי האָט דערזען, אז דאָס איז ער, עפעס איז זי גע-
וואָרן אביסל צעמישט און אין א לייכטער פארלענגונגהייט. זי האָט
זיך אויף א רגע פאַרלוירן און אָן שום נויטווענדיקייט איבער-
רוקנדיק אויסן טיש די פּלאַשן און גלעזער, האָט זי אים גע-
פרעגט, צי ער וויל אפשר עסן.

זי האָט אויסגעמיטן אויפצוהייבן איר בליק אויף קיס-
ליאַקאָון.

ער האָט כאַטש געוואָלט אויף א רגע אָפּשטעלן אויף זיך
אירע אויגן, זיך באַגעגענען מיט איר בליק, וואָס זאָל זיין אָנ-
געשטעלט אויף אים, און בשום אופן עס נישט געקאָנט. אירע
אויגן האָבן זיך באַגעגנט מיט אים נאָר אין יענעם מאָמענט. ווען
זי האָט זיך געווענדט צו אים מיט א פראַגע, און זי האָט זי
אַראַפּגעלאָזן אָרער אָפּגעקערט אָן א זייט, באַרד ווי ער האָט איר
אָפּגעזעטערט אויף דער פראַגע.

אַרקאַדי, שוין שיכורלעך, האָט ביי קיסליאַקאָוס אריינקו-
מען, זיך אויפגעוהויבן פון זיין שטול ביים טיש און, נישט באַ-
מערקנדיק, אז אים איז ארונטערגעפאלן אינטער די פיס די
סערוועטקע, וואָס האָט זיך אים אַראַפּגערוקט פון די קני, איז
אים צוגעגאַנגען אַנטקייגן.

— אַך בין היינט גליקלעך! אַרום מיר האָבן זיך צוגויס-

געזאמלט אלע מיינע פריינט. אָט איז דער פּעטער מישוק, אָט
איז לעוואָטשקאָ, פון וועלכע דו האסט געהערט. לעוואָטשקאָ איז
זיינט געקומען צופאָרן פון כמאַלענסק. און אָט איז אונדזער גורל
און השגחה — גוכטאוי אַדאַלפּאָוויטש מילער, וועלכער זאָגט צו
צו מאַכן פון טאַמאַרן די גרעסטע אַרטיסטקע.

— די גרעסטע אַרטיסטין האָב איך נישט צוגעזאָגט צו
מאכן — האָט זיך מילער אָפּגערופן, כּי האָב צוגעזאָגט צו מאַכן
פון איר א גרויסע.

— אַלצאיינס. דו וועסט זי מאַכן פאר א גרויסע און זי
וועט שוין דערענדיקן דאָס איבעריקע. — האָט אַרקאַדי געזאָגט
דערנאָך אַנווייזנדיק מילערן אויף קיסליאַקאָוון. האָט ער צוגע.
געבן :

— אין דאָס איז מיין ע־צטער פריינט. א פריינט — אין,
א הייליק וואָרט, וואָס די מאַדערנע מענטשן פאַרשטייען ווייניק
פאַרשטייען כמעט גאַרנישט! אויב אַזאָ פריינטשאַפט וואָלט פאַר־
ניקט אונדז אַלעמען, וואָלט אַלץ געווען און אויסגעקיקט גאַר
אַנדערש, ווי איצט. אַזאָ פריינטשאַפט צווישן מענטשן איז גאַר־
נישט בנמצא.

מילער האָט מיט א פאַרשטענדלעכער איראָניע בנוגע אַר־
קאַדי און מיט א הזפלעכער ווירדע בנוגע קיסליאַקאָוון, זיך
אופגעהויבן פון זיין אַרט ביים טיש. אַ וואָרף טוענדיק די סער־
וועטקע פון די קני או פן טיש אַרויף.

— באַקען זיך מיט אים... און מיט יענע... דאָס זענען
זעלטענע מענטשן... הען אַלע וואָלטן געווען אַזעלכע ווילע ווי
זיי, וואָלטן מיר נישט געאַנגען צו גרונט... מיר וואָלטן...

אַרקאַדי האָט נעמ כּט עפעס א אומבאַשטימטן זשעסט
איבערן קאָפּ און האט זיך שידער אַנידערגעזעצט אויפן שטול,
שאַרנדיק זיך מיט דער הַנט לייכט איבער דער קני, ער האָט
אפנים געזוכט די סערוועטק. נישט געמונענדיק זי, האָט ער
געזאָגט :

— כּ האָב קיינמאָל נישט געטרונקען אין אָט איצט האָב
איך אַנגעהוּבן צו טרינקען. דאָס הייסט, אַז איך בין קאַפּוט!

איצט ברויזערקע קייקל זיך ביזן סוף, אויפן רוסישן שטייגער... מיר וועלן שוין סיי-ווי איצט זיך נישט אויפהייבן. עס פרייט מיך כאטש פאר אירעטוועגן. זי וועט זיך שוין דערשלאגן צו א תכלית, היינט וויפיל איז ווערט, וואָס אירע חלומות וועגן אָן אָרט אין לעבן וועלן מקוים ווערן.

טאָמאַרע האָט זיך יעדע מינוט געווענדט מיט א-וואָסער ס'איז פראָזע צו מילערן. דאָ האָט זי זיך דערמאָנט א צופאַל, וואָס איז פאַרגעקומען בעת דער אויפנעם, דאָ האָט זי געפרעגט ווי זי דאַרף זיך האַלטן אין דעם אָדער יענעם אָרט פון איר ראָל.

מילער, אָנרירנדיק מיט זיין פּוכקער האַנט דאָס גלעזל האָט זיך ווי אַביסל זשענירט, וואָס טאָמאַרע געפינט זיך אין אַ, אויפגערוימטן צוושטאַנד, וואָס זי איז צופיל אויפגעלייגט, ווי עס זשענירט זיך און פילט זיך נישט באַקוועם א לערער פון א צו באַגייסטערטער פאַרערונג מצד זיין שילערין.

ער האָט זיך באַמיט זעלטענער און קורצער צו באַגעגען מיט איר מיט די אויגן און מער צו קוקן אויפן גלעזל וויין, וועלכן ער האָט יעדע וויילע ווידער אָנגערירט און געדרייט אויפן טישטוך.

קיסליצקאָון זענען געווען דערווידער זיין אייראָפּעיִשע זעלבסט-זיכערקייט, די ווייסע, רויטלעכע וויעס אין דאָס אויסגאָ- כאַליעטע זאָטע פנים זיינס. מילער איז געווען אָנגעטון אין א טייערן אויסלעבנדישן אנצוג און, לויט דער מאָדע, אין לאַטשן אין זאָקן אין וועלכע ס'זענען געווען אַריינגעשטעקט די ברייטע הויזן. אין אזעלכע בלבזשים און אַזוי אָנגעטון, האט ער אויס- געזען ווי אַן אוילענדישער טוריסט. און אינם דאָזיקן קאָסטיום האט זיך ווי געטראָגן אַן אייראָפּעיִשע פאַראַכטונג צו די סאָ- וויצטישע, שלעכט-געקליידטע מענטשן, וועלכע האָבן מיט א דרך-ארצדיקער אויפמערקזאַמקייט געהערט, וואס ער דערציילט אין זאָגט.

ער האט, נישט זשענירנדיק זיך מיט זיין אַקצענט, באַ- הערשט דאָס געשפרעך.

קיסליאקאוו האט זיך צוגעזעצט צום טיש פארן גלאז וויין,
וואס מ'האט פאר זיינעטוועגן אָנגעגאַסן אין איז געזעסן כמורנע
שווייגנדיק. ער האט בפיוון ציגעבן זיין פנים אזא אויסדרוק,
פרי טאַמאַרע זאָל באַמערקן. אין וואָסער שטימונג ער געפינט
זיך.

זי האט, ווירקלעך עטלעכע מאָל פחדידיק אַ קוק געטון
אויף אים און שוין אַליין פרובירט אים צו צווינגען. ער זאָל
אויף איר א קוק טון. זי האָט אים געשטעלט עטלעכע פראַגן,
נאָר איצט האט ער שוין געקוקט אויף איר נאָר אין יענעם
מאָמענט, ווען ער האט איר גענוטפערט און אָפּגעטפערנדיק איר
אויף דער פראַגע אירע, האָט ער באַלד אָפּגעקערט צוריק פון
איר זיין בליק.

זי איז אפילו אויפגעשטאַנען, ציגעגאַנגען צו אים און גע-
וויזן זיך צו אים איבער-טריבן צערטלעך, פונקט ווי זי איז גע-
ווען צערטלעך צו אַרקאדין און די ערישטע צייט, ווען זי האט
זיך מיט קיסליאקאוון באַקענט.

אזוויי אין דער שטוב איז געווען שטאַרק אָנגערייכערט.
זענען די מאַנסביל אַרויסגעגאַנגען רייכערן אין קאַרידאָר, פרי
מיזאָל קאָנען פּענען אין דער שטוב דאָס פּענצטער.

קיסליאקאוו איז אַרויסגעגאַנגען דער ערשטער, ווי ער וואָלט
מורא געהאַט, אז טאַמאַרע זאָל צו אים נישט צוגיין. ער האט
עס געטון בפיוון און זי האט עס באַמערקט און אפילו פחדידיק
אים נאָכגעקוקט.

אין קאַרידאָר איז אַוועק א געשפרעך וועגן מילערס אַר-
בעט, וועגן דער אַרטיסטישער טביבה, וועגן פרויען.

- די רוטישע פרוי האָט פאַרלוירן אַלע שטיין-פויקסן, -
האט מילער געזאָגט, - האָב נאָר דריי פאַר זיידענע זאַקן, וועסטו
שוין האָבן א פרוי, אויף יעדן פאַר - נאָך א פּלאַקאָן אויסלענ-
דישן פאַרסום.

פּעטער מישוק און לעוואָטשקא האבן א שמיכל געטון,
ווייל זיי האט אפנים אויסגעוויזן נישט באַקוועם, נישט מספּים צו
זיין מיטן אויסלענדער.

- איר האט געפרוויטן - האט אים לעוואַטשקא גע-
פרעגט.

מילער, פארציענדיק אין זיך דעם רויך פון דער פייקע,
האט גאָר א מאַך געטון מיטן קאָפּ פֿון אויבן אַראָפּ אין גע-
זאַנט אַרויסרעדנדיק פאַרגרייזט:

- גענוג געווען...

- יאָ, ער איז, ווי איר זעט מיך לעבן, א מאַלאַדיעז -
האַט דער פעטער מישוק לוסטיק און לאַכנדיק זיך אָנגערופן.
- נו, און פֿרוי טאַמאַרע האָט א צווייפֿלאַזן טאַלענט. -
האט לעוואַטשקא א פרעג געטון אָן שום מיין.

מילער האָט זיך פאַמעלעך אומגעקוקט אויף דער טיר
דערנאָך האט ער איבערגעפירט זיינע גלייכגילטיקע ווייסע אויגן
אויף דעם, וואס האט אים געשטעלט דיראַזיקע פראַגע און א
קוק געטון אויף אים מיט אזא אויסדרוק, וועלכער האט, קלאַר
ווי מיט ווערטער, גערעדט און געענטפערט אויף דער פראַגע,
און ווען די פאַראינטערעסירטע פּערזאָן וואָלט דאָ נישט ביי גע-
ווען אזוי גאַנצ, וואָלט ער זיך וועגן טאַמאַרן אויסגעדרוקט אויסן
געהעריקן אופן.

- פיסלעך, גאָר ווילע... - האט ער אַרויסגערעדט און
אַריינגערקט די פייקע אין מויל אַריין.

לעוואַטשקא האָט זיך צעלאַכט, און פעטער מישוק האָט
חידער א זאָג געטון:

- הי איר זעט מיך לעבן, ער איז גאָר א ווילער יונג!
ווען אַלע זענען צוריק אריינגעגאַנגען אין צימער, האָט
טאַמאַרע א קוק געטון אויף קיסליצקאָוון און איז צוועק אין
שלאַפּצימער.

אַרקאַדי, א נעם טוענדיק מילערן פאר א קנאַפּ און נישט
אַפֿלאַזנדיק אים פון זיך, האט אים עפעס דערציילט ביים
פענצטער.

קיסליצקאָוון האָט געזען טאַמאַרעס בליק און פאַרשטאַנען,
אַז זי איז אַזעק אין שלאַפּצימער, כדי ער זאָל אַריינגיין צו

איר. נאָר ער האט זיך געמאַכט ווי ער האָט נישט באַמערקט איר בליק.

אים האָט שטאַרק אויפגעבראַכט, וואָס מילער האָט געזאָגט וועגן טאַכטערעס פיסלעך אין וועגן די זיידענע זאַקן. מיוואָלט געדאַרפט באַלד אים דערלאַנגען א פאַטש אין פנים, דעמדאָזיקן דבר-אָהר. און נאָכמער איז ער געווען אויפגעבראַכט אין שטאַרק פאַרדראַסיק, פאַרוואָס ער האָט נישט נאָר אים נישט געגעבן קיין פאַטש, נאָר אפילו נאָך א שמיכל געטון ביי מילערס ווער-טער, ווען יענער האָט אַרויסרעדנדיק די פראַזע, זיך מיט אים באַגעגנט מיט די אויגן. ער האָט אַ שמיכל געטון נישט ווילן-דיק, נישט האַבנדיק קיין שום כוונה דערבײַ, ווי דער שטייגער איז ביי רוּסן צו שמיכלען פון העפלעכקייט-וועגן ביי א געש-פרעך מיט אַ גאַסט אָן אויסלענדער.

איפאַליט גריגאָריעוויטש, קימט נאָר אַהער — האָט זיך דערהערט פון שלאַפצימער טאַמאַרעס שטים.

— ביי, גיי, רעד דאָרט אַביסל בסוד — האָט אַרקאַדי גע-זאָגט, א שטופ טוענדיק נישט מיט קיין זיכערע הענט דעם פריינט זיינעם אין דער ריכטונג פון דער טיר. קיסליאַקאָו איז אַוועק.

טאַמאַרע איז געשטאַנען ביים טוואַלעטן-טיש ביי וועלכן זי האָט נאָר-וואָס געבראַכט אין אַרדנונג די האָר אירע און צו-געפאַרבט די ליפן. זי איז געשטאַנען מיטן רוקן צום טישל און מיטן פנים צו דער טיר.

— וואָס הייסט עס? וואָס איז מיט דיר? — האָט זי גע-פרעגט, שעפטשענדיק פחדמדיק און גלייכצייטיק מיט א טאָן פון פאַרווירף.

— גאַרנישט — האָט קיסליאַקאָו געזאָגט.

— ס'הייסט, גאַרנישט! איך זע דאָך.

— נו, איז טאַקע געווען גאַנץ גוט אויב דו זעסט.

זי האָט נאָך לאַנג דורכדרינגענדיק געקוקט קיסליאַקאָו גלייך אין די אויגן אַריין און יענער האָט געמאַכט אַן אַנשטעל אַז ער באַמערקט נישט איר בליק, און גענומען פון טיש זיין

קיבושאל, וועלכן זי האָט ביי אים געהאַט גענומען אויף צו באַ-
נוצן זיך מיט אים אָנשטאט אַ שערל, ווען זיי האָבן זיך געקליבן
צו גיין אין טעאָטער.

קיסליאַקאָו האָט געזען, אז די קראַפט, וואָס האָט אין
דעם פּאַל געווירקט, האָט זיך איבערגעטראָגן ערנעץ אנדערש,
אַז איצט זוכט זי זיין בליק און נישט ער אירן און דאַריבער
זיך ווייטער געהאַלטן אין הספּט מיט דער ענדערונג. וואָס איז
פאַרגעקומען אין דער סיטואַציע: נישט צוצוטועסן צו אים.
טאַמאַרע האָט גענומען פון זיין האַנט דעם קיבושאל און
אים אַוועקגעפלייגט צוריק אויפן טיש.

— דאָס איז מיינס א זאך. — האָט קיסליאַקאָו עקשנותדיק
געזאָגט און געוואָלט דעם קיבושאל אַריינלייגן אין סאַש אריין,
נאָר טאַמאַרע האָט זיך איינגעשפּאַרט און אים אַרויסגענומען פון
זיין האַנט און אים ווידער אַוועקגעפלייגט אויפן טיש און ס'האָט
אויסגעזען, אַז זי האָט עס געטון, כדי קיסליאַקאָוס אויפּמערק-
זאַמקייט זאָל נישט זיין דורך קיין זאך אָפּגעווענדט פון איר.
— אין וואָס-זשע האַנדלט זיך עס?

קיסליאַקאָו האָט איר אַ קוק געטון גלייך אין די אויגן
אַריין און געזאָגט:

— מיר געפעלט נישט, ווי דו האַלסט זיך און פירסט זיך
אויף מיטן דאָזיקן הער, דו קוקסט אויף אים פונקט ווי אויף
עפעס אַן אָפּגאַט.

טאַמאַרעס זאַפטיקע ליפּן האָבן זיך פּלוצלינג צונויפגעפאַל-
דעוועט אין א שמיכל. זי האָט אַרויפגעלייגט בייזע הענט אויף
קיסליאַקאָוס פלייצעס און מוסרנדיק אים אַ עאָל-כענדיק מיטן
קאָפּ, געזאָגט:

— נאַרעלע!... אַך, וואָסער נאַרעלע דו ביסט, שוין-זשע
האָט דיר געקאָנט איינפאַלן? דו הייבסט דאָך ניין בצעיונג צו
מאַנספילד דו — ביסט מיינ ערשטער כּאַרס וואָס איך בין באַ-
גאנגען בנוגע אַרקאָדין... נו, כּיבועט דו, כאָך ניר נישט קאַליע
די שטימונג — האָט זי צוגעגעבן מיט אַן אַנדער כאָן.
זי האָט גערעדט צו קיסליאַקאָו און צערטלעכע ווערטער.

געלעט זיינע האָר, אין דאָ פּלוצלינג זיך גאָר פּאַרטראַכט וועגן
עפעס, דערנאָך, באַלד אַ כאַפּ טוענדיק זיך, איז זי ווידער גע-
וואָרן צו אים צערטלעך.

— איך קאָן אָן פּחד זיך נישט פּאַרשטעלן, אַז דידאָזיקע
היה וועט פּלוצלינג דערפילן צו דיר אַ נייגונג און וועט זיך צו
דיר אָנרירן כדי פּלומישט דיר צו העלפּן אָננעמען די נייטיקע
פּאָזע בעת דעם אויפנעם. איך וועל אים דאָן דער-
הרגענען.

— דו ביסט אַ משוגענער! — האָט טאַמאַרע אַ געשריי גע-
טון — איך וועל אים נישט דערלויבן זיך צורירי צו מיר מיט
קיין סינגער.

— אַלואָ, ווען זעען מיר זיך?

— מיין טייערער, איך בעט ביי דיר אַ טערמין ביזן ערשטן
אַקטאַבער. ביז דעמאָלט וועט אַלץ אויפגעקלערט ווערן און מיר
וועלן וויסן, אויף וואָס גר וועלט מיר זענען.

— וואָס אייגנטלעך זעט אויפגעקלערט ווערן?

— מיין שיקאַל... איך בין זייער דענערווירט. גאָר ביזן
ערשטן. דעמאָלט איז אַרקאָדיס געבורטס-טאָג.
— יאָ...

זי האָט זיך צערטלעך צו אים צוגעטוילעט מיט איר זייט
און, אַריינקונדיק אים אין די אויגן אַריין, געזאָגט:

— ווען דו וואָלסט געוויסט, ווי מיר איז אָנגענעם, וואָס
דו ביסט אייטערזיכטיק צוליב מיר...

קיסליאַקאָוו האָט געמאַכט אַ באַוועגונג זי אַרומצונעמען,
גאָר זי האָט זיך לייכט אַרויסגעגליטשט פון זיינע הענט און,
צולייגנדיק אַ פינגער צום מויל, אים אָנגעוויזן אויף דער האַלב
געעפנטער טיר פונם עס-צימער.

— נו, קום, ס'איז דאָך נישט באַקוועם.

גאָר פּלוצלינג, ווי ווילנדיק פּאַרלעשן אין אים דעם לעצטן
השר, אַז זי פּאַרראַט אים, האָט זי זיך אַ קער געטון צו אים
און, זיך צוטולענדיק צו אים, האָט זי אים שנעל אַ קוש גע-
טון אין די לייפן. דערנאָך ווי געפּראַכט אין אַרדענונג אירע האָר

און רעדנדיק שוין מיט א פולער שטים — מיט וועלכער מען
רעדט בעת מ'גייט אריין אין צימער, וועס זיצן זייטיקע מזנטשן—
איז זי אריין אין עס-צימער, גייענדיק אים פון פאָרענט.
מילער האָט פלוצלינג אַ קוק געטון אויף זיין גרויסן גאָל-
דענעם זייגער און געזאָגט, ווענדנדיק זיך צו טאַמאַרן:
-- מיר מוזן שוין פאָרן. אין אַ האַלבער שעה ארום איז
דער אויפגעם.

— איך בין שוין גרייט.
מילער האָט זיך אויפגעהויבן און זיך געזעגנט. דערנאָך,
מיט אַ רויקן אויסדרוק פון אַ מענטשן, וואָס פילט זיין רעכט,
האָט ער דערלאנגט טאַמאַרן איר פאַלטאַ.
און זי, אַנטווענדיק דעם פאַלטאַ, האָט אָנגעקוקט קיסליאַ-
קאַוון אין אירע אויגן, אויסמיידנדיק מילערן און אַרקאַדין. וועל-
כער איז געשטאַנען נעבן איר, האָבן אים געזאָגט, אַז זי איז
אינגאַנצן זיינע, און אירע ליפן האָבן, קוים זיך דירנדיט, ארויס-
גערעדט צוויי ווערטער.

קיסליאַקאָו האָט זיי פאַרשטאַנען.
דידאַזיקע ווערטער זענען געווען.
דעם ערשטן אַקטאַבער...
מיט אַרקאַדין האָט זי זיך אפילו גישט געזעגנט.

XXXI

די איבעריקע צוויי געסט זענען אויך אָוועקגעגאַנגען.
 באַלד נאָר ווי די ביידע פריינט, קיסליאַקאָוו אין אַרקאַדי
 זענען געבליבן אַליין. האָט די גאַנצע דערהויבענע לעבהאַפטיקייט,
 אין וועלכער אַרקאַדי האָט זיך דעם טאָג געפונען, אים פאַרלאָזן.
 ער איז צוגעגאַנגען צום מיאָ, ביט עפעס אַ געשעפטלעכער קאַנ-
 צענטרירטקייט האָט ער זיך אָנגעוואָסן אַ פול גלאָז קאַניאַק אין זי
 מיט איינמאַל אַ גיס אַריין געגעבן אין זיך.
 - צוואַס טרינקסטו?-- האָט קיסליאַקאָוו צו אים געזאָגט -
 דיר שאַדט דאָך עס.

אַרקאַדי האָט גאַרנישט געענטפערט, ער האָט נאָר אויס-
 דריקט פול-- האָפנונגסלאָז אַ מאַך געטון מיט דער האַנט.
 - אלצאיינס... האָט ער זיך אָפגערוסן אין אַ ווילע אַרום,
 אַ פיר טוענדיק מיט די אויגן איבערן טיש, ווי ער וואָלט וועלן
 אויסקלייבן עפעס צו פאַרבייסן נאָך אויסגעטרונקענעם קאַניאַק.
 ער האָט אָבער גאַרנישט אויסגעקליבן אין אַ מאַך טוענדיק נאָכ-
 אמאָל מיט דער האַנט, איז ער אַוועק פון טיש.
 ער האָט זיך אַנידערגעזעצט אויף אַ פּאַטעל, מאַכטלאָז אַ
 וואָרף טוענדיק די הענט אַרויף אויפן פענאטער-ברעטל און זיך
 פאַרטראַכט, אַראַפלאָונדיק דעם שיכורן קאַפּ.
 - אַט נעמט שוין אַ סוף... זי קלייבט זיך אויס אַ וועג...
 האָט ער געזאָגט אין אַ מינוט אַרום. - ביי איר הייבט זיך אָן
 איר אייגן לעבן. יא, טיין פריינט, שווערער פון אַלץ איז צו

פֿילן. אָז דו האָסט נישט מיט וואָס איינצוהאַלטן נעבן דיר
דעם מענטשן, וועלכן דו האָסט ליב.

ער האָט א געוויסע צייט געשוויגן, זיצנדיק מיט אַן אַראָפּ-
געלאָזטן קאָפּ און קוקנדיק סאַר זיך אויף דער פּאָדלאָגע. דער-
נאָך האָט ער ווידער אָנגעהויבן:

— איך האָב געהאַט אַן אַרבעט, א טועכץ און געמיינט, אז
אין דערדאָזיקער אַרבעט בין איך באַשיצט ווי מיט דער שטאַרקס-
טער געמויערטער וואַנט, אז מיר גייט גאַרנישט אָן וואס עס
קומט פאַר דאָרט, פון יענער זייט וואַנט, איך טו א זאָך וועלכע
איז נייטיק פאַר דער אייביקייט, וועלכע איז אויך פאַר זיי
נייטיק. — און קיינער האָט מיר נישט געקאָנט פאַרוואַרפן, אז
איך האָב זיך באַצויגן צו מיין זאָך, נישט געוויסנהאַפט. נאָר דאָ
קומט פאַר א גרויסער נסיון: „וואָס טו איך דען אויף סוף-פּל-
סיף? איך זאָרג זיך וועגן פאַרלענגערן דאָס לעבן פון שטורעם,
בעת אַליין בין איך פאַרמשפּט... אינגיכן צו שטאַרבן, בעת איך
אַרבעט פאַר א פּרעמדער צוקונפּט. א מענטש קאָן נישט אַרבעטן
פאַר א פּרעמדער צוקונפּט, פאַר אידיען וועלכע זענען אים
פּרעמד. איך האָב עס שוין לאַנג געפילט. נאָר געהאַלטן דאָס
ווי פאַרבאָרגן פון פיר אַליין, מער פון אַלץ פון איר. איך
האַב אויף די אומגליקלעכע שטורעם איר געמאַלט די פּערספּעק-
טיוון פון געזונט מאַכן די מענטשהייט, דער נאָחן פון דער
מענטשהייט איבערן טויט, דער מענטשהייטס מאַכט. איך האָב
עס געטון, שוין נישט גלייבנדיק אין מיין ענין און אינם נוצן
פון מיין אַרבעט, איך האָב אויסגענוצט מיין ענין, פּדו זי איינ-
צוהאַלטן נעבן זיך. און ס'איז געווען א צייט, ווען זי האָט זיך
צוגעהערט צו מיין רייד מיט א פאַרכאַפטן אָטעם. און אָט גייט
זי איצט אַרויס אויף איר וועג. זי באַקומט א לעבן, און איך
פאַרפיר די לעצטע ברעקלעך דערפון. איך מוז באַקומען אמונה
אין דעם, אין וואס איך האָב געגלייבט ביז דערדאָזיקער מהפּכה,
רעוואָלוציע. אָז די וואַרהייט נויטיקט זיך נישט אין רבים, א נם
רוב, זי קאָן לעבן אָן דעם רוב אפילו.

אַרקאָדי איז מיטאַמאָל אויסגעניכטערט געוואָרן, זיינע אויגן

אָבן זיך אָנגעצונדן מיט א מאָדנעם פּייערל און זענען געוואָרן
לעבהאַסטיק.

- צי קאָן מען דאָ גיין קעגן שטרעם? און איך
זאָג צו זיך איצט מיט א נייעם בטחון און גלויבן, אז מען קאָן
איך שטעל די לעצטע סטאַחקע. איך און דו, מיר האבן ביידע
אַמאָל געגלייבט, אז דער יחיד דאָרף גיין אין סתירה מיט דער
מאַסע, ווייל די מאַסע איז בלינד און קאָנסערוואַטיוו, טראָץ יע-
דער רעוואָלוציאָנערישקייט. פּדי די וואָרהייט זאָל האבן לעבנס-
קראַפט איז גענוג צוויי מענטשן.

געדענקסט, כּהאב דיר געזאָגט, אז אַזעלכע מענטשן ווי
מיר, וועלכע פּאַרשטייען ביידע גלייך וואָס מענטשן זענען אַזעלכעס
ווערט, אויף וועלכע מ'דאָרף זיך פּאַרלאָן; וועלכע עס פּילן ווי
צום טיפּסטן די גאַנצע טראַגעדיע פון דעם, וואס עס קומט פּאַר-
אז אַזעלכע מענטשן דאַרפן גרינדן פון זיך א "קירך", פּדי אָפּ-
צוהיטן און באוואָרענען אויף דער ערד כאַטש אין א נישטיקן
סכּום יענע אוממענטשלעכע וואָרהייטן אין אמתן, וועלכע זיי טראָגן
אין זיך. מיר דאַרפן נישט קיין רבנים, ווייל דער רבנים איז נישט
קיין באַווייזן פאַר דער וואַרהאַפטיקייט, די וואַרהייט ווערט שטענ-
דיק רייף אין יחידים און אין זיי קאָן זי אָפּגעהיט ווערן ווי אין
אַן אַרן-קורש, ביז ס'וועלן נישט קומען די אמתע צייטן.

און ערשט איצט וועסטו פּאַרשטיין די גאַנצע באַרייטונג
פון דיין פּריינטשאַפּט פאַר מיר. באַזונדערס, ווען איר נשמה גייט
אַוועק פון מיר, ווען איר פּערזאָן הייבט אָן צו לעבן זעלבסט-
שטענדיק, בלייבט פאַר מיר קיינער נישט, חוץ דיר. איך און דו,
מיר האבן ביידע זיך פּאַרלוירן אין דער וויסטע, פּדי שטיצן-
דיק איינער דעם אַנדערן, אָפּצוהיטן אין ריינקייט דעם רעכט
פונם מענטשן, פאַר די קינסטיקע צייטן.

XXXII

איפאליט קיסליצקאיי. צוריקקערנדיק זיך פון אַרקאדין, איז דורכגעגאנגען איבערן געסל, ווו ער האט פריער געווינט און מיט א מאָדנע געפיל נישט ווילנדיק א קיק געטון אויף דעם הויז אין העלכן ער האָט געווינט.

מיט דער פרוי האט ער זיך נישט געזען, נאָך זיין איבער-ציען זיך אין דער גייער ווינונג, ער האט זיך מיט איר אפילו נישט געזענט.

דורכגייענדיק פאַרביי דעם הויז, האט ער זיך נישט איינגעהאַלטן און א קוק געטון אויפן אריינגאַנג פונם פראָנט. דאָרט איז אָן א וייט פונם ברעט, אויף העלכן ס'זענען געווען אָנגע-שריבן די פאַמיליען-נעמען פון די לאַקאטאָרן, געהאַנגען א גרוי-סער בויגן פאַפיר; אויף אים זענען געווען אויסגעמאַלט מיט פאַרבן בילדלעך, קאַריקאַטורן און אינם אייבערשטן טייל פון בויגן א קעפל מיט גרויסע אותיות:

„וואַנטצייטונג פון דער אַפטייונג אויפן נאַמען פון בוד-יעני — רעדאַקציע, דירה נומער 6 צימער 9.“

צימער 9 — איז דאָס געוועזענע צימער זיינס, וואָס ער האט כמעט אַרויסגעריסן פון די הענט ביי דער דאַמע מיטן אָרדער פון צעקובו און פון וואַנען מ'האַט אים „אויסגערייכערט“, דאס הייסט: דורך פאַרשידענע שיקאַנעס, געברענגט דערצו, אז ער זאָל זיך פון דאָרט אַרויסציען.

ער איז אונזק ווייטער און זיך ווידער דערמאַנט אָן מי-

לערן מיט זיינע ווייטע ווייטע און חיהשן קיילעכיקן קארקן. אים
האט, ווי מיט א באדל אין הארצן א שטאך געטויך שערפע איי-
פערזוכט. דאס איז געווען נישט קיין פיזישער אייפערזוכט (ווייל
טעמארע האט אליין געזאגט, אז אלס א מאנסבייל, פילט זי נאך
אים — קיסליאקאוו). נאך דאס איז געווען א גייסטיקער איי-
פערזוכט פונם געדאנק, אז אן אנדערער מענטש האט זי גייס-
טיק מער פאראינטערעסירט, ווי ער. און ווער, מישטייגס געזאגט!
יענער, וועלכער האט מיט א טעמפיק זעלבסטצופרידנקייט געזאגט,
זו א רוסישע טרוי קאן מען קויפן פאר דריי פאר זיידענע זאקן.
אין קיסליאקאוו האט פלוצלינג אויפגעלעבט דאס לאנגע נאר-
געסענע געפיל: די באליידיקונג פון דעם נאציאנאלין פבור.

דידאזיקע הערן אויסלענדער מיינען, אז אינדו קאן מען
איצט זאגן וואס מען וויל, אז מיר...

פלוצלינג האט ער זיך אָנגעשטויסן אויף עפעס. עפעס א
קעגנשטאנד איז אַראָפּגעפאלן אויפן ברוק, און באַלד האט זיך
דערהערט:

— ווהין טראָגן דיך די רוחות! דו זעסט נישט? ווי
האַסטו באַהאַלטן דייע אויגן?

דאָס האָט געשריגן אַן עפּל-הענדלער פון זיין רונדוק, וואס
איז געשטאַנען אויף אַן אָפּגעהאַקט אַרומגעמייערט סלופּל אויפן
טראַטוואַר.

קיסליאקאוו זייענדיק פאַרטראַכט, איז אַרויף אויפן דאָזיקן
רונדוקל און אים איבערגעקערט צוזאַמען מיטן רעשט עפּל, וואָס
דאָרט האָט זיך געפונען.

— כאַפט דיך דער וואַטענמאַכער מיט דייע עפּל. כּוועל
פאַר זיי באַצאָלן פון א סוף.

ער האט ארויסגענומען פינף רובל און זיי א רוק געטון
דעם הענדלער.

דער הענדלער איז אינמיטן ברען פון אויפגעקאכטייט און
קללות, וואָס ער האָט אויסגעגאַסן אויף קיסליאקאָוס קאַפּ, מיט-
אַמאָל אָפּגעקילט געוואָרן און צוגעמענדיק דאָס געלט, אויפגע-

הערט זיך זידלען און שעלטן. ער האָט אפילו אַראָפּגענומען דאָס היטל און קיסליאַקאָון באַדאַנקט.

— ווער קאָן זיי וויסן-האט ער געזאָגט, ווען קיסליאַקאָון איז שוין געווען אַוועקגעגאַנגען — ער האָט אַראָפּגעוואָרפֿן די עפל און דו מוזט נאָך צאָלן שטרעף און אָט ווייזט זיך אַרויס, אז ער, דערדאָזיקער בירגער, איז נישט אַזעלכער. ער האָט קיין צוויי ווערטער נישט אַרויסגערעדט אין מיר באַצאָלט פאַרן „שאַדן“ פינף רובל. א ווילער מענטש, כילעבן.

און אויפהייבנדיק פֿון דער בלאַטע די עפל, האָט דער הענדלער זיי אָפּגעריבן אָן די עקן פֿונם פאַרטוך זיינעם און זיי ווידער אויסגעלייגט אויפֿן רונדוק.

און ווען די זאך איז שוין געווען, אָפּגעטון, האָט קיסליאַקאָון זיך אַליין געפרעגט: צו וואָס אייגנטלעך האָב איך אים געדאַרפט געבן די פינף רובל, בעת דאס גאַנצע ביסל עפל וואס ער האט, באטרעפט קוים א ריבל? חוצדעם. וועט דער הענדלער זיי סיי-ווי אויפהייבן פֿון דער ערד און זיי פֿאַרקויפֿן? קיין ענטפֿער אויף דערדאָזיקער שאַלה האָט ער נישט גע-פֿונען.

דידאָזיקע הערן מיינען, אז מ'קאָן אונדז זאָגן אַליין, וואס מען וויל, — האָט ער נאָך אַליין געטראַכט וועגן מילערן, מצבני-דיק ווייטערדיקע טריט איבער דער פינסטערער גאַט. „מ'וואָלט געדאַרפט אים, דעם מחוצף, דערלענגען א פֿראַסק אין צורה, וואָלט ער שוין געוואוסט, אז יעדע זאך מוז האָבן א מאָס און א גרענעץ. ווי קומט עס, וואס צווישן די אַנזענדיקע האָט זיך נישט געפֿונען קיינער. וואס זאָל אָפּגעטפֿערן ווי ס'גייט הער צו זיין. מ'האט זיך נאָך ביי זיינע ווערטער האַלב חניפֿהש צעלאַכט. ער אַליין אפילו האָט אויך דאַכט זיך, געלאַכט פֿון העפלעכקייט.

XXXIII

אויסן זריסן סאָג נאָכן אַוונט וואָס איז סאָגעקומען ביי
 אַרקאָדן. האט זיך קיסליאַקאַה אויפגעכאַפט אין זיין גייעס צי-
 מער אין נאָר א באַזונדער שטימונג.

ערשטנס, איז היינט געווען דער ערשטער אַקטאַבער, ס'איז
 געקומען דער טערמין, וואָס טאַמאַרע האט אים באַשטימט. זי האט
 געבעטן איר גישט צו טשעפן, איר נאָרנישט אויסצומרעגן אין
 משך פון דריי טעג, ווייל ע פ ע ס האט געדאַרפט אַנטשידן
 ווערן אין איר לעבן און נאָכדעם וועלן זייערע באַציונגען, וואָר-
 שיינלעך, ווידער פאַרגעזעצט ווערן ווי פריער.

צווייטנס, איז פאר אים אויסערגעוויינטלעך בולט קלאָר
 געוואָרן זיין פאָליטישע סיטואַציע. פון איצט אָן איז ער (אייג-
 מאַל פאַר אַלעמאָל און אויף שטענדיק) באמת פאָליכניס טרייער
 פריינט און יענער קאָן זיך שטיצן אויף אים. ווי אויף זיך אַליין,
 און יענע חברה-לייט פון דער יאַטשייקע וועט ער זאָגן,
 אז זיי זענען נישט גערעכט בונגע פאָלכניסען. ער העט נישט
 מורא האָבן צו זאָגן, אז ער שטייט אויף פאָלכניס צד (בסרט
 נאָך, אז ס'איז נאָך א פראַגע, אויב די חברה-לייט פון דער
 יאַטשייקע זענען אזוי שטאַרק ווי מען מיינט).

נאָר ווען ער איז געקומען אין מוויי, האָט מען אים ווי
 מיט א דראַנג איבערן קאַפ פאַרטייבט מיט א גייעס: די יאַטשייקע
 האט אראָפגעוואָרפן פאָלכניסען... מ'האט אים באַשולדיקט אין
 דעם, וואָס זיין לייטונג און אַרט אַנטירן מיטן מוויי זענען גע-

ווען אינדרווייזענע און אז ער האט נישט צוגעצויגן צו דער
שעפערשער ארבעט קיין יונגע קרעפטן. ער האט זיי קיינמאל
נישט צונויפגערופן, האט נישט ארויסגעוויזן קיין שום קאלעקטי-
וויסטישע רגילות און האט געבאלעבאטעוועט, ווי א גענעראל פון
די אמאליקע גוטע צייטן (איפאליטי קיסליאקאוו האט אים גע-
ווארנט). ס'האט סוף-פל-סוף זיך ארויסגעוויזן, אז פאלוכין איז
אינגאנצן אוועק פונם ארבעטער-קאלעקטיוו און אז ער האט פול-
שטענדיק אינגארירט די פארשלאגן פון דער יאטשייקע.
אבער וויאזוי-זשע וועט איצט זיין זיין אייגענע לעגע
קיסליאקאוו?

ער איז דאך געווען פאלוכינס רעכטע האנט. פאלוכין האט
אומעטום און אלעמען געזאגט וועגן קיסליאקאוו. אז דאס איז
דער סאמער הערטפולער מענטש פאר זייער זאך און פאר דער
רעוואלוציע בכלל.

וויאזוי וועט איצט די יאטשייקע קוקן אויף אים. פאלוכינס
טרייער חבר און פריינט? אפשר וועט זי באשליסן, אז פ'דארף
בכלל סאנירן דעם אפארט און דער ערשטער קרבן וועט ער
זיין, דעם ערשטן וועט מען אים משלח זיין צום סייוול? און
מיט וואס קאן ער העלפן פאלוכינען? ... ער האט איצט גענוג
זיינע אייגענע דאנות, ווי צו קאנען העלפן אן אנדערן, עס פעלן
אים איצט נישט קיין צרות, חלילה. און טראץ דעם, האט קיס-
ליאקאוו באשלאסן צוצווייגן צו פאלוכינען און אים זאגן:

— אָס איז געקומען א נסיון און אן אויספרוה פאר מיין
טרייקייט: דורך רודפט מען און דו זעסט, איך פארלאזן דורך נישט
כיוועל גיין מיט דיר ארבעטן, ווהיין דו ווילסט נאָר.

די צרה איז אָבער, וואָס פאלוכין איז נישט קיין מאַנגאָט,
וואָס האט זיינע אייגענע גיטער, נאָר א פאַרטיי-מענטש, וועלכן
מיוועט אַוועקשיקן, ווהיין מיוועט געפונען פאַר נייטיק, און אַוועק-
שיקן וועט מען אים אַליין און נישט מיט קיין שטאַט. הגם
בלוויז אין דער פּערזאָן פון איין קיסליאקאָוו. אַזוי, אז פּראַקטיש,
רעאַל איז מיין נסיון פון טרייקייט א שטות, א פולשטענדיקע
נאַרישקייט.

ניין — האָט זיך קיסליאַקאָוו געטראַכט, — שוין ליבערשט
אָוועקגיין אין דער יאַטשייקע און זיך באַמיען איבערצוצייגן די
חברה-לייט, זיי זאָלן זיך נישט מאַכן נאַריש אין נישט באַגיין
קיין נאַרישקייטן, אויב ס'איז נאָך נישט שפּעט, — דאָס איז שוין
נאָר אַן אַנדערע זאַך...

זיי וועלן זאָגן: „דו געמסט זיך, נאַטירלעך, פאַר אים אָן,
פאַרטיידיקסט אים, דערפאַר וואָס ער איז דיין פּריינט.“
אויף דעם וועט ער קאָנען ענטפּערן, און אים באַוועגט
נישט פּריינטשאַפט, פון וועלכער ער רעכנט נישט אפילו אויף
קיין רגע זיך אָפּצוזאָגן, נאָר פּשוט גערעכטיקייט.
וועלן זיי זאָגן:

פאַר אונדו, מאַרקסיסטן, איז אַזאָ גערעכטיקייט נישט ווערט
קיין פּרוטאָ, אויב צוליב איר קומט אויס זיך נישט צו מאַכן
וויסן וועגן דער נישט ריכטיקער לייטונגס-ליינע און צו קוקן דע-
רויף דורך די פינגער, עס גרינגשעצן און טאַלעריין.
אַבער גיין צו זיי דאַרף מען דורכויס, און אגב טאַקע
נישט האַלטן פאַרבאָרגן מיינע סימפּאָטיעס צו פּאַלזוכינען.
נאָר מיט וואָסער פּראָזע אַריינגיין צו זיי? אפּשר אַריי-
גיין אין זאָגן: וואָס איז מיט אייך, איר זענט משוגע אָדער
חסור-דעה — איר באַזייטיקט אַזאָ גוטן אַרבעטער?...

נאָר אַזאָ פּראָזע קאָן נאָך אפּשר א שטאָך טון זייער
זעלבסט-ליבע און אַמביציע. זיי וועלן אויף אים א קוק טון מיט
אַ באַליידיקנדיקער באַווונדערונג און זאָגן:

— וואָס איז אייער עסק? וואָס זענט איר אונדו א חבר
אָדער א פאַרטיי-מענטש, וואָס איר דערלויבט זיך צו מאַכן אַזעל-
כע דערקלערונגען אין נאָך אין אַזאָ פאַרם?

אויף דעם וואָלט מען זיי געקאַנט ענטפּערן, און געוויס,
ער האָט זיך געהאַלטן פאַר זייערס א חבר: זיי האָבן דאָך מיט
אים, ווי מיט א חבר, גערייכערט פאַפּיראַסן אויפן פענצער און
ווענדליק זיך צו אים, אים טאַקע גערופן „חבר קיסליאַקאָוו“.
נאָר דאָס רייכערן צוזאַמען פאַפּיראַסן וואָלט אפּשר אויף
זיי נישט געוויקט און ער וואָלט נאָך דאָן געבליבן אין א פאַר-

לעגנהייט און אין א נישט אָנגענעמע לאַגע. אָדער אפשר וואָלט
 ער אפשר אַריינגעגאַנגען צו זיי און איראַניש געזאָגט, נישט
 בעטנדיק זיך ביי זיי וועגן קיין שום חברשאַפט.

- פֿיין, נישטאָ וואָס צו זאָגן, כּלעבן. שטאַרק, קינדער-
 לעך זיך פאַרמאָסטן. אויב איר וועט אזוי ווייטער האַנדלען, וועט
 איר אינגיכן פאַנאָדעריאָגן אַלע ווערטפולע מענטשן.

קיסליצקאָוו האט לויט זיין געוויינליכע דאָס אַלץ גערעדט
 צו זיך אַליין, גערעדט אויסן קול, גייענדיק איבערן פינצטערן
 קאַריאָדאַל, אונטן ביי אַרכיוו, ווי קיינער איז נישט געווען.

ער האט געוואָלט, צוטראַכטן עפעס נאָך א פּראָצע, מיט
 וועלכער ער זאָל אָנהייבן רעדן צו די לייט פון דער יאָטשייקע,
 נאָר אינדערזעלבער צייט האָבן זיך פון אויבן באַווין צוויי טעכ-
 נישע אָנגעשטעלטע, וועלכע האָבן אַרעפּגעטראַגן א שווערן קאַסטן.
 זיי האָבן זיך אפילו אָפּגעשטעלט און פּאָרחדושט א קוק
 געטן אויף קיסליצקאָוו, פונקט ווי יענער וואָלט גערעדט מיט
 גייסטער, וועלכע מ'קאָן נישט זען מיט די פּיזישע אויגן.

ער איז רויט געוואָרן און דורכלויפנדיק פאַרביי זיי, איז
 ער אומגעריכט פאַר זיך אַליין, אַריינגעגאַנגען אין צימער פון
 דער יאָטשייקע.

דאָרט זענען געזעסן טשוריקאָוו, וואָס האָט עפעס האַסטיק
 געשריבן אונטער מאַסלאָווס דיקטאַט, וועלכער איז אַרומגעגאַנגען
 איבערן צימער און האט איבערגעקעמט די האָר מיט די צע-
 שפּרייטע פינגער פון דער האַנט, - און נאָך צוויי קאָמפּאַ-
 מאַציעס.

- שטאַרק זיך פאַרמאָסטן, נישטאָ וואָס צו זאָגן - האט
 קיסליצקאָוו געזאָגט, אַריינגייענדיק אין צימער.

מאַסלאָוו האט זיך צעשטרייט אויף אים אומגעקוקט.
 קיסליצקאָוו האט פּלוצלינג דערפילט, אז זיין פּראָצע וועלכע
 איז געווען אויסגערעכנט אויף אַנדערע אומשטענדן, נישט קיין
 געשעפטלעכע, האט איצט געקלונגען אַביסל ווילד, ווייל די מענטשן
 זענען געווען פאַרניכטן מיט א דרינגענדיקער אַרבעט.

טשוריקאָוו האט אפּגיב פאַרשטאַנען די דאָזיקע פּראָצע

גישט אין איראָנישן זין, נאָר ער האט קיסליאַקאָוס ווערטער
אויסגעטייטשט אַזוי, ווי אים וואָלט דאס באזייטיקן פאָלויכניען
געפערן געווען און ער האט די יאטשייקע צוגעגעבן חשק, זיך
גישט צו באַנגעגעבן בלויז מיט פאָלויכניען און זיך אָפגערוסן,
אָפרייסנדיק זיך אויף א מינוט פון זיין שרייבן.

- יא, מיר האָבן אַליין גישט דערוואַרט, אז דער נצחון
וועט זיין אויף אונדזער זייט, און גישט אויף נאַפאָלעאָנס זייט,
(אַזוי האט מען אָנגערופן פאָלויכניען, צוליב זיינע דיקטאַטאָרישע
גייגונגען און אַספיראַציעס)

קיסליאַקאָון האט זיך אויסגעוויזן פאר אוממעגלעך, אויפ-
צוקלערן, אז ער האט עס געזאָגט גאַרנישט אין דעם זין, ווי זיי
מיינען, אז ער איז געווען ווייט פון צוצורעדן דער יאטשייקע
און איר צוצוגעבן חשק, זי וואָל באזייטיקן נאָך עטלעכע טוער
פון מזוי און אַז ער האט, פארקערט, גאָר געמיינט די יאטשייקע
צו טאָדלען דערפאר און זיינע ווערטער זענען געווען אַרויסגע-
זאָגט מיט אן איראָנישן טאָן, בפרט נאָך די יאטשקע לייט האָבן
זיך באַצויגן צו אים מיט צוטרוי, ווי צו זייערס אָן אָנהענגער
און כמעט אָן אייגענעם מענטשן, נאָר ביי אונז באַצויגט צו אים
איז גישט געווען באקוועם צו קומען צו זיי און זיי זאָגן:

איך בין גישט אייער אָנהענגער, נאָר אן אָנהענגער פונם
חבר פאָלויכין און האָב גאַרנישט בדעה אייך צוצוגעבן חשק.
דעריבער האָט ער געזאָגט:

- איך האָב עס אויך גישט געוואַרט. קונציק און געשיקט
האָט איר עס אָפגעטון:

- דו ביסט דאָך דאָכט זיך מיט אים געווען באַשרייג-
דעם? - האָט געפרעגט איינער פון די קאָמסאָמאָלצעס.

קיסליאַקאָו האָט דערזען, אַז מאַסלאָווס קאלטע רויקע
אויגן האָבן ביי דערדאָזיקער פראַגע אויף אים אַ קוק געטון מיט
אַ באַזונדער אויפמערקזאַמקייט.

ער האָט דערמילט אַ פיינטלעכן שטויס אין האַרצן און
ער האָט זיך אַ וואַקל געטון, פונקט ווי ער וואָלט געשטאַנען
אויפן ראַנד פון אַ תהום, נאָר באַלד, האָט ער דורך אָן אויסער-

געוויינטלעכער ווילנס-אָנשטרענגונג זיך אַ נעם געטוין אין דער
האַנט אַרײַן, זיך באהערשט און גלייכגילטיק געזאָגט, אַ צוג
טוענדיק מיט די פלייצעס:

— ס'הייסט: געווען באַמריינדעט!

— ביסט שטענדיק געווען מיט אים צוזאַמען.

— שטענדיק... שטענדיק געפינט זיך אויך צוזאַמען די
פור מיטן פערד, נאָר פון דעם איז נאָך נישט געדרינגען, און
דאָס פערד איז באַמריינדעט מיט דער פור — האָט ער געזאָגט
— אין דאָס ערשטע מאָל דייטלעך דערפילט, און די ערלעכקייט
פון געדאַנק איז ביי אים צעשטערט געוואָרן אונטערן איינפלוס
פון אַ נישט באַזיגבארע חיהשע שרעק, וואָס האָט אים באהערשט
אויף אַ רגע.

אַלע האָבן זיך צעלאכט. און ער האָט, ביי דערדאָויקער
פראַזע, וואָס האָט זיך ארויסגעוויזן פאַר אַ געלונגענע, קוים
איינגעהאַלטן זיין רויק און גלייכגילטיק אויסזען.

דערביי האָט ער, נישט איילנדיק זיך, הגם ביי אים האָבן
געצײטערט די הענט, ארויסגענומען פונם שאכטעלע פאַפיראַסן,
שוויינגנדיק אויסגעשטרעקט דאָס שאכטעלע צום נאָענטן קאַמ-
טאַמאַלעך, אין זיי האָבן פאַרייכערט, און מאַסלאָוו האָט ווידער
אַנגעהויבן ארומצושפרייזן איבערן צימער אין דיקטירן.

דערנאָך האָט ער זיך אָפגעשטעלט פאַר קיסליאַקאָוו און
געזאָגט:

— דו פאַרשטייט דאָך דעם ענין און קאָנסט זיך גוט
אין אים אַריענטירן?

— וואָס איז דען? כ'פאַרשטיי אַביסל.

— נישט אַביסל. פאַרוואָס עפעס אַביסל, די גאַנצע אַר-
בעט איז דאָך דאָ דורכגעפירט געוואָרן לויט דיין אידיע.

— נון, דאָ ביסטו שוין צופיל מנום אין שעצט איבער מיין
ראָל. כ'האַב מורא, און דו האָסט געמאַכט אַן איבעריקע כוּסה-
האַט קיסליאַקאָוו געזאָגט, אַרויסלאָזנדיק פון מויל דעם פאַפיראַסן
רויך אין רינגעלעך און באַטראַכטנדיק זיי.

— גיין, טאַקע באַמת — האָט מאַסלאָוו ערנסט געזאָגט —

מיר וועלן דיך ארויסרוקן אייפן פאסטן פון זעמלירעקטאָר.
 קיסליאקאָוו האט שיער נישט ארויסגעלאָזט דעם פאפיראָס
 פון מיר, ווייל ער האָט זיך אָפגעברייט מיט אים די ליפן, דער-
 הערנדיק דידאָזיקע פראָזע. אין נישט ארויסרעדנדיק קיין וואָרט
 האָט ער נאָר געריבן מיט דער האַנט די אָפגעברייטע ליפן.
 - גוט - האָט קיסליאקאָוו גלייכגילטיק זיך אָפגערופן -
 נאָר איר זאָלט וויסן זיין, אז אַליין וועל איך נישט ארבעטן און
 איך וועל אייך אלעמען איינשפאָנען אין דער ארבעט.
 - אדרבא, דאָס איז נאָר ווינשטווערט - האָט מאַס-
 לאָוו געזאָגט - מיר דארפן נישט קיין גאָפאָלאָגאָס, נון הייסט
 עס, איז באַשלאָסן: מיר שטעלן אַרויס דיין קאָנדיטאָר.
 - איך קאָן נאָר זאָגן איינס: אז אפשר וועל איך אינם
 ענין אַלץ נישט פארשטיין, דערפאר אָבער קאָן מען זיך אויף
 מיר פארלאָזן, ווי אויף זיך אליין.
 זיינע פיס האָבן שוין נישט געקאָנט בלייבן אין אַ רויקן
 צישטאַנד, זיי האָבן געשטרעבט זיך אַ ריס צו טון פון אַרט און
 אים אוועקטראָגן ערגעץ אין אַ אומבאשטימטער ריכטונג, אַוועק-
 טראָגן, ווי דער רוח אַ מלמד.
 קיסליאקאָוו האָט ממש אָנגעקוואַלן פון נחת און גליק פון
 דער פערעספעקטיוו מיטאמאָל אַזוי עולה-יגדולה צו זיין. ער האט
 זיך קיים איינגעהאלטן און זיך באַמיט נישט אַרויסצולאָזן קיין
 אויסגעשריי אָדער אַ וואָרט פון גרויס פרייד, וואָס האָט אין אים
 ממש געקאָכט און איבערפולט זיין האַרץ ביז די ברעגעס. צו-
 זאַמען מיט די גרויסע פרייד און גליק, וואָס זענען צו אים
 אַזוי אומגעריכט געקומען, איז זיין האַרץ אויך געווען פול מיט
 דאַנקבאַרקייט און אָנערקענונג פאַר די מענטשן, וועלכע האָבן
 אים אומגעריכט אַזוי הויך אָפגעשעצט. אין אַזאַ צישטאַנד פון
 דער העכסטער צופרידנקייט און גליק האָט ער פארלאָזן דאָס
 צימער פון דער יאטשיקע.
 - וואָרט אויף מיר, מיר וועלן גיין צוזאַמען - האָט
 צו אים אַ געשריי געטון מאַסלאָוו.
 קיסליאקאָוו האָט זיך אָפגעשטעלט אין קאָרידאָר ביי דער טיר.

פֿלוצלינג האָט ער אויף יענעם עק קאַרידאָר דערוען
פֿאַלֿוכינען.

דאָס גאַנצע בלוט האָט אים ווי אָפּגעשטראַט פון האַרצן.
אַליין נישט פאַרשטייענדיק צוואַקס און ווי אזוי האָט ער זיך
אזוי שנעל אַ קער אָפּ געטון פון אים אין דער קעגנאיבערדי-
קער זייט און איז אַוועק מיט אַזאַ געפיל, פונקט ווי ער איז
אַוועקגעגאַנגען פון דאָרט אונטער דער לופע פון אַ ביקס, וואס
איז געווען אָנגעשטעלט אויף אים צו דערשיסן אים און וואָס
דאָרף טאַקע באַלד אויסשיסן.

פֿאַלֿוכין האָט אים דערוען און א געשריי געטון:
— איפֿאַליט!

ער האט אים נאָך עד-היום נישט גערופן מיטן נאָמען. דאס
האַרץ האט א ציטער געטון ביי קיסליאַקאָון, נאָר אין דער טיר
האָבן זיך שוין געהערט מאַסלאָוס טריט.

קיסליאַקאָו האט זיך געמאַכט פֿלומרשט, אז ער הערט נישט
פֿאַלֿוכינס רופן, און פאַרשנעלערנדיק די טריט זיינע, האט ער
זיך אַראָפּגעלאָזט איבער די שטיגן.

ער האט אַליין נישט פאַרשטאַנען וויאָזוי דאָס איז ביי
אים אַרויסגעקומען. ביי אים איז פאַרגליווערט געוואָרן דאָס גאַנצע
בלוט ביים געדאַנק, אז פֿאַלֿוכין קאָן נאָך מעשו-שטן, איצט אים
דעריאָגן, אים נעמען פאַר דער האַנט און אַוועקגיין מיט אים
געאַרעמט און אין דערזעלבער צייט וועט אָנקומען מאַסלאָוו...

און, צוליבֿדיק נאָר צו דער שאַטניע, האט ער דערפילט,
אַז נאָך דעם צו באַגעגענען זיך מיט פֿאַלֿוכינען איז אומ-
מעגלעך און ס'האָט לגמרי נישט קיין שום זין!

בעסער אייננעמען אַ מיתה-משוגה, איידער מיט אים זיך
נאָכדעם צו באַגעגענען.

XXXIV

ווען ער האָט זיך אַראָפּגעלאָזט איבער די שטיגן אין גאַס אַרויס, האָט דער שווייצער סערגיי איוואַנאוויטש אים דערלאָנגט אַ צעטעלע, וואס האט, ווי ער האט אים געזאָגט, אַהערגעבראַכט עפעס אַ מענטש אין אַ קאַפּעלוש, וועלכער איז געווען דערביי עפעס אין אַ „מאַדנעם צושטאַנד“.

קיטל־אַקאָו האט פּאַנאַדערגעוויקלט דאָס צעטעלע.
„קום צו מיר צוגיין. כּי־דאַרף תּיכּף דיך זען און זיך מיט דיר דורכרעדן — אַרקאַדי“.

אין דער קירצקייט פונם צעטעלע און אינם צעבראַכענעם כתב, וואס איז זיך פּאַנאַדערגעטאַן אויפן פּאַפּיר, האט זיך גע- פילט עפעס פּחד־מדיקס. דאס איז גישט געווען ענדלעך צו א פּראָסטער איינלאַדונג. ס'ווייזט אויס, אַז דאָרטן, ביי זיי, איז עפעס געשען.

ביי קיטליאַקאָוון איז דורכגעפלוין אַ געדאַנק, פון וועלכן ביי אים איז פּאַרגליוערט געוואָרן און שטיין געפליבן דאס האַרץ. — נעמלעך, אַז אַרקאַדי האט זיך דערוויסט וועגן זיינע אינטימע פּאַציונגען מיט טאַמאַרין. מענלעך, אַז זי אַליין האט אין אַן אָנפאַל פון פּאַרצוהייפּלונג פונם גייט דורכפאַל, וואס זי האט געהאַט, אַרקאַדין אַלץ דעוּצילט זי און געגלעך אויך, אַז ס'האט פּאַסירט נאָך עפעס שטאַרקערס. היינט איז דאָך פּונקט דער ערשטער אָקטאָבער, דעם ערשטן טאָג טאַמאַרע האט אים באַשטימט.

נאָר אויב זי האט מיין פריינט אַלץ דערציילט, וויאזוי
 וועט ער אים איצט קוקן אין די אויגן אַריין?
 ער קאָן, נאַטירלעך, זאָגן:
 יאָ, מיין פריינט, דאָס האָט מיט מיר פאַסירט דערפאַר
 וואס איך האָב פאַרלוירן דאָס, אָן וועלכן א מענטש קאָן נישט
 לעבן: דעם העכסטן ציל און זין פון לעבן. אין מיר איז איצט
 גאַרנישט פאַראַן. קיין שום הייליקטום, כ'האַב פאַרלוירן דעם חוש-
 הריח. כ'האַב זיך אָנגעכאַפט פאַר דערדאָזיקער ליידנשאַפט, ווי
 פאַר אַ רעטונג פון דער שרעקלעכער אינערלעכער פּוּסטקייט.
 כ'האַב מיט אַלע כוחות זיך באַמיט אָנצושליסן מיין פּוּסט-
 קייט. כ'האַב זיך גלייבן אין דעם, מיט וואס איך בין
 איצט באַשעפטיקט. מיר האט זיך אויסגעוויזן, אַז איך האָב ליב
 באַקומען די מענטשן, מיט וועלכע איך אַרבעט. כ'האַב זיך באַ-
 היט מיט אַלע מיטלען צו פאַרשטאַרקן אין זיך די דאָזיקע ליבע,
 ווייל זי האָט מיר געהאַלפן אויפריכטיק צו אַרבעטן אין מיר
 געגעבן די מעגלעכקייט צו האָבן אַן ערלעכן געדאַנק. מיר האט
 זיך געדאַכט, אַז מיט דער גאַנצער נשמה בין איך מיט די דאָ-
 זיקע מענטשן.

נאָר צו בין איך טאַקע מיט זיי? דאָס איז
 די סאַמע שרעקלעכע פראַגע פאַר מיר. צי איז דאָס אפשר גאָר
 געווען א פחד אָנשטאַט ליבע? צי האָב איך דען נישט ליב גע-
 האָט די דאָזיקע מענטשן נאָר אלס רעטער פון פיזישן אונטער-
 גאַנג? און מעגלעך, אַז אויף דער נשמה האָב איך גאַרנישט,
 אַ חוץ מורא אומצוקומען, כ'האַב צו קיינעם נישט קיין ליבע נאָר
 מורא אַז מ'וועט אַנטדעקן ביין אמתן מהות.

ער האָט נאָך געקאָנט זאָגן:
 דו זוכסט דאָך, אַז איך עקזיסטיר שוין נישט רעאַל,
 קיין רעאַלן יש האָב איך נישט, כ'ווייס אַליין נישט אין וואס
 און מיט וואס איך בין רעאַל. אין תוך גענומען איז דאָס שוין
 דער סוף... דו זעסט דאָך, אַז איך בין אפשר אומגליקלעכער
 פאַר דיר, דעריבער זיי מיר מיחל, אויב דו קאָנסט.
 נאָר דאָס איז געווען צו אַ גרויסע אָנשטרענגונג און צו

א שרעקלעכע זאך, אז מ'זאל עס קאנען אנטפלעקן פאר אנוערע
בצת מ'האט אליין מורא וועגן דעם צו טראכטן. ער אליין וויסט
דאך וועגן דעם אין ווייטער קיינער נישט.
צוואס אנטפלעקן דעמואָויקן לעצטן פיינדעכן אמת?

XXXV

אַרקאדי האט באַגעגנט זיין פריינט שוויגנדיק. זיין באַנצע גרויסע פיגור אין פאַנטאַסל און אין דער סאַרינאַרקע מיטן אייפ-געשטעלטן קראַנג, וועלכע איז געווען אַנגעטון אויפן באַכט-העמד איז געווען איינגעהויקערט, ווי ביי א קראַנקן. זיין בליק איז גע-ווען א טויטער, אן „אַפּוועזנדיקער“, אַזעלכן, וועלכן ס'האט א מענטש נאָך דער קבורה פון זיינעם א באַענטן מענטש. ער איז געווען נישט ראַזירט און, אפנים, אומגעוואַשן. פון אים האט זיך ווידער געטראָגן א ריח פון וויין.

ער האט אַדורכגעלאָזט זיין פריינט אין צימער און אינע-ווייניק סאַרמאַכט די טיר.

אין דער ווייניג איז ווידער אויסגעלאָשן געוואָרן די עלעקטרי און אַלץ איז געוואָרן בלאַ פון טאַבאַק-רויך. אומעטום זענען געווען אַנגעוואָרפן און אַנגעשטאַכן מונדשטוקן - און די פּאַפּעלנישטקעס, אין א טעצל מיט א גלאַז מיט נישט אויסגע-טרונקענעם קאַלטן טיי. אויף דער אַטאַמאַנקע זענען געלעגן נישט צוגערוימט בעטגעוואָנט.

- זיך, - האט אַרקאדי געוואָנט מיט א טויבער, פונקט ווי א פאַרקילטער שטיי - די עלעקטרי ברענט נישט.

אַליין איז ער אַרומגעגאַנגען איבערן צימער אין פאַנטאַסל, האט אַלץ עפעס געריבן דאָס לינקע אויג. פונקט ווי דאס אויג זיינס וואָלט שלעכט געקוקט.

- יו, ווי לעבט זיד דיר? - האט ער געמערעט מיט א

טויבער שטימ, אלץ נאך גריבלענדיק זיך און נישט אייני-
קונדיק זיך אין זיין פריינט.

- אזוי זיך, נישט יום-טובדיק, - האָט קיסליאַקאָוו גע-
זאָגט, סתם אָן א שום הינטערגעדאַנק, באַמיענדיק זיך צו פאַר-
קלענערן אין דעם חברים אויגן זיין ווילשטאַנד אין צופרידן
לעבן, זיין האַרץ האט פחדניש געקלאַפּט פון דערוואַרטונג. טעמאַרע
איז נישט געווען אינדערהיים...

- נישט יום-טובדיק, זאָגסטו? דאָס מאַכט נישט אויס,
ס'וועט בעסער ווערן, ביי מיר קאָן דאָך בעסער ווערן.

און פּלוצלינג, א קער טוענדיק זיך צו קיסליאַקאָוו, האט
אַרקאַדי אָנגעהויבן צו רעדן מיט גאָר אַן אַנדערן טאָן:

- אָבער ביי מיר ברודערקע, האט זיך שוין אַלץ געענדיקט.

- ס'הייסט, אַלץ געענדיקט? ... וואס האָט זיך געענדיקט? -

האט קיסליאַקאָוו געפּרעגט מיט אַן אויסדרוק פון פחד און גלייכ-
צייטיק מיט פאַרלייכטערונג, ווייל לויט אַרקאַדיס ווענדונג אין
דעם טאָן, מיט וועלכן ער האט גערעדט, האָט קיסליאַקאָוו דער-
פילט, אז נישט ער איז די סיבה, וואס ביי אַרקאַדין האָט זיך
אַלץ געענדיקט אין וואָס ער פילט זיך אזוי נידערגעשלאָגן און
פאַרצווייפלט.

- אזוי... זי פאַרשטייסטו מיר, איז נישטאָ, - האט אַר-

קאַדי געזאָגט, אַרומפירנדיק מיט אַ קירצן זשעסט וואָס ציכער
און אָנווייזנדיק אויף די געעפנטע טיר פונם שלאָפּצימער.

- ווי-זשע איז זי? - האט קיסליאַקאָוו א געשריי געטו

בלאָס ווערנדיק.

ער האָט אַליין זיך נישט געקאָנט פאַרשטעלן, אַז דאָס זאָל

אויף אים אזוי שטאַרק ווירקן. אים האט ווי מיט א שאַרפן מע-
סער, א שטאַך געטון אין האַרצן אַן אייפערזוכט ביים געדאַנק.

אַז טעמאַרע האָט בפיוון איינגעשליעפּערט זיין אויפּמערקזאַמקייט
דורכן אַפלייגן דעם טערמין, דורכצורעדן זיך אויף דריי טעג.

מיט אַנדערע ווערטער, אז זי האט אים פשוט אָפּגענאַרט, גיבן-
דיק אים א טערמין פון דריי טעג, ווייל זי איז שוין געווען

דעמאָלט גרייט צו אַנטלויפן.

- ווי זשע איז זי? - האט קיסליאקאוו איבערגעהוירט זיין

פראגע.

- זי איז אַוועק... אַוועק אינגאַנצן.

אַרקאַדי האט גענימען א פּעקל בריוו, וואָס איז געלעגן אויפן טיש אונטער א צייטונג און אָנגעטון די בריילן (אין די דאָזיקע בריילן האט ער קיסליאקאָוון זיך פּלוצלינג אויסגעוויזן ווי א זקן).

- נאָר דאָס וואָלט נאָך נישט געווען קיין אומגליק, וואס זי איז אַוועקגעגאַנגען - האט אַרקאַדי אַ צעבראַכענער און פאַר-צווייפלטער געזאַגט - ביי מיר וואָלט, נאָך איר אַוועקגיין, נאָך געקאַנט בלייבן דער גלויבן אינם מענטשן. און איצט איז זי... ער האט זיך אָפּגעשטעלט - איצט איז זי צעשמעטערט אויף שטיקלעך אויף שפּליטער!... - האט ער כמעט אויסגעשריגן.

קיסליאקאָו האט ווידער דערפילט, אַז ביי אים איז קאַלט געוואָרן דאָס האַרץ: אפשר האט אַרקאַדי אים אין זין? אפשר מיינט ער אים?...

- אינם בריוו וואס זי האט איבערגעלאָזט, זאָגט זי, אַז זי האט ליב באַקומען איינעם, - האט אַרקאַדי געזאָגט, איינבייגן-דיק דעם קאַפּ און א קיק טוענדיק אויף זיין פריינט פון הינטער די בריילן אָפּער טון אויבן אַראַפּ.

קיסליאקאָו האט מיט א שרעקלעכער אָנשטרענגונג אויסגע-האַלטן אַרקאַדיס בליק און שוין געוואָלט צוגעבן זיין פנים אָן אויסדרוק פון א שטיינערנער גלייכגילטיקייט, ווייל אים איז איינגעפאַלן א געדאַנק, אז אין טאַמאַרעס בריוול ווערט ער אויפגע-געבן, אַלס דער, אין וועלכן זי האָט זיך פאַרליבט.

אַרקאַדי האט פאַרגעזעצט:

- דערדאָזיקער מענטש-איז נאַטירלעך יענער מילער, וועלכן דו האָסט דאָ געזען. דערדאָזיקער מילער פירט זי איצט קיין אַדעס אויף א גרויסן פילם-אויפנעם אין פון דאָרט וועלן זיי אַוועקפאַרן קיין אויסלאַנד. פאַר איר עפענען זיך ענדלעך די טירן טון לעבן, וואס זענען ביז איצט געווען פאַרמאַכט. דאס אַלץ האט ער אַרויסגערעדט מיט עפעס א גלייכגילטי-

קער מאַנאַטאַנער שטים, פונקט ווי ער וואָלט געלייענט א פראַקטאָקאָל
וועגן א געפאָלמעסטן מת. נאָר די הענט האָבן ביי אים געציטערט.
— דו קאָנסט דאָך מיך אין ווייסט, אז די לעצטע צייט
האָב איך געלעבט נאָר פון דעם, וואָס איך האָב געגעבן ברעק-
לעך גליק און אַנדער מענטשן — איר.

ער איז פארשוויגן געוואָרן און געקוקט פאר זיך אין די
מרחקים, זיינע אויגן האָבן געברענט מיט א פיבער-פייערל.
קיסליאַקאָוו האָט מיט אַ קלאַפּעדיק האַרץ שווייגנדיק גע-
וואָרט.

— נע, — האט אַרקאָדי ווידער אָנגעהויבן — און אויך אין
דעם האט מען מיך באַגנבעט און אַוועקגעגנבעט אַלץ. ס'זענען
געבליבן בריוו פון איר חברטאָרין צו איר. פון דידאָוּקע בריוו
דערוויס איך זיך, וועגן וואָס איך האָב פריער נישט געוואוסט...
און חוצדעם האָב איך געפונען אירס אַ נישט פאַרענדיקטן בריוו
צו דער זעלבער חברטאָרין.

ער האָט מיט א ציטערדיקער האַנט פאַריכט די ברילן און
אָנגעהויבן צו לייענען:

„איך געפין זיך אין מאַסקווע טראַץ דעם חברה-מאָן
מ. און אויף צו להכעיס ל—ן. דו קאָנסט זיך נישט פאַר-
שטעלן, ווי מיר טוט הנאה, וואָס איך האָב זיך סוף-כּל-
סוף אַרויסגעריסן פונם דאָזיקן גרוב. איך בין צוגעגאַנגען
צום לעבן מיט א נאַיוון גלויבן און צו מענטשן מיט אַ
גרענעצלאָזן צוטרוי. איך האָב געמיינט, אז זייער צוועק
איז, אונטערצוהאַלטן אין מיר דעם גלויבן אין מיין
שטרעבונג. זיי האָבן זיך אויסגעוויזן פאַר מיר אַלס אַזעל-
כע פיינע אינטעליגענטע מענטשן. איך רעד דאָ וועגן מ.
אין ל. נאָר סיי דעם ערשטן און סיי דעם צווייטן איז
דאָס נייטיק געווען צוליב דעם, פּדי מיר צו פאַרדרייען
דעם קאָפּ און מיך צו נעמען. און דאָס איז זיי גע-
לונגען, זיי האָבן ווייטער אויסגענוצט די סיסטעמע, צו-
ערשט איינער און דערנאָך דער אַנדערער אין דערנאָך
ביידע צוזאַמען, ווען מיך האָט שוין באַהערשט א יאָוש אין

מיר איז שוין געוואָרן, ווי מען זאָגט, אַלצאיינס, אַבי נאָר
מיט עפעס זיך צו פארגעסן.
אַרקאָדיס שטים איז אַלץ מער געוואָרן הייזעריקער און
זויבער.

„דערנאָך בין איך געקומען צום באַשלוס — האָט
ער חייטער בעלייגענט, — אַז אויב זיי, די דאָזיקע פיינע
מענטשן, האָבן זיך אַרויסגעוויזן אַלס געמיינע יונגען, אויב
מיין גלויבן איז צעשטערט און צעשמעטערט, דאַרף איך
זיך אויסלערנען קוקן אײף דער זאַך אַנדערש! איך האָב
אַ געווער, וועלכעס שלאָגט אויסגעצייכנט און טרעפט
שטענדיק אין צײל. דאָס איז מיין (רעלאַטיווע) שיינקייט.
לאַז זיין אַ לעכערלעכע, אָבער זי וועט קלעקן פאַר מיין
ענין. איך האָב מיר געטראַכט, ווען איך וועל צוגיפּרעסן
די צײן, זיך אָננעמען מיט כּוח און אויסנוצן מיין שײנ-
קייט פאַרן ענין. דאַן וועל איך צײניש און אָפּן אַליין פאַר
זיך אַנרופּן די זאַכן מיט זײער אמתן נאָמען. כּוועל אַלץ
אַנרופּן נישט שעמענדיק זיך, מיטן אמתן נאָמען, אָט אַזוי
ווי זיי הייסן (דאָס איז נאָר שרעקלעך ביים ערשטן מאָל
צו טון, דערנאָך קומט עס שוין אָן זײער לײכט).
איך האָב געפּאָדערט דורכױס, אַז מ. זאָל זיך
איבערציען קיין מאַסקווע און דאַרט איינאַרדנען אַרקאָדין.
ער קאָן טון, ווי ער וויל, דאָס איז זײן זאַך. און ער
דאַרף געפּינען אַזױנונג.“
אַרקאָדי האָט זיך אָפּגעשטעלט, און לאַנג געקוקט אָן אַ
זײט. דערנאָך האָט ער פּאָגעזעצט:

„מ. האָט זיך אַקעגן געשטעלט קעגן דעם. ל. איז
געווען אויפגעבראַכט, ער האָט געדראַכט, נאָר איך בין גע-
שטאַנען שטאַל און אײזן פאַר סײמיניקע. איך בין אין
מאַסקווע. איך האָב זיך אויסגעלערנט קוקן פּראַסט אויף
זאַכן, און ווען איך האָב באַקומען פּון מ. וואָס מיר איז
געווען נײטיק, האָב איך אים געוויזן די טיר. איך האָב
צו זיך געזאָגט: נישטאָ קיין שום פּאַנטאַזיעס, לאַז זיך

ג'ישט פאָרדרייען דעם קאַפּ אין נישט אַוועקשליעפן פון
פרידנשאפטלעכע באַגערן, זיי ניכטער און היט אָפּ די
סחורה".

אויף דעם אָרט איז אַרקאַדי, אַ וואָרף טוענדיק דעם בריוו,
האַסטיק אויפגעשטאַנען און אַ קער טוענדיק זיך צום פענצטער,
איז ער דאָרט אָפגעשטאַנען לאַנג-לאַנג אויף איין אָרט.
קיסליאַקאָוו האָט געהערט דאָס לעזן פונם בריוו מיט אַזא
געפיל. מיט וועלכן אַן אָנגעקלאַגטער הערט אויס זיין טויט-אור-
טייל, וואָס ווערט אַרויסגעטראָגן פאַר זיינע שותפים, וואָס זע-
נען צוזאַמען מיט אים באַגאַנגען אַ פאַרברעכן, און וואָרט יעדע
מינוט, אַז אָט באַלד, וועט אויך אין דער אַלגעמיינער שטילקייט,
אָנגערופן ווערן זיין פאַמיליען-נאָמען.

אַרקאַדי האָט זיך ווידער אַנידערגעזעצט צום טיש.
שרעקלעך איז געווען צו קוקן אויף זיין פנים, איינגעפאַ-
לענע נישט ראַזירטע באַקן און אויגן, וואָס האָבן געברענט מיט
עפעס אַ משוגענעם בליאַסק.
ער האָט ווייטער געלייענט:

מ'האַט מיך באַקענט מיט אַ קינאַ-רעזשיסער, ער האָט
מיך פאַרפערטיקט אַלס קינאַ-אַרטיסטין, וועלכע עס שטייט
פאַר אַ גרויסע צוקונפט, און, נאַטירלעך, אַלס פרוי. דאָס
לעצטע איז געווען דער זיקר. איך האָב צו זיך געזאָגט:
האַלט זיך ביי דיין סחורה און היט עס אָפּ. ווען ער וועט
דיך מאַכן פאַר אַן אַרטיסטן, דאַן וועט ער דאָס אויך
קאָנען קריגן. נאָר דאָס איז געווען אינם ערשטן טאַג.
דערנאָך האָב איך דערפילט אין אים אַזויפיל צערטלעכקייט
צו מיר אַזויפיל דעליקאַטקייט און אמתע לאַסקעס, לאַס-
קעס, וועלכע ער אַליין האָט זיך באַמיט צו פאַרבאָרגן פון
זיך אַליין! איך האָב עס דערפילט און דאַנק הייס דעם
גורל דערפאַר, וואָס ער גיט מיר צוויי גליקן מיטאַמאַל:
דאָס אַרויסגיין אין דער אַמענער ברייטקייט און פרייהייט
פון לעבן און... ליבע.
דיאָזיקע צוויי טוביעקטן, מ. און ל. האָבן נאָך גע-

האָט פאַרשטאַנען אויגן און זענען געווען אזוי אויפפאַר-
שעמט, אז זיי פלעגן נאָך זיין ביי אונדז און עסן ביי
אונדז מיטאַק, און איך, אַ גליקלעכע און דעריבער נישט
קיין נוקם-ונוטרקע, האָב פאַרגעסן, וואָס פאַר אַ נידער-
טרעכטיקע ראָל זיי האָבן געשפּילט אין מיין לעבן און...
כּיבין מיט זיי געווען גוט און ליבנסווירדיק.

קיסליאַקאָוס נאָמען איז נאָך אַרץ נישט דערמאָנט געווען
אין בריוו. יעדע נייע שורה האָט אים געצווונגען צו וואַרטן, אַז
אַט, אַט וועט אַרקאַדי איבערלייענען... לייכטער איז געווען צו
זיצן אויף פּאַנאַנדערגעברענטע קוילן, איידער אויסצוהערן שורה
נאָך שורה אַזאָ לייענען...

„אַרקאַדי איז פאַר מיר געווען אַ ווילע ביאַנקע און
נאַטירלעך, בין איך געווען מיט אים נאָר אומגליקלעך.
איבער אַרקאַדיס פנים איז אַריבער אַ קראַמף, נאָר ער האט
חיטער געלייענט.

איך ביי אַזעק מיט אַ ליכטיקער האָמענונג און מיט
אַ הידער געפונענעם גלויבן אין לעבן, צוערשט פאַרן מיר
קיין אַדעס, דערנאָך וועלן מיר אַוועקפאַרן קיין אויסלאַנד
אויף גאַנצע צוויי חדשים.

אין מיין פּאַסקווער אויטאָביאָגראַפיע האָב איך אַדורפֿ-
לעלעזט נאָך איין עפּיוזאָד, וועלכער איז אויך געווען אַ
פּוועל-יוצא פון מיין שטאַרקער פאַרצווייטלונג און פּוסטקייט
און מיר לחלוטין גאַרנישט געגעבן. די ערשטע צייט האָט
זיך מיר אויסגעוויזן, אַז אין אים איז פאַראַן אַ געוויסע
רעמאָנטיק. איצט אָבער, קוקנדיק אויף דעם מיט זיכטערע
אויגן, זע איך...”

— דאָ רייסט זיך דער בריוו איבער — האָט אַרקאַדי גע-
זאָגט, אַוועקלייגנדיק אָן אַ זייט דאָס בלעטל פונם בריוו און
אַרפּאַנעמענדיק די ברילן.

— אַרץ — האָט אינערלעך אויפגערעגט, קיסליאַקאָו
איבערגעפרעגט, פּונקט ווי מ'האַט אים געזאָגט, אַז דער פּסק-דין

איז אינגאנצן איבערגעלייענט געוואָרן, נאָר ער האָט נישט גע-
הערט זיין פאָמיליען-נאָמען.
— אַלץ, — האָט אַרקאָדי געענטפערט, אַ וואָרף טוענדיק
די בריִילן אויפן טיש און אויפשטייענדיק, — וואָס-זשע קאָן דאָן
נאָך זיין?

ער האט אינגאנצן געציטערט.
— דו שטיסט זיך מסתמא אָן, אַז מ. און ל. — זענען
דער פעטער מישוק אין לעוואַטשקאַ, „מיינע בעסטע פריינט“ פאר
דער צייט, וואָס איך האָב געזוינט אין סמאָלענסק... איך האָב
נאָטירלעך, שטענדיק געוואָסט, אַז עס זענען פאַראַן געמיינע
מענטשן, אַזוי גערופענע הויזפריינט און אַז אָפט זענען
אינטעליגענטע מענטשן געווען אין דערדאָזיקער ראָל. אָבער נישט
איצט! נישט איצט, ווען מען דאַרף אָפהיטן אין באַוואָרענען די
לעצטע ברעקלעך פון אינדזער אמת! און איך, נאָר, האָב נאָך
גערעדט מיט זיי וועגן דער „קירך“, פונקט ווי איך האָב מיט
דיר וועגן דעם גצרעדט, דו גערעכטסט און זיי האָבן געהערט.
זיי האָבן געהערט! אַ נידערטרעכטיקייט!... און אַט האַלט איך,
אַז מעגלעך, פון אונדזער, דאָס היינט פון אַלמענטשלעכן
אמת איז שוין גאַרנישט געבליבן און ער איז שוין פון לענג אָן
פארפילט געוואָרן.

ער האָט עס גערעדט ווי אין אַ פיבער. און מער שוין
נישט אַרומגעגאַנגען איבערן צימער, נאָר זיך געוואָרפן ווי אַ
פאַרוואַנדעטע חיה. און זיין שאַטן איז פונט ליכט געשפּרונגען
ווי אַ ריווק געשפּונסט, איבער די ווענט און איבערן סופיט.
אויפן שטערן איז ביי אים אַרויסגעטרעטן אַ שווייס, די האָר
זענען געווען ביי אים צעפלאַשעט. צייטנווייז האָט זיך דער פלאַם
פונם ליכט געשאַקלט און דאָן האָט זיך אויסגעוויזן, אַז דאָס
געשפּונסט האָט מיט זיין שאַטן אָנגעפילט דאָס גאַנצע צימער.
— נו, קלער נאָר אַריין אין דעם און זאָג אַליין: מענטשן,
צוירשט איינער און דערנאָך דער אַנדערער פלעגן צו מיר
אַריינקומען, פלעגן רעדן מיט מיר וועגן דעם גורל פון, פּאָטערי-
לענד? (גלייכצייטיק האַלט מען זיי פאַר זייער אַרנעלעכע מענטשן)

פלעגן עסן מיין ברויט און שלאָפן (לויב דער ריי, אָדער כיווייט
שוין אַליין נישט) מיט מיין ווייב! וואָס ווילסטו נאָך? ווהין
קאָן מען נאָך פאַרקריכן ווייטער! צי קאָן נאָך זיין א גרעסערע
געמיינקייט און נידערטרעכטיקייט, ווי די, וואָס זיי האָבן אָפּ-
געטון.

ווען מיט אַן אינטעליגענטן מענטשן וואָלט זיך געטראָפן
אַזאַ זאַך, האָט ער קודם-כל זיך געדאַרפט פרעגן: וואָס איז מיט
מיר געשען? איך באַגיי אַזאַ געמיינקייט און פיל נישט, אַז דאָס
איז א געמיינקייט. הייסט עס, אַז אין מיר איז קאַליע געוואָרן
די סאַמע הויפט-שרויף. זיי פיידע פלעגן זיין ביי מיר, יעדער
פון זיי, איז ביי מיר געווען אַן אמתער בן-בית אין משך פון
גאַנצן ווינטער און נישט דעם ערשטן און נישט דעם צווייטן
איז נישט איינגעפאַלן אַ טראַכט צו טון וועגן אַט דער „שרויף“.
מעגלעך, אַז זיי האָבן זיך צווישן זיך געטיילט מיט איר לויט אַ
געמיינזאַמען הספּם... אַ גאַט, ווי-זשע איז די גרענעץ פון נידער-
טרעכטיקייט?

ער האט פארדעקט מיט די הענט די אויגן און ס'איז גע-
ווען צו זען, ווי איבער זיין פנים איז אַריבער קרעמפן.

דערנאָך האָט ער ווידער אָנגעהויבן, פיבערהאַפט, האַסטיק.
— אויב דעמדאָזיקן מענטשן פאַלט נישט איין אין קאַפּ
זיך צו שטעלן דידאָזיקע שרעקלעכע פראַגע, הייסט עס, אַז
ס'איז שוין געקומען א סוף צו אַלץ! צו אַלץ! הייסט עס, אַז
דאָס איז דעגענעראַציע, הייסט עס, אַז דאָס איז דער לעצטער
ווילדער טאַנץ אויפן קבר, פון דער אייגענער נשמה.
— נו, דאָס ביסטו שוין מגום, — האָט זיך אָפּגערופן קיס-
דיאַקאָוו.

— ס'הייסט איך בין מגום, — האָט מיט אַ נייער קראַפט
אַקאַדי אויסגעשריגן, טייערער מיינער, ווען אינם מענטשן איז
צונויפגעדרייט און קאַליע געוואָרן די שרויף, ווען ער האָט שאַר-
לירן דעם ליידנדיקן פרינציפּ, — וויאָזוי קאָן ער לעבן? מיט-
וואָס? אַט איך קאָן נישט לעבן מיט מיין וויסנשאַפט, ווייל איך

ווייס, איך פיל, אז מיר זענען אָפגעשטאַרבן. די צוקונפט גע-
הער צו אַן אַנדער ראַסע. געדענק און פאַרשטיי: צו אַן אַנדער
ראַסע... דער אַרבעטער איז דאָך — אַן אַנדער ראַסע, אַ ראַ-
סע, וואָס האָט מיט אונדז קיין שום געמיינזאמס נישט. דאָס
איז אונדזער געבאַט, און ס'וועט גאַרנישט העלפן. וועסט גאַר-
נישט אויפטון, פּרי דאָס צו ענדערן, שטשורעס קאָן איך נאָך
פאַריונגערן, אָבער דעם קלאַס, ביי וועלכן ס'האָט זיך צונויפגע-
דרייט און ס'איז קאַליע געוואָרן דער שרויף, קאָן מען נישט
פאַריונגערן, — דאָס איז אוממעגלעך!

און אזעלכע פּאַקטן, ווי דערדאָזיקער — ער האָט מיט אַ
ציטערנדיקן פינגער אָנגעוויזן אויפן בריוו — אזעלכע פּאַקטן
זאָגן עדות, אז די שרויף האָט זיך צוזאַמענגעדרייט און איז
קאַליע געוואָרן. קאַליע געוואָרן צוויי, אז ס'איז אוממעגלעך איר
צו פאַרייכטן און זי איז שוין אויף פּפרות! איך וועל נישט
זאָגן, אז דערדאָזיקער פעטער מישיק און לעוואַטשאַק זענען גע-
ווען מיינע פּריינט אין דער זעלבער מדרגה ווי דו, ווי מיר
ביידע. דאָס איז, אַ דאָנק גאָט, נישט פאַרגעקומען. אויף צוויי
ווייט איז מײן פּריינטשאַפט מיט זיי גישט אַוועק. נאָר זיי זע-
נען דאָך ביידע געווען מיינע נאָענטע מענטשן, מיינע גוטע
פּריינט, וועלכע איך פלעג (אָ, הייליקע פּשטות) באַגעגענען און
אויפנעמען מיט אויסגעשטרעקטע אַרעמס. זיי האָבן געוואוסט, אז
טאַמאַרע איז פאַר מיר געהען דער איינציקער שטיצפונקט, גע-
וואוסט, אז איך האָב זי ליב געהאַט אָן אַ שיעור און אָן אַ
גרענעץ. ליב געהאַט שטאַרק ריין און מקאָן זאָגן, הייליק, —
און דאָך האָבן זיי... גאָט אין הימל, ווי-זשע איז דער גרענעץ?
נישטאָ, זעט אויס, קיין גרענעץ, האָסטו פאַרשטאַנען? נישטאָ
קיין גרענעץ — האָט אַרקאָדי געזאָגט, אָפּשטעלנדיק זיך פאַר
זיין פּריינט און קוקנדיק אויף אים מיט בלאַנדזשענדיקע
אויגן.

— דו האָסט גאַרנישט באַמערקט — האָט קיסליצאַקאָו גע-
פּרעגט.

— ניין! מיר האָט עס נאָר קיינמאָל נישט געקאָנט איינ-
—

פאלן. זי האָט אָנגעווענדט אַ מין פּשטות אינם באַניין זיך מיט זיי. זי פלעגט זיי באַגעגענען און אויפנעמען, ווי היימישע, אַייגענע מענטשן, ווי אירע קרובים. זי פלעגט מיט זיי זיין, אויף דו, ביים באַגעגענען זיי, פלעגן זיי זיך קושן, ווי מיט ברידער, אָדער פריינט פון די קינדערשע יאָרן אָן. מיר פלעגט זיך צייטנווייז אויסווייזן מאָדנע, וואָס זי נוצט עפעס אויס יעדע געלעגנהייט מיך אַוועקצושיקן פון דערהיים, ווען איינער פון זיי פלעגט קומען. דאָן פלעגט זי שוין געפונען אַן אויס-רייד און מאַכן אַזוי, אַז איך פלעג אַוועקגיין, גאַרנישט חושד זייענדיק אויף אַ לענגערע צייט, און זי פלעגט בלייבן אַליין מיט איינעם פון זיי. איר פלעגט דעמאָלט עפעס אויסקומען שטענדיק צו גיין איינקויפן פלערליי זאַכן. און זי פלעגט אַזוי אַרום פאַרפאלן ווערן אויף צענער שעהן. אָבער באַמערקן עפעס האָב איך גאַרנישט באַמערקט. איך האָב נישט געוואוסט די פראַקטיק פון זאָגן ליגן. איך אַליין האָב מיך קיינמאָל נישט באַנוצט מיט דעם און נישט געוואוסט, מיט וואָס מעסט עס. ווי אַן אויסגעמאַטערטער און איינער, וואָס האָט פאַרלוירן די כוחות האָט אַרקאָדי זיך אַנידערגעזעצט נעבן טיש.

— איך האָב נישט צופעליק און נישט סתם אַזוי געזאָגט — האָט אַרקאָדי ווייטער געזאָגט — אַז נישט יענער און נישט דער זענען נישט געווען מיינע פריינט אין דער מדרגה, וואָס דו. חברים קאָן מען האָבן אַ סך, אָבער אַ פריינט קאָן זיין נאָר איינער. אַזאַ פריינטשאַפט קאָן נאָר זיין דאָרטן, וווּ ס'זע-נען פאַראַן גרויסע אידייען, וווּ דער פריינט איז דער יורש, דער איבערנעמער פון דיין אידייע, וואָס שאַפט דאָס לעבן. צוזאַם פריינט ביסטו געווען און ביסט עס נאָך פאַר מיר, נאָך עד-היום. נאָר דו און נישט קיין אַנדערער. נאָר מיר איז באַ-שערט געווען דיר אָנצוטרוען נישט קיין אידייע פון לעבן, וואָס שאַפט נייע לעבנס, נאָר אַן אידייע פון כוּט. וואָס-זשע, אין דעם דאָרף מען אויך אַ פריינט. ווייל פאַרן פנים פון אַזאַ פּוּט, דעם טויט פונם העכסטן פרינציפ, — איז דאָס שוין

צו שרעקלעך. איצט פארשטייסטו שוין, וואָס דו ביסט פאַר מיר
מיין לעצטער שטיצפונקט...

אַרקאָדי האָט פאַרדעקט מיט די הענט דאָס פנים און איז
געבליבן זיצן אַ געוויסע צייט אומבאַוועגלעך, אַוועקשטעלנדיק
די עלנבויגנס אויפן טיש.

אין דערדאָזיקער גאַנצער סצענע איז געווען עפעס פייג-
לעכס: דאָס משוגענע אויסזען פון אַרקאָדין, העלכער האָט גע-
מאַכט דעם איינדרוק פון אַ מענטשן, וואָס רעדט פון היץ. דער
שוואַכער שיין פונם איינציקן ליכט אויפן פּינצטערן פענצטער,
וואָס פון יענער זייט זיינעם, צווישן די גאַקעטע ביימער האָט
זיך געבלייבן אַ האַרסט-אַונט. דאָס אַלץ האָט נאָך פאַרשטאַרקט
די פיינלעכע שטימונג, וואָס האָט זיך אַהער אַריינגעכאַפט נאָך
די לעצטע געשעענישן אין אַרקאָדיס וווינונג.

פלוצלינג האָט זיך פון אונטער די הענט, וואָס האָבן באַ-
דעקט אַרקאָדיס פנים, דערהערט אַ געלעכטער.

קיסליצקאָו האָט אַ ציטער געטון פונם דאָזיקן געלעכטער
און אים איז געוואָרן אומהיימלעך און פיינלעך.

אַרקאָדי האָט ווייטער געלאַכט. נאָר ווען ער האָט אַראָפּ-
גענומען די הענט פונם פנים, איז עס געווען ענדלעך צו אַ
אַ לעבנסלאָזע, אומבאַוועגלעכע מאַסקע. געלאַכט האָט נאָר דער
אונטערשטער טייל פנים.

- היינט איז מיין געבורטס-טאָג, דער ערשטער אַקטאַבער...
א קלער טון נאָר!... - האָט ער געזאָגט - אַ קלער טון נאָר,
אַז פון אַלע מיינע פריינט ביסטו נאָר דער איינער, וואָס איז
נישט געווען איר געליבטער!...

ס'איז דאָ פון וואָס משוגע צו ווערן. נאָר איינער!

נאָר אַ יגער!...

פלוצלינג האָבן זיך אין קאָרידאָר דערהערט טריט פון אַ
פּרוי.

ביידע פריינט זענען עפעס בלאַס געוואָרן און, אומקוקנדיק
זיך אויף דער טיר, האָבן זיי מיט אַ פּחד, אין וועלכן זיי האָבן
זיך אליין נישט געקאַנט אָפּגעבן קיין חשבון און נישט פאַר-

שטאנען, פון וואָסן ער האָט זיך גענומען, האָבן זיי אויף
עפעס געוואָרט.

ס'האָט זיך געעפנט די טיר, אויף דער שוועל איז גע-
שטאנען טאמארע, און די אַרצאָפּגעלעזענע הענט האָט זי מעכא-
ניש געהאַלטן עפעס אַ פעקעלע איינגעוויקלט אין צייטונגס-פּאַ-
פּיר, פונקט ווי עמעץ האָט איר עס אַריינגערוקט אין די הענט,
און ס'איז אזוי געבליבן ביי איר הענגען.

זי איז געשטאנען, אַנלענענדיק זיך, ווי שטאַרק אָפּגע-
שוואַכט, אָן רעכטן טיר-ווענטל.

אַלע דריי האָבן געשוויגן.

לסטוף האָט זי, ווי מיט אַ דערוואַכטן בליק אַ קוק גע-
טון אויף ביידע פריינט און אַרצאָפּגעלעזענע דאָס פעקל אויף דער
פּאָדלעגע, אַריינגעלאָסן אין איר שלאָפּצימער.

אַרקאַדי און קיסליאַקאָוו זענען געזעסן אומבאַוועגלעך.
אַרקאַדי האָט זיך אויפּגעהויבן פון זיין אָרט און אויסהייבנדיק
דאָס פעקעלע, האָט ער עס פּאַנאָדערגעוויקלט.

אין אים זענען געווען דריי פּאַר זיידענע זאַקן, ער האָט
אויף זיי געקוקט, גאַרנישט פאַרשטייענדיק, „ווי אַ האָן אין בני
אדם“.

קיסליאַקאָוו האָט זיך אַ וואָרף געטון אין שלאָפּצימער
אַריין, נאָר קים איז ער נאָר פאַרשוונדן געוואָרן פון יענער
זייט טיר, ווי פון דאָרט האָט זיך דערהערט נישט קיין מענטש-
לעכער אויסגעשריי און גלייך נאָכדעם א פּאַלן פון עפעס שווערס
און ווייכט.

קיסליאַקאָוו איז אַרויסגעלאָפּן צוריק.

אויף זיין פנים איז געווען אַ גרויל, ער האָט אַ כאַפּ
געטון דאָס ליכט פון פענצטער.

ווען זיי זענען אַריינגעגאַנגען אין צימער אַריין, איז
אויף דער פּאָדלעגע, נעבן הויכן פּאַטעל פון ניקהאַלץ מיט אַן
אויסגעשניצטן רוקן, געזעסן, אַנשפּאַרנדיק זיך מיט ביידע הענט
אָן דער פּאָדלעגע עפעס מאָדנע צונויפקאַרטשענדיק זיך-טאַמאַ-
רע, פון אונטער איר האָט זיך געשלענגלט אַ ריטשקעלע פון

בלוט, בילדנדיק אויף דער פאָדלענע אַ קאַלדזשע אין אונטערן
פאָטעל האָט זיך געוואָלגערט און אַלטער, פאַרבלוטיקטער, קאווקאַ-
זער קינזשאַל. ער איז איר אַריין אין האַרצן אונטער דער לינג-
קער ברוסט.

קיסליאַקאָוו האָט זיך, ווי אין אַ צושטאַנד, ווען מען
רעדט פון היץ, דערמאָנט מילערס טראָזע:
אַ רוטישע פרוי קאָן מען קויפן פאַר דריי פאַר זיידענע
זאַקן.